

בנינו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!
משהו
למה?

מתעקשים

חיילי צבאות ה' מתעקשים להביא גאולה

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

כ"ה

אננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!
בית

מתעקשים

חיילי צבאות ה' מתעקשים להביא גאולה

שם

סידרת

**יוצא לאור על-ידי רשת מחנות הקיץ 'גן ישראל'
שע"י תנועת הנוער צבאות השם בארץ הקודש**
משרדים ראשיים: נצרת עלית כיכר מד"א ת.ד. 1035,
טל': 077.6462.770, פקס: 072.276.5578
יו"ר: הרב דוד נחשון
מנהל: הרב לוי נחשון

עריכה: משרד הלימודים – קעמפ 'אורו של משיח'
ייעוץ והגהה: חרה"ח מאיר ווילשאנסקי
עיצוב ועימוד: עקיבא פרידמן
ציור כריכה ושערים: מענדי בריל
ניקוד: מ.מ. ניקוד

כל הזכויות שמורות – תנועת הנוער צבאות השם בארה"ק
נדפס בארץ הקודש, תשע"ו - 5776

אַגֶּרֶת לַחֵיל

אַלֶּיךָ חֵיל יָקָר,
שְׂרוּצָה לְהִבִּיא מְשִׁיחַ!

בְּדִיוק עֲכָשׁוּ כְּבִיתִי אֶת הַמָּסָךְ... מִשׁוּם מָה הוּיִדְאוּ הִנֵּה שֶׁל הַרְבֵּי שְׂרָאִיתִי עֲכָשׁוּ, לֹא הָיָה כְּמוֹ כָּל הוּיִדְאוּ שֶׁל הַרְבֵּי שְׂרָאִיתִי בְּמִשְׁךְ כָּל הַחַיִּים שְׁלִי. אֶת הוּיִדְאוּ הִנֵּה אֲנִי רוֹאֶה בְּיָמִים הָאֲחֵרוֹנִים בְּכָל יוֹם. הוּא מְרַעֵיד אֶצְלִי אִיזוֹ פֶּנֶה בְּלֵב, הוּא מְדַלֵּיק אִיזֵה מִשְׁהוּ בְּתוֹכִי וְהַמְשָׁהוּ הִנֵּה גוֹרֵם לִי לָלֶכֶת לְהַחְלִיט שְׂמַעְכָּשׁוּ הַכֹּל יִהְיֶה אַחֲרֵת לְגַמְרִי, כָּל רְגַע מַעְכָּשׁוּ אֲנִי אַעֲשֶׂה כָּל שְׂבִיכְלָתִי לְהִבְאֵת הַהֲתַגְלוֹת שֶׁל הַרְבֵּי שְׁלִיט"א.

הוּיִדְאוּ הִנֵּה הוּא הַשִּׁיחָה שֶׁל כ"ח נִיסָן תַּנְש"א: בְּשִׁיחָה הַזֹּאת הַרְבֵּי מְלָךְ הַמְשִׁיחַ שְׁלִיט"א זוֹעֵק מִקִּירוֹת לְבוֹ: אִיךָ אֶפְשֶׁר לָנוּחַ וְלִשְׁכַּת בְּשִׁקְט כָּל עוֹד מְשִׁיחַ עֲדִין לֹא בָּא... תַּפְעֵלוּ, תַּעֲשׂוּ הַכֹּל לְהִבְאֵת הַגְּאֻלָּה. הַכֹּל תְּלוּי כַּעַת רַק בְּכֶם! הַלּוֹאִי וְיִמְצְאוּ עֲשֶׂרָה עֲקֻשָׁנִים שְׂוֹדָאִי יִצְלִיחוּ לְהִבִּיא אֶת הַגְּאֻלָּה! הַאֲחֵרִיוֹת הִיא שְׁלָכֶם לְהִבִּיא אֶת הַהֲתַגְלוֹת בְּפַעַל מְמִשׁ!

הָאֲמַת הִיא שְׁכָל זֶה, הוּא תוֹצְאָה מִמָּה שְׁהַתְּרַחֵשׁ אֶתִּי בְּזִמְן הָאֲחֵרוֹן, כָּל הַשִּׁיחוֹת שְׁלִי עִם ר' שׁוֹלֵם, עִם מוֹטִי, עִם שֵׁי שְׁתַּכִּירוּ בְּסַפּוֹר שְׁלַפְנִיכֶם, מָה שְׁהַתְּרַחֵשׁ בְּבֵית הַתְּבַשִּׁיל, בְּבֵית חב"ד וּבְמִבְצָעִים הַמִּיחָדִים בְּטַנְק, כָּל אֵלוֹ הַשְּׁפִיעוּ עָלַי מְאֹד.

הַתְּחַלְתִּי לְהִבִּין שֶׁהַרְבֵּי מְלָךְ הַמְשִׁיחַ שְׁלִיט"א רוֹצֶה מִמְּנִי מִשְׁהוּ. הַרְבֵּי שְׁלִיט"א רוֹצֶה שְׂאֲנִי יִהְיֶה "קַרְיִיזִי אַבְאוּט מְשִׁיחַ" (=מִשְׁגָּע עַל מְשִׁיחַ).

שְׁאֵהֶיָה 'עֲקֹשׁוֹן' - שְׁיֵהֶיָה נּוֹגֵעַ לִי שְׁהֶרְבִּי שְׁלִיטָ"א עֲדִין לֹא הִתְגַּלָּה
וְאֶעֱשֶׂה הַכֹּל בְּשִׁבִיל הִתְגַּלְּוֹת.

לְכוּ, הִחַלְטֵתִי לְכַתֵּב וּלְסַפֵּר לָכֶם אֵת כָּל מַה שְׁקָרָה לִי בְּזִמְנֵי הָאֲחֵרוֹן,
אִיךָ הִבְנֵתִי שְׁמִכְרָחִים לְהִיּוֹת 'עֲקֹשׁוֹן'. תִּקְרְאוּ אֵת הַחֹבֶרֶת שׁוֹב וְשׁוֹב
וְתַחֲלִיטוּ גַם אֶתְּם לְקַחַת עַל עֲצָמְכֶם אֵת הַמְּשִׁימָה - לְהִבְיֵא אֵת
הִתְגַּלְּוֹת שֶׁל הֶרְבִּי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שְׁלִיטָ"א!

תִּילִים יִקְרִים! תִּלִּי צְבָאוֹת ה' אֲשֶׁר בְּמַחְנוֹת הַקִּיץ - תִּשַׁע"ו, הַדְּבָר
בִּיכְלֹתֵנוּ! אִם הֶרְבִּי רוֹצֵה שְׁנַעֲשֶׂה אֵת זֶה, וְדַאי נִצְלִיחַ!

עֲשָׂרִים וְחֲמִשׁ שָׁנִים עָבְרוּ מֵאִזְ הִזְעָקָה שֶׁל הֶרְבִּי "עֲשׂוּ כָּל אֲשֶׁר
בִּיכְלֹתְכֶם לְהִבְיֵא אֵת מְשִׁיחַ בְּפַעַל מִמֶּשׁ" וְעֲדִין הֶרְבִּי שְׁלִיטָ"א לֹא
הִתְגַּלָּה, מְכַרְחִים לְקַחַת אֵת הָעֲנִינִים לְיָדֵים, לְקַחַת אֵת הָאֲחֵרִיוֹת,
לְהִיּוֹת "עֲקֹשׁוֹנִים" וּלְהִבְיֵא בְּפַעַל אֵת הַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלָמָה!

הֶרְבִּי סוֹמֵךְ עָלֵינוּ! מְכַרְחִים לְקַחַת אֲחֵרִיוֹת!

בְּצַפְיָה לְהִתְגַּלְּוֹת הֶרְבִּי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ שְׁלִיטָ"א נֹאוּ מִמֶּשׁ!

שְׁמוּלִיק

א

תְּכִלִּית הַבְּרִיאָה - מְנַחֵם

פָּרָק א

תַּכְלִית הַבְּרִיאָה - מְשִׁיחַ

תְּכוּלְתָם שֶׁל הָאֲרָגָזִים נִשְׁפָּכָה בְּכָל הַחֲדָר, וְעַלֵּיהֶם 'נִחַת' מוֹטִי, הַעוֹזֵר שֶׁל ר' שוֹלָם. פָּנָיו שֶׁל מוֹטִי הִתְעוּתוֹ מֵהַכָּאב. רִצְתִי לַעֲזֹר לוֹ, לָתֵת לוֹ יָד וּלְהַקִּים אוֹתוֹ אֵט אֵט מַעֲרָמוֹת הַבִּיגֵלָה וְהַנְּשֻׁנָּשִׁים שֶׁל "בִּיגֵל בִּיגֵל". מוֹטִי נֶאֱנָק מִכָּאֲבִים, וְהִתְיַשֵּׁב עַל הַכֶּסֶּא הַסְּמוּדָה, מִמְלַמֵּל 'תּוֹדָה' מוֹל כּוֹס הַמַּיִם הַקָּרִים שֶׁר' שוֹלָם הַמְּסוּר 'שָׂאֵב' מֵהַ'בְּאֵר' הַמּוֹדֵרְנִי שֶׁשְּׁמוֹ 'תְּמִי-אַרְבַּע' הַעוֹמֵד בְּצַד הַחֲדָר.

"אֵיפֹה כּוֹאֵב לָךְ?" הִתְעַנְּנָן ר' שוֹלָם. מוֹטִי הִצְבִּיעַ עַל נִקְדוֹת הַכָּאֵב בִּידָיו וּבְרַגְלָיו.

"וְיָמָה עוֹד כּוֹאֵב לָךְ?" שָׁאַל ר' שוֹלָם. – "שְׁמִשִּׁיחַ עוֹד לֹא הִגִּיעַ" ... עָנָה מוֹטִי, בְּשִׂיא הַרְצִינּוֹת, מִשְׁחָרֵר עוֹד אֲנִיחַת כָּאֵב.

"נֹו, כְּאֵמֶת", אָמַרְתִּי מִבְּלֵי מַשִּׁים. "רַק עַל זֶה אֶתָּה חוֹשֵׁב עֲכָשׁוֹ?!". – "כֵּן" עָנָה מוֹטִי, וְהִחַל מְבַרֵךְ "שֶׁהַכֹּל" בְּכוֹנָה. "אָמֵן", עָנִיתִי, עֲדִין לֹא מְעַפֵּל אֶת הַתְּשׁוּבָה שְׁלוֹ.

"אֲנִי לֹא מִבִּינֵי", אָמַרְתִּי. "אֲנִיחָנוּ כָּאֵן, בְּבֵית הַתְּבַשְׂיִל 'טוֹב וְחֹסֵד' שֶׁל בֵּית חַב"ד, אֶתָּה מְרִים אֶת הָאֲרָגָזִים שֶׁל הַתְּרוּמוֹת – וְכִנְרָאָה הֵם יוֹתֵר מִהַמְּשַׁקֵּל שְׁלָךְ, וְנוֹפֵל אֶתָּם. מְקַבֵּל מִפּוֹת כּוֹאֲבוֹת, וְחוֹשֵׁב עַל מְשִׁיחַ?", הִתְרַסַּתִּי. "תִּגִּיד אֶת הָאֵמֶת, שְׁכוֹאֵב לָךְ עֲכָשׁוֹ וְאֶתָּה רוֹצֵה לְהִרְגֵעַ, מָה הַקֶּשֶׁר מְשִׁיחַ?" ...

...

הַרְבֵּי אוֹמֵר

כָּשֶׁם שְׁעָנִין הָאֲמוּנָה בְּבִיאַת הַמְּשִׁיחַ הוּא עֲנִין תְּמִידִי, עַל דֶּרֶךְ זֶה הַחַיִּיב שֶׁל מַחֲכָה לְבִיאָתוֹ הוּא חַיִּיב תְּמִידִי, יְהוּדֵי צָרִיךְ תְּמִיד לַחֲכוֹת וּלְצַפּוֹת לְמְשִׁיחַ, וְעוֹד יוֹתֵר, כִּפִּי שְׂאוֹמְרִים בַּתְּפִלָּה – “כִּי לִישׁוּעָתְךָ קוִינֵנו כָּל הַיּוֹם” . . . כְּאֲשֶׁר מִישֵׁהוּ מְזַכֵּיר עֲנִין בְּשִׂיכוֹת לְמְשִׁיחַ, אֶפְלוּ יִהְיֶה זֶה בְּדֶרֶךְ אַגֵּב – הוּא לֹא יִכּוֹל לְהִשְׁאֵר אֲדִישׁ לְכָה, אֲלֹא זֶה מִיד מְעוֹרֵר אֶצְלוֹ רִגְשֵׁי צְפִיָּה לְמְשִׁיחַ.

עַל־פִּי לְקוּטֵי שִׁיחוֹת חֶלֶק כַּח שִׁיחָה א לְפָרֶשֶׁת חֶקֶת עֲמוּד 136.

ר' שוֹלָם הִסְתַּכֵּל עָלַי בְּעֵינַיִם פְּעוּרוֹת. “מָה, אַתָּה לֹא מַתְּפַלֵּל כָּל יוֹם?” שָׁאַל בְּנִימָה מְבַדַּחַת.

“בְּטַח מַתְּפַלֵּל! נִרְאָה לְךָ שְׂיֵלֵד בְּגִיל שְׁלִי לֹא מַתְּפַלֵּל שְׁלוֹשׁ תְּפִלוֹת בְּמִנְיָן כָּל יוֹם? אֲנִי כְּבָר עוֹד מְעַט בַּר מְצוּהָ!” אָמַרְתִּי בְּגֵאוּהָ. – “נֹו, אֲזוּ בַתְּפִלַּת שְׂמוּנָה עֲשֻׂרָה נִמְצָאת הַתְּשׁוּבָה!” עָנָה בַּתְּרוֹעֶצֶת נִצְחוֹן, פּוֹנָה לְעֶרְפַת הַעֲזָרָה רֵאשׁוּנָה שְׂנַחָה עַל הַמַּדְרָף, שׁוֹלֵף מִשֵּׁם סְבִיעוֹר וּפְדִים לְהַרְגָּעַת הַשְּׂפִשׁוּפִים שְׂמוּטֵי קִבֵּל בִּידָיו וּבְרִגְלָיו.

ר' שוֹלָם רָכַן לְעֶבֶר מוּטִי, מְנַקֶּה וּמְחַטָּא בְּעֵדִינּוֹת אֶת הָאֲזוֹרִים הַפְּגוּעִים, וְאֲנִי נִסִּיתִי לְהַעֲבִיר אֶת כָּל תִּכְוֵן בְּרִכּוֹת שְׂמוּנָה-עֲשֻׂרָה בְּרֵאשִׁי. – “נֹו, מָה? כִּי לִישׁוּעָתְךָ קוִינֵנו כָּל הַיּוֹם!” אָמַר מוּטִי מִמְּקוֹם מוֹשָׁבוֹ, בְּעוֹדוֹ מְתִיֶסֶר. – “צְרִיכִים לַחֲכוֹת וּלְצַפּוֹת כָּל יוֹם וְכָל הַיּוֹם לִישׁוּעָה, לְגֵאֲלָה, לְבִיאַת הַמְּשִׁיחַ, כָּל דְּבָר שְׂקוּרָה צְרִיכִים לְזַכֵּר וּלְהַזְכִּיר שֶׁהִגְאֲלָה עֲדִין לֹא בָּאָה וְשְׂאֲנַחְנוּ מְחַכִּים לְהַתְּגַלּוֹת מְלָךְ הַמְּשִׁיחַ” . . .

“בְּרוּר שֶׁהִגְאֲלָה הוֹלְכַת לְהַגִּיעַ”, אָמַרְתִּי מִיד, “אֲבָל לְמָה צְרִיךְ לְהַזְכִּיר אֶת זֶה בְּכָל דְּבָר, גַּם בְּמִשְׁהוֹ שְׁלֹא קִשׁוּר?” . . .

ר' שוֹלָם הִתְיָשַׁב עַל הַרְצָפָה, מִתְחִיל לְאַסֵּף אֶת חֲבִילוֹת הַבִּיגְלָה וְהַנְּשׁוּנִים לְתוֹךְ הַקְּרִטוֹן. “בּוֹא, שְׂמוּלִיק”, קָרָא לִי, “אִם תּוֹכֵל לְעוֹד לִי, וּבִינָתִים אֲסַבֵּיר

לך". התישבותי על הרצפה בחפץ לב. הרי בשביל זה באתי לבית התבשיל – לעזור לך שולם ולמוטי להתארגן לקראת החלקה השבועית לנזקקים.

המטרה - דירה בתחתונים

אגלי הזעה שבבבצו על מצחו של ר' שולם לא הפריעו לו כנראה, כי הוא עבד במרץ והחל לענות לי תוך כדי: "ראה, שמוליק היקר. ה' ברא כל דבר בעולם עם תכלית ועם מטרה. הביגלה הזו מיעד להגיע לפה של הנזקק או הנזקקת, והנשנושים האלו יעלו על שלחן המשפחה דלת-האמצעים מסוף הרחוב לכבוד שבת. סוכן השווק שתרם את כל הערמות האלו – עשה זאת עם מטרה: כדי שזה יגיע לידי מי שזקוק לכך".

"ברור, אבל מה הקשר למשיח?" שאלתי, אוסף עוד שתי חבילות לארגז הבא בתור ומחליף תנוחה. – "כמו שכל דבר קטן נברא עם תכלית ועם מטרה, כך גם כל העולם כולו – העולם הגדול – נברא על ידי ה' עם תכלית ועם מטרה, הוא לא נברא סתם ככה בשביל הכיף", ר' שולם קם ממקומו, מניף את הארגז לגבה ועורם אותו על גבי הארגזים האחרים שעמדו מסדרים כמו חילים.

"אתה גם אמור לדעת את זה מה'פסיקים", אמר ר' שולם בחיוך, מנער את האבק מהמכנסים. "וזה כל האדם ותכלית בריאתו ובריאת כל העולמות עליונים ותחתונים – להיות לו דירה זו בתחתונים'. לפעמים אומרים את זה כל כך הרבה פעמים אבל לא חושבים מה אומרים... אז זו בדיקת המטרה: העולם נברא כדי שלה' תהיה דירה בעולם הזה התחתון".

"אז תתאר לעצמך שאני עובד קשה, סוחר ארגזים, נופל, חוטף שפשופים ובסוף זה לא מגיע לנזקקים – אז בשביל מה עשיתי את כל זה?" הקשה מוטי ממקום מושבו. "ככה גם פן העולם הזה: אם הוא לא מגיע לתכלית שבשבילה הוא נברא – משיח, אז כל בריאת העולם לא שוה כלום, כביכול".

"מוטי צודק, גם כשכואב לו..." אמר ר' שולם בצחוק לבבי. "ה' רצה שגם הרגלים של מוטי, החלק הנמוך ביותר בגוף שלו, ירגישו את המצוה הרוחנית בכאב גשמי... שיהיה לו סימן מכה שהוא בא לעשות מצוות ומעשים טובים... – סתם סתם, מוטי, לא התכונתי באמת..."

"אבל מה שפון, ה' בהחלט רצה שגם החלק הכי נמוך בעולמות שהוא ברא – עולם תזה הגשמי, יהפוך להיות המקום שעקר השכינה נמצא בו, שהוא ירגיש בעולם שלנו כמו בבית, שיהיה לו נעים ונוח להכנס לתוכו. כמו אדם שיושב בבית שלו רגל על רגל, ועושה גם דברים שהוא לא יעשה באולם חתנות או ברחוב".

עבודת הברואים

"אבל איך ה' ירגיש בבית כשאין בעולם קדשה וטהרה?" שאלתי. "הרי הכי נוח לו למעלה, בעולמות הרוחניים, שם מרגישים באמת את ה'! שם אין עברות... וכאן, בעולם תזה הגשמי, לא מרגישים כלום... רק ביגלה ונשנושים ופצעים בידיים וברגלים... ויש אפשרות לעשות עברות".

"אתה מתכוון לומר שזה כמו כלי מלכלך מאוד שמכניסים בו אכל טעים... ומי ירצה לאכל את האכל, הא?" המשיל ר' שולם. "זו שאלה יפה".

"אז למה באמת הקדוש-ברוך-הוא רוצה דירה כאן" שאלתי.

איך הסינים עושים דירה לה'

פעם דבר הרבי שליט"א בהתנעדות על הענין הזה, שעל ידי למוד תורה וקיום מצוות מבררים את כל העולם כלו. אחרי השיחה נכנס יהודי אחד לרבי מלך המשיח ליחידות, ושאל את הרבי: "איך אפשר לברר את כל מליוני הסינים שנמצאים בסין הרחוקה? איך גם הם יהיו חלק מהדירה לה'?"

הרבי שליט"א חייך ואמר לו: "התשובה למה ששאלת נמצאת בבטנה של המעיל שלך". אותו יהודי הסתכל על הבטנה של המעיל שלו ומיד מצא את הכתוב "מייד אין צ'יינה" (=מיצר בסין). כך הוא הבין, שגם לסינים יש חלק בדירה לה' – על ידי שהם עוזרים לנו לקיים תורה ומצוות.

הידעת?

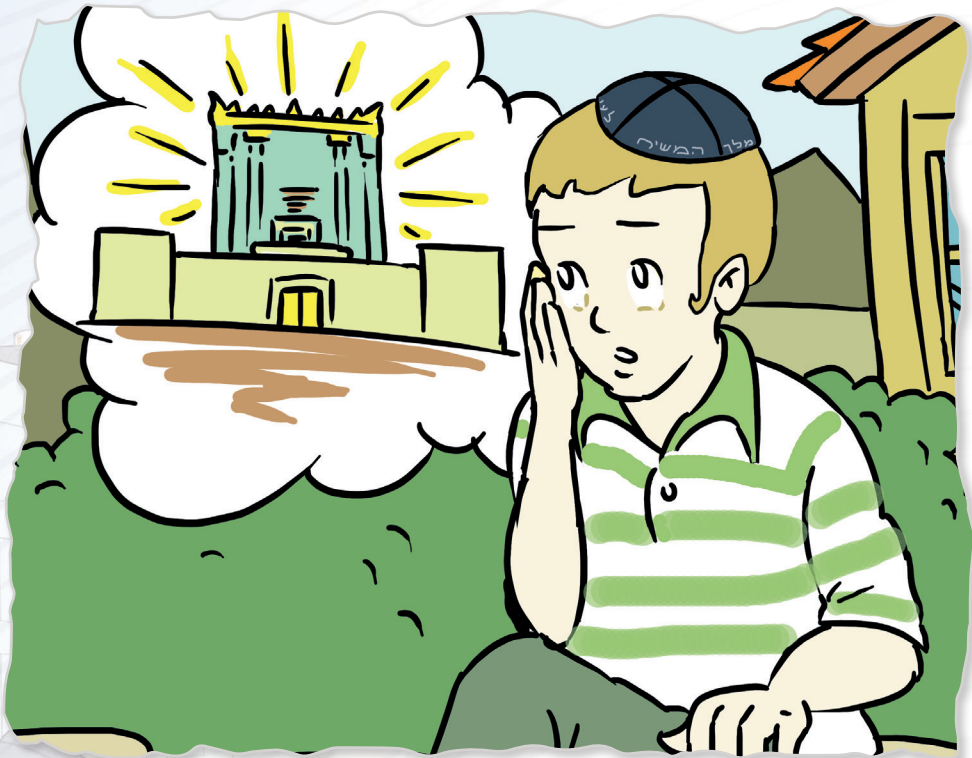
"דבר ראשון, זה רצון השם, ענה מוטי, "ועל רצון השם לא שואלים למה, אלא איך. התפקיד שלנו הוא לבצע את רצון השם ותפירה ולעשות מעשים שיגרמו לרצון שלו להתקיים, ולתפקיד הזה קוראים בתסידות "עבודת הברורים". לרגמא, מה שאנחנו עושים כאן: לוקחים את הביגלה והנשנושים ומעלים אותם לקדשה. אנחנו דואגים לך שזה יגיע ליהודים, ומלמדים אותם להגיד ברכות על המאכלים, וכך זה 'מתברר' ועולה לקדשה. השם מרגיש את זה, ואז נותן לו לבוא לעולם שמוכן להיות דירה בשבילו".

"גם בית התבשיל זה סוג של עבודת הברורים", הוסיף ר' שולם. "מבנה, שיש יכול לשמש סתם למגורים ויכול להיות שעשו בו פעם עברות – הופך למקום של צדקה וחסד. אנחנו מעלים ו'מבררים' את העצים והאבנים והפרזלים לקדשה. גם אם המקום לא היה נראה יפה בחיצוניות – הוא היה יכול להיות דירה בתחתונים, אבל הכי טוב שהקדשה תשרה בדירה נאה ובכלים נאים, ולכן השקענו במראה החיצוני של בית התבשיל".

ר' שולם הסתכל במבט חטוף על השעון. "אוי, מאחר... שמוליק, אתה בא אתי למחסן להביא כלי פלסטיק חד-פעמיים? אנחנו צריכים כמות גדולה... מוטי, עשרים דקות וחוזרים, בינתיים תנוח...".

עלינו על הרכב. ר' שולם תחב את המפתח בחר וסובב. "הנה, אתה רואה? בתוך המנוע יש ניצוץ קטן של אש שמדליק אותו. כל הזמן הוא מכסה ונעלם, אבל ברגע שהנהג מסובב את החר הוא מגלה את הנוכחות של הניצוץ הזה והרכב יכול לנסע... כך גם העולם-הזה: בכל דבר בעולם יש ניצוץ אלקי, שמסתר בקלפה שמכסה עליו. על ידי פעלות של תורה ומצוות – אפשר לגלות את הניצוץ שמסתתר ומתחבא בכל חפץ שהוא, שיהיה מוכן לגלוי האלקות בגאולה".

"אז זה מה שאנחנו עושים בבית התבשיל... הגבתי סוף סוף, מתחיל להבין. ומה אתי? גם אני צריך להיות מוכן לגלוי האלקות בגאולה?" שאלתי. – "בהחלט כן", ענה ר' שולם, לוחץ על דושת הגז ונכנס לכביש בזהירות, מסתכל במראות. "כל מי שעוזר לך שהחפץ יהיה מכשר לגלוי האלקות – גם הוא נהיה מוכן לזה. אתה באת לבית התבשיל לעזור שהאכל שאנחנו מחלקים יהיה מוכן לגאולה, ואתה בעצמך נהיית מוכן גם כן...".

"וּמָה עִם כָּל תּוֹשָׁבֵי הַשְּׂכוּנָה? יֵשׁ לָךְ מִסְפִּיק עֲבוּדָה לָתֵת לָהֶם בְּבֵית הַתְּבָשִׁיל כְּדֵי שְׁגֵם הֵם יִהְיוּ מוֹכְנִים?" שְׁאֵלְתִי בְּתַמִּימוֹת. ר' שׁוֹלֵם צַחֲקוּ, צַחֲקוּ לְבָבִי, כְּמוֹ תְּמִיד. – "הוּ, יֵשׁ לָךְ שְׁאֵלוֹת טוֹבוֹת. בְּרוּךְ ה' לֹא צָרִיךְ כָּל כֶּף הַרְבֵּה עֲבוּדָה בְּבֵית הַתְּבָשִׁיל, כִּי יֵשׁ קֶצֶת מְשֻׁפָּחוֹת יַחֲסִית שְׁזָקוּקוֹת לְעֲזָרָה שְׁלָנוּ, וְשׁלֹא יִתְנוֹסְפוּ יוֹתֵר. אֲבָל כָּל הַיְהוּדִים בְּיַחַד מְפַקְדִים עַל הַכֶּנֶת הָעוֹלָם לְגֵאֲלָה, כָּל אֶחָד בְּמַעֲשֵׁים הַקְּטָנִים שְׁלוֹ. וְאִזּוּ, הַכֹּל מְצַטְרֵף בְּיַחַד וְהַשֵּׁם יִכּוֹל לְהַתְּגַלוֹת בְּשִׁלְמוֹת, שְׁכֵלָם יִרְאוּ אוֹתוֹ כְּאִן בְּעוֹלָם."

"אֲבָל זֶה יִהְיֶה רַק בְּגֵאֲלָה... אֲמַרְתִּי בְּעֶצֶב. – "נְכוֹן... זֹאת אוֹמַרְתִּי, שְׁאַנְחָנוּ צְרִיכִים לְהַמְשִׁיךְ לַעֲשׂוֹת מֵתוֹךְ צְפִיָּה לְגֵאֲלָה שְׁתַּגִּיעַ, כִּי אִזּוּ נִרְאָה אֶת הַתְּכִלִּית שֶׁל בְּרִיאַת הָעוֹלָם – הַתְּגַלוֹת ה' בְּעֵקֶבּוֹת הַמַּעֲשִׂים הַטּוֹבִים שְׁלָנוּ." ר' שׁוֹלֵם סוֹבֵב אֶת הַהֶגֶה יְמִינָה, וְנִכְנָס לַחֲנִיָּה. "זוֹ הַסִּפָּה שְׁמוּטִי עָנָה לָךְ שֶׁהוּא מְחַפֵּה לְמִשִּׁיחַ, זֶה כָּל הַקְּשֶׁר!"

ר' שולם ירד למחסן ואני נשארת ברכב הממוג, מהרהר. 'חֲבִיבִים לְהֵבִיא כָּבֶד אֶת הַגָּאֹלָה' חֲשַׁבְתִּי לְעֲצָמִי, 'כִּי כָּל עוֹד שֶׁהַגָּאֹלָה לֹא בָּאָה – אֵין שׁוֹם תְּכִלִּית לְעוֹלָם הַזֶּה...!'

הַעֲבוּדָה מוּטָלָת עֲלֵינוּ

'רק רגע' המשכתי לטוות את חוט מחשבותי. 'אם ה' רוצה שתהיה לו דירה בעולם – הוא היה יכול לעשות את זה בעצמו, בשביל מה צריך לברא עולם שגאולה לא קשור לקדשה, ורק אחר כך לתכונת לתורה והמצוות שלנו?'. החלטתי שאשאל את ר' שולם כשיחזור מהמחסן. והנה, לא חלפה דקה והוא עלה, מסמן לי לבוא. פתחתי את דלת הרכב, והתקדמתי לכוונו. הוא הושיט לי ערמת מכסים לקפסאות מפלסטיק, "קח, ושים במושב האחורי. אני יורד למטה, למחסן, ל"דירה בתחתונים" כדי להעלות את הכל לקדשה", צחק. "שמר בינתיים על הרכב".

הוא חזר אחרי דקה, והתחיל לדבר אתי כאלו קרא את מחשבותי. "השם רוצה שהדירה תהיה בתחתונים, זאת אומרת, שהמקום אותו הקדוש-ברוך-הוא ברא כ"תחתון" מצד עצמו יהפך לדירה, ובשביל זה דרוש שהכנת העולם לדירה תתבצע דוקא על ידי ובכחם של האנשים שחיים בעולם הזה התחתון. שנעבד קשה, שנוצע, שנתאמץ ונתיגע, ואז הוא יגיע ויפיע. וזה – שווה כל מאמץ!".

הַרְבֵּי אוֹמֵר

הכונה בדירה בתחתונים היא שהתחתונים מצד עצמם יהיו דירה לו יתברך, ולכן צריך שהדירה תעשה על ידי העבודה דנשמות ישראל המלבשות בגופים, כי דוקא אז נעשים התחתונים דירה לו יתברך. מה-שאינ-כן אם הדירה היתה נעשית מצד הגלוי שמלמעלה הרי אז התחתונים עצמם מצד עצמם לא נעשו דירה לו יתברך.

על-פי לקוטי שיחות חלק יב שיהה ב לפרשת תזריע עמוד 73.

'בְּהַחֲלוֹט', חֲשַׁבְתִּי לְעֲצֹמִי. 'ה' מִחֲכָה לְהִכָּנֵס לְדִירָה שְׁלוֹ... מֵהַיּוֹם וְהִלָּא אֶתְאַמֵּץ
יֹתֵר לְמַעַן הַמְּטָרָה הַזֹּאת!'

...

"אֲנִי לֹא מְבִין, ר' שׁוֹלֵם", שְׁאַלְתִּי אוֹתוֹ בְּעוֹדוֹ מְנוּט בְּמִינּוֹת אֶת הַרְכָּב עַל
הַכְּבִישׁ, בְּדֶרֶךְ חֲזוֹר לְבֵית הַתְּבַשִּׁיל. "אִיךָ הָעוֹלָם יְכוּל לְהַפְּךָ מִצַּד עֲצֹמוֹ לְדִירָה'
לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? הֲרֵי גַם אִם אֲנַחְנוּ נִבְרַר אֶת כָּל הָעוֹלָם, וְנִגְלָה אֶת הַנִּיצוּץ
הָאֱלֹקִי הַטְּמוּן בְּכָל דָּבָר – זֶה מְאַפְשֵׁר אוֹלִי רַק שֶׁהָעוֹלָם יִשְׁמַשׁ לְדַבְּרִים טוֹבִים,
אֲבָל הוּא בְּעֲצֹמוֹ יִשְׁאַר אוֹתוֹ דָּבָר כְּמוֹ קֶדֶם: עוֹלָם חֲשׂוּךְ, שְׂמֻסְתִּיר עַל הַקְּדוּשָׁה-
בְּרוּךְ-הוּא. זֶה כָּל הַמְּצִיאוֹת שְׁלוֹ! בְּעֲצָם, הַמְּשַׁל הַקּוֹדֵם שֶׁל הַכְּלִי הַמְּלַכְלָךְ אֵינוֹ
מְדַיֵּק, כִּי הַכְּלִי אֵינוֹ 'מְלַכְלָךְ' – הוּא כָּל כֹּל חֲתִיכַת לְכֹלֵהוּ..."

"כְּדִי שְׂתִּהְיֶה כָּאֵן 'דִּירָה' לְקַדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא – הָעוֹלָם צָרִיךְ לֹא רַק לְהִתְעַלּוֹת,
אֲלָא לְהִשְׁתַּנּוֹת וְלִהְיוֹת מְשֻׁהוּ אַחַר לְגַמְרִי..."

"שְׁאַלָה יָפֵה", אָמַר ר' שׁוֹלֵם. "אִיךָ הָעוֹלָם יְכוּל לְהִיוֹת דִּירָה לֵה' אִם ה' בְּרָא אוֹתוֹ
בְּצוּרָה שֶׁהוּא רַע. וְלַמַּעַן הָאֲמַת אֶתָּה צוֹדֵק, הָעוֹלָם לֹא יְכוּל לְהִיוֹת דִּירָה – אִם
מְצִיאוֹתוֹ הֵיא לֹא אֱלֹקוֹת, וּמִנְגֵדָת לְאֱלֹקוֹת."

"אִזּוֹ זֹאת אוֹמְרַת שְׁלֹא תִהְיֶה דִירָה בְּתַחֲתוֹנִים?", שְׁאַלְתִּי בְּפִלְיָאָה.

ר' שׁוֹלֵם צִחֲקָק. "אֲמַרְתִּי שֶׁהָעוֹלָם אֵינוֹ יְכוּל לְהִיוֹת דִּירָה אִם מְצִיאוֹתוֹ הֵיא לֹא
אֱלֹקוֹת, וּמִנְגֵדָת לְאֱלֹקוֹת; אֲבָל הָאֲמַת הֵיא, שֶׁהָעוֹלָם הֵזֶה הוּא לֹא רַע בְּכֹלֵל!
גַּם מֵה שְׁנִרְאָה לָנוּ כְּמוֹ מְשֻׁהוּ שְׂמֻנְגֵד לְאֱלֹקוֹת – בְּאֲמַת וּבְפִנִימִיּוֹת הוּא טוֹב
וְקַדוֹשׁ...".

"מֵה זֹאת אוֹמְרַת בְּאֲמַת וּבְפִנִימִיּוֹת? תְּכַלֵּס – הוּא רַע אוֹ טוֹב?" הִקְשִׁיתִי.

הַנֵּל מְסַכָּה

"הַרְכָּב שֶׁל חַב"ד, תַּעֲצֹר בְּצַד!" אוֹרוֹת כְּחֹלִים נִדְלְקוּ בְּאַחַת וְסִנּוּרוֹ אֶת עֵינַי
בְּחֻשְׁכַת הָעָרֵב. נִיֵּדַת מְשֻׁטָּרָה.

"אוֹי, בְּשִׁבִיל מָה עֲכָשׂוּ כָּל זֶה? מוֹטִי מִחֲכָה לָנוּ בְּבֵית הַתְּבַשִּׁיל", מְלַמֵּל ר' שׁוֹלֵם,
עוֹצֵר אֶת הַרְכָּב בְּצַד הַכְּבִישׁ. הוּא שָׁלַף אֶת הַמְּסַמְכִים מִתָּא הַכִּפְפוֹת, מִחֲכָה

לשוטר שיבוא. הוא הביט במראות ועיניו נפערו לרוחה. "מדבר ברכב סמוי, תראה! זה רכב אזרחי לחלוטין, אפילו לא הייתי יכול לראות שמדבר במשטרה. הוא הפעיל את הסירנה והאורות ממש עכשו!".

"כמו העולם", הרהרתי לעצמי, "שנראה כמנגד לאלקות, ואי אפשר לזהות בכלל שמציאותו האמתית היא אלקות סמויה..."

"ערב טוב", קדם ר' שולם את פניו של השוטר שהגיע לחלוננו. "במה אני יכול לעזור?" – "באמת עצרתי אותה בשביל עזרה, וסליחה שפכה הבהלתי אותך", ענה השוטר המתקד. "בסך הכל אני צריך כרטיס של שבע מצוות בני נח, ובדיוק ראיתי אותך עם התמונות של המשיח וכל זה". רק עכשו שמתי לב שהמבטא שלו ערבי או משהו כזה...

ר' שולם שלף את הפלאפון. הוא לקח מהשוטר את מספר הפלאפון שלו, והבטיח לעמד בקשר מחר או מחרתיים. "אבדק אם יש לי במשרד בשפה הערבית", אמר לשוטר, "אני מקנה לזכור מחר, כי עכשו אנחנו בעצומה של חלוקת מזון לנזקקים".

"חלקה לנזקקים? אפשר לבוא לעזור?" שאל השוטר בחיוך עוד יותר גדול.
"בדיוק עכשו יש לנו מבצע "לתרום לקהלה" בתחנת המשטרה העירונית".

"בשמחה, תבוא ותביא עוד חברים", לחץ ר' שולם את ידו וחיך גם הוא. השוטר
חזר לרכבו, ור' שולם אמר: "ראית? העולם לא סותר לאלקות! גם שוטר לא-
יהודי שמתעסק עם פושעים וגנבים אינו מציאות נפרדת מה' יתברך. כרגע
זכינו לראות את זה בגלוי, איך ששוטר לא יהודי פועל בהתאם למציאותו
האמתית – מענין בשמירת שבע מצוות בני נח, ורוצה לעזור לנזקקים! למרות
שבחיצוניות הוא נראה 'קלפה' – מצדו של ה', הוא לא נפרד ממנו אלא מאחד
אתו לגמרי. כעת זכינו גם לראות שהוא גם מרגיש את זה...".

"אז מה, אם יש שוטר אחד כזה אז כלם כאלה?" הודעקתי.

"נכון, הוא ממש מקרה נדיר ומיוחד, שוטר לא-יהודי שפבר יודע על שבע
מצוות בני נח ורוצה שזה יהיה אצלו בפיס. אבל המקרה הזה נותן לנו קצת
להבין, שיש כזה דבר.

"בגאולה האמתית והשלמה – תתגלה בשלמות מציאותו האמתית של העולם,
שהוא אינו מציאות נפרדת מהקדוש-ברוך-הוא. ואז – כל הגויים בלי יוצא מן

הרבי אומר

תכלית שלמות המעלה היא כשישנו החבור של ב'
הענינים: הגלוי של עצמות ומהות אין סוף ברוך הוא
עצמותו ומהותו, לבני ישראל כפי שנמצאים כנשמות
בגופים במחתונים ומקבלים את הגלוי בפנימיות
מציאותם. הינו, הדירה (בתחתונים) עצמה נעשית (לא
בטלה במציאות, אלא) צנור לגלוי דבר ה' ממש עצמותו ומהותו יתברך
בעצמותו ומהותו.

על-פי דבר מלכות שבת פרשת יתרו ה'תשנ"ב סעיף ח.

הכלל ירצו אלקות, ישמרו את המצוות שלהם ויעזרו ליהודים עד בלי די... אז בעצם תושלם המטרה של בריאת העולם”.

בעוד ר' שולם חונה ליד בית התבשיל סכמתני לעצמי את מה שהתחדש לי היום. בעצם הגאולה לא תשנה את העולם, אלא תגלה את מציאותו האמתית. אין שום תכלית לעולם לפני בוא הגאולה, כי כל מטרת בריאת העולם היא הגאולה.

קלטתי שכל זמן שלא מגיעה הגאולה, חסר כאן משהו, ולא סתם משהו – אלא משהו עקרי! עכשו אני מבין גם למה כל דבר קשור לגאולה, כי בעצם – הגאולה היא המציאות האמתית של כל דבר.

למדנו היום

עבודת הברורים. בכל דבר בעולם יש ניצוץ אלקי, אבל הוא מסתר ומכסה ב'קלפה'. ועל-ידי קיום תורה ומצוות מגלים את הניצוץ שמסתתר, ואז הוא מוכן לגלוי האלקות בגאולה.

דירה בתחתונים. לאחר שתסתים עבודת הברורים יתגשם הרצון של הקדוש-ברוך-הוא, שהחלק הכי נמוך בעולמות שהוא ברא – עולם הזה הגשמי, יהפך להיות בשבילו דירה שבה נוח לו לדור.

קוינו כל היום. מכיון שהגאולה היא התכלית של הבריאה, ממילא אנו מצפים לה בכל רגע ורגע שתבוא, כי אם לא נגיע לתכלית, זה לא שנה כלום.

צריכים לעבד. הקדוש-ברוך-הוא לא ברא מלכתחלה את העולם בצורה שהוא כבר דירה בתחתונים, כי הוא רוצה שזה יגיע דוקא על-ידי העבודה שלנו, שאנחנו נגרים לזה לקרות.

העולם הוא אלקות. בזמן הגלות העולם נראה לנו כדבר רע ונפרד מאלקות. אבל בגאולה יתגלה שגם העולם הוא טוב, והוא יכול להיות דירה לה'.

דפי עבודה

א בשעת הצהררים שֵׁכֵב שְׁמוּלִיק עַל הַמַּטָּה וְקָרָא לְהִנָּאָתוֹ, אֶחָד הַסְּפוּרִים הֵיָה עַל אָדָם שֶׁכָּל חַיּוֹ עֹבֵד קָשָׁה לְהַשִּׁיג עוֹד וְעוֹד כֶּסֶף עַל-מְנַת לְקִנּוֹת רֶכֶב חָרִישׁ וּמְשַׁכָּלֵל, אֲךָ בְּסוּף, קָרְתָה טְרַגְדִּיָּה וְהוּא נִפְטָר בְּגִיל צָעִיר וְלֹא קָנָה אֶת הַרְכָּב. לְאַחַר שֶׁשְׁמוּלִיק קָרָא אֶת הַסְּפוּר הַפְּטִיר לְעֲצָמוֹ "זֶה מִמֶּשׁ מִתְקַשֵּׁר לְמָה שָׁר' שׁוֹלֵם אָמַר לִי הַיּוֹם".

כתב לאיזה פרט התכוון שְׁמוּלִיק שְׁזָה מִתְקַשֵּׁר:

ב השלם לפי מה שְׁלַמְדָנו הַיּוֹם בַּפָּרֶק:

כִּיצַד אָנִי מְבָרֵר אֶת
הַגּוֹף שְׁלִי?

כִּיצַד נִתֵּן לְבָרֵר אֶת
בֵּית הַתְּבַשִּׁיל?

כִּיצַד נִתֵּן לְבָרֵר אֶת
הַבִּינְגָלָה וְהַנְּשֻׁנִים?

ג מהו העקדוש-ברוך-הוא הנה צריך לברא את העולם מלכתחלה שנראה לא קשור לקדשה, ורק אחרי העבודה שלנו העולם יהיה דירה בשבילי?

א. מכיון שהקדוש-ברוך-הוא רוצה שהדירה בתחוננים תהיה על-ידי ובאמצעות התחוננים עצמם.

ב. כך הוא עשה, ואין לנו 'להתערב' במעשה הבריאה.

ג. משום שאם הוא היה בורא את העולם באופן שהוא כבר דירה בשבילי, לא הייתה תכלית בקיום התורה והמצוות.

ד. כל התשובות נכונות.

ד שמוליק שאל את ר' שולם כיצד העולם יוכל להיות דירה לה/ והרי הוא לא רק בלי מלכך אלא חתיכת לכלוף...

כתב כיצד שמוליק הסתפל על העולם לפני ההסבר של ר' שולם:

כתב כיצד שמוליק הסתפל על העולם לאחר ההסבר של ר' שולם:

ר

יחידה:

פָּרָק ב'

יחידה

בפָּרָק הַקּוּדֵם ר' שוֹלֵם לִמַּד אוֹתִי שֶׁבִּגְאָלָה תִּתְגַּלֶּה מְצִיאוֹתוֹ הָאֱמִתִּית שֶׁל הָעוֹלָם שֶׁבִּבְאֵמֶת הוּא לֹא דָבָר נִפְרָד מֵהַקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְהִבְנֵתִי שֶׁכָּל עוֹד לֹא הִגִּיעָה הַגְּאָלָה, אִין שׁוּם תְּכִלִּית לְעוֹלָם, כִּי כָּל מִטְרַת הָעוֹלָם הִיא בְּעֶצֶם – הַגְּאָלָה.

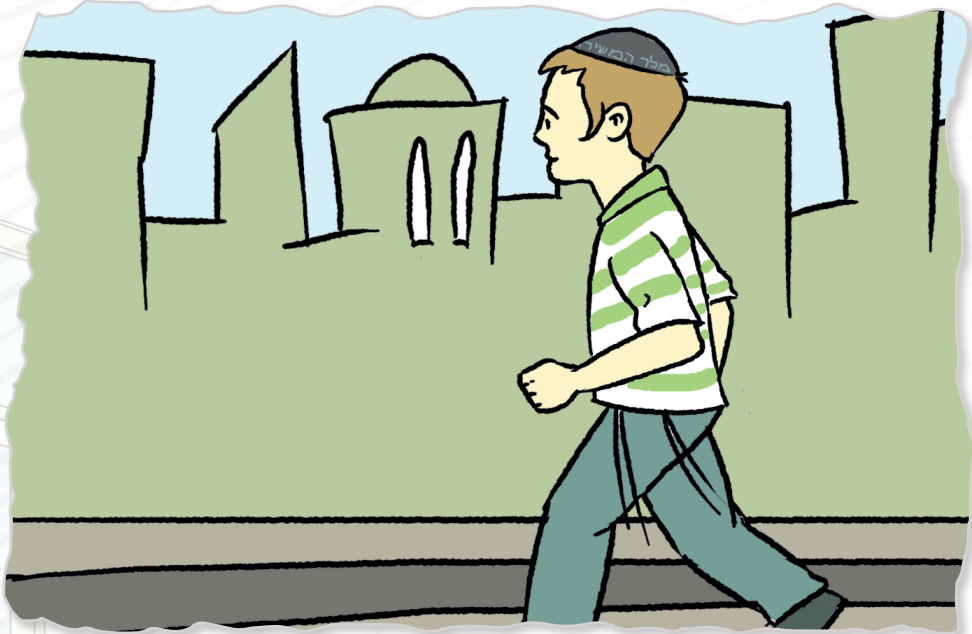

ר' שוֹלֵם לֹא עָנָה לִי בִּפְלֶאפּוֹן. גַּם מוֹטִי לֹא עָנָה. אֲבָל אֲנִי הֵייתִי כְּכָר אַחֲרֵי שַׁחֲרִית, וְרָצִיתִי לְלַכֵּת לְבֵית הַתְּבַשִּׁיל לְעֹזֵר לָהֶם עִם הַחֲלָקָה. בְּשַׁעַה זֹאת אָמַרְתִּים לְהִגִּיעַ הַקְרִטוֹנִים שֶׁל הַבָּשָׂר וְהַדָּגִים הַמְשֻׁמְרִים, וְצָרִיךְ לְהַכְנִיס אוֹתָם לְמִקְפֵיא שְׂלֵא יִתְקַלְקְלוּ בְּשֻׁמֵשׁ הַלֹּהֶטֶת. הַחֲלִטְתִּי שָׂאֲנִי יוֹצֵא לְדָרֶךְ גַּם אִם הֵם לֹא עוֹנִים לִי...

עוֹד כְּמָה דַקּוֹת וְאֲנִי כְּכָר מְגִיעַ. הֵכִי טוֹב, שֶׁכְּשֶׁאֲגִיעַ לְשֵׁם הֵם כְּכָר יִהְיוּ בְּבֵית הַתְּבַשִּׁיל, כִּי הֵם אָמְרוּ לִי אֶתְמוֹל שֶׁהַתְּכִנִּית שְׁלָהֶם הִיא לְנִסְעַ אַחֲרֵי שַׁחֲרִית לְאֶזֶר-הַתְּעִשְׂיָה לְהַעֲמִיס עַל הַרְכָּב לְחֲמִנִיּוֹת טְרִיּוֹת מֵהַמְּאֵפִיָּה.

זֶהוּ, הַגְּעַתִּי. רָגַע, מִשְׁהוּ נִרְאָה לִי מוֹנֵד. שַׁעַר הַבְּרִזָּל נָעוּל, אֲבָל... מַה זֶה? ה' יִשְׁמַר! דַּלֵּת הַזְּכוּכִית שֶׁבּוֹרָה לְרִסְסִים!... אֲנִי בַהֲלָם...

מִיִּשְׁהוּ פָּרֵץ לְבֵית הַתְּבַשִּׁיל! שַׁעַר הַבְּרִזָּל נָעוּל, אֲבָל בְּתוֹךְ הַמְּנַעוּל יֵשׁ מִפְתַּח שְׁבוּר... אִי אֶפְשָׁר לְהַכְנִיס מִפְתַּח אַחֵר... מַה קוֹרָה כָּאן? אֵיךְ אֲנִי מְשִׁיג אֶת ר' שוֹלֵם אוֹ אֶת מוֹטִי...?

כִּמָּה שְׁנֵי־אֶחָד אַחֲרֵי שְׂרָאִיתִי אֶת הַזּוֹעָה, עָצַר הָרֶכֶב שֶׁל ר' שׁוֹלֵם בְּיַחַד עִם מוֹטֵי לֵיד בֵּית הַתְּבָשִׁיל. ר' שׁוֹלֵם קָפֵץ מִמְּנוֹ כְּרוּחַ סְעָרָה. "מָה קָרָה כָּאֵן?" צָעַק בְּקוֹל לֹא-לוֹ. דְּמַעוֹת זָלְגוּ עַל לְחָיֵי, וְהִצְבְּעָתִי בְּלֵי מְלִים עַל דְּלֵת הַזְּכוּכִית הַשְּׂבוּרָה וְעַל הַמְּנַעוּל הַחֲסוּם כְּעַתָּה.

פָּנִיו שֶׁל ר' שׁוֹלֵם חֲרוּן. מוֹטֵי הִגִּיעַ כְּשֶׁבִּינְדִיו אֲרָגָז לְחֻמְנֵי־אֵת. הוּא שָׁמַט אֶת הָאֲרָגָז תַּחְתּוֹ וּפְיוֹ הָיָה פָּעוּר. הוּא הִתְיַשֵּׁב עַל הַסְּפֶסֶל הַסְּמוּךְ בְּחֹסֶר אוֹנִים.

"מִי־שֶׁהוּ יָכוֹל לְהַסְבִּיר לִי מָה קָרָה פֹּה?" שָׂאֵל בְּלֵי לְהַמְתִּין לְתֻשׁוּבָה, אוֹתָהּ הוּא כָּבֵר יָדַע בְּעִצְמוֹ. – "אֵתָּה סֵתָם שׁוֹאֵל", הִטְחַתִּי בּוֹ מְרֹב תְּסֻכּוֹל. "הַעֲקָר אַתָּם אוֹמְרִים שֶׁהַעוֹלָם זֶה אֵלֶקוֹת וּבְאֶחָדוֹת עִם הַשֵּׁם. הִנֵּה תִרְאוּ, יֵשׁ כָּאֵן רַק רֵעַ, פּוֹרְצִים שׁוֹדְדִים וּגְנָבִים" ... מִרְרָתִי בְּכִכִּי.

ר' שׁוֹלֵם שָׁם יָד עַל הַכֶּתֶף שְׁלִי לְאוֹת הַרְגָּעָה. "תִּנְשֵׁם עִמָּק, שְׁמוּלִיק", אָמַר בְּקוֹל בּוֹטֵחַ וְרִגוּעַ. הִרְמַתִּי אֵלָיו אֶת עֵינַי כְּלֹא-מֵאֲמִין. זֶה ר' שׁוֹלֵם שָׂרְגַע קָדָם צָעַק וְהִחְוִיר? – "הַכֵּל מְלֻמְעָלָה. כָּל מָה שֶׁהוּא עוֹשֶׂה – זֶה לְטוֹבָה", אָמַר בְּקוֹל שְׁלוֹ. "גַּם אִם אֲנִחְנוּ לֹא מְבִינִים אֶת הַסִּפָּה. כְּשֶׁתְּבוֹא הַגְּאֻלָּה", הִמְשִׁיךְ, "אֲזַי כְּלָנוּ נִרְאֶה אֶת הָאֵלֶקוֹת בְּגִלּוּי. אֲבָל כְּעַתָּה, יֵשׁ רֵעַ וְחֻשָּׁךְ בְּעוֹלָם – אוֹ יוֹתֵר נִכּוֹן, נִרְאֶה

לנו שיש רע וחשך בעולם – כי יש העלם והסתר על האלקות, ולא רואים את המציאות האמתית של כל דבר”.

”אבל למה יש העלם והסתר? ואיך תתגלה המציאות האמתית של העולם לעתיד לבוא?” שאלתי. – ”שאלה טובה, אבל אין לנו זמן כעת לתשובה. מוטי, יש לך מספר של שי?” שאל ר’ שולם.

שי הוא אחד מפעילי הבית חב”ד. הוא מפעיל את חנות היודאיקה בקניון, חנות שמתנה אבן שואבת למתעניינים ולמעגל המקרבים של בית חב”ד. שי הוא אברך חסידי שחזר בתשובה לפני כמה שנים. בצבא הוא שמש בתפקיד בלש במשטרה-הצבאית, וגם כשסיים עם הצבא – בחר להיות בלש במשטרה. ”עכשו אני בתפקיד בלש אחרי היצר הרע”, הוא אומר תמיד בהומור, אבל עכשו ר’ שולם זקוק לעזרתו בדחיפות, וכנראה שהוא ינצל את הידע המקצועי שלו לענייני קדושה.

התורה – תכנית העולם

שי הגיע תוך שתי דקות על 'אופנוע-הגאָלָה' בו הוא נוסע מדי יום. הוא הוריד את הקסדה, והניח אותה לצד מוטי, על הספסל. הוא פנה לתא-המטען הקטן של האופנוע והוציא זוג כפפות. בצעדים גמישים הוא פנה לפתח בית התבשיל.

הַרְבֵּי אוֹמֵר

בְּמִתֵּן תּוֹרָה נִתְּנוּ גַם עֲנִינֵי הַתּוֹרָה שֶׁיִּתְגַּלוּ לְעֵתִיד לְבוֹא, תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ שִׁילְמַד אֶת כָּל הָעָם (שֶׁהָרִי מִתֵּן תּוֹרָה הוּא עֲנִין חֲדִי־פַעְמִי, וְלֹא יִהְיֶה עוֹד הַפַּעַם מִתֵּן תּוֹרָה), אֲלֹא שֶׁעֲנִינֵים אֵלֶּה הֵם בְּהַעֲלָם, וְעַד כִּדֵּי כֹּה, שֶׁהַתְּגִלוֹתָם לְעֵתִיד לְבוֹא הִיא בְּבַחֲיִנַת "תּוֹרָה חֲדָשָׁה מֵאֵתִי תֵּצֵא", שֶׁהִיא בְּאִי־עֶרְךָ לְגַמְרֵי לַתּוֹרָה שֶׁמִּתְגַּלֶּיֶת בְּזִמְנָהּ עַל יְדֵי מַקְבְּלֵי הַתּוֹרָה, כְּמֵאֵמֶר רַבּוֹתֵינוּ-זְכֻרֹנָם-לְבִרְכָה "תּוֹרָה שֶׁאֲדָם לְמַד בְּעוֹלָם הִזָּה הֵבֵל הִיא לְפָנֵי תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ". וְעַל יְדֵי הַחֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה נַעֲשֶׂה חֲדוּשׁ גַּם בְּעוֹלָם – הַשָּׁמַיִם הַחֲדָשִׁים וְהָאָרֶץ הַחֲדָשָׁה אֲשֶׁר אֲנִי עוֹשֶׂה."

על פי שיחת הדבר מלכות שבת פְּרֻשַׁת נְשֵׂא תִנְשׂא.

שֵׁשׁ עֲנִינִים עָקְבוּ אַחֲרָיו בְּסִקְרָנוֹת. שְׁלִי, שֶׁל ר' שוֹלֵם וְשֶׁל מוֹטֵי. הוּא הָרִים אֶת הַמְּנַעוּל שֶׁל שְׁעַר הַפְּרִזָּל וְהֵבִיט בּוֹ בְּדִקְדָּקָנוֹת.

"יֵשׁ מְנַעוּל, אֲבָל אֵי אֶפְשֶׁר לְפַתַּח", הִכְרִיז שִׁי אֶת מָה שֶׁכָּלְנוּ יִדְעֻנוּ. "הוּא תִקְוֶעַ עִם מִפְתָּח בְּפָנִים. אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְשַׁבֵּר אֶת הַמְּנַעוּל הַזֶּה וְלָשִׁים מְנַעוּל חֲדָשׁ. זֶה נִרְאֶה כְּמוֹ סֵתֶם הַלְצָה שֶׁמִּישֶׁהוּ תִקְוֶעַ כְּאֵן מִפְתָּח, כָּל יָלֵד-רְחוּב יְכוּל לַעֲשׂוֹת אֶת זֶה. זוֹ עֲדִין לֹא הוֹכַחָה שֶׁמְדַבֵּר בְּפוֹרֶץ."

הוּא נִגָּשׁ שׁוֹב לְאוֹפֵנוֹעַ וְשֶׁלֶף מִשָּׁם מְנַעוּל חֲדָשׁ וּמְכַרֵּיק. "בְּדִיוִק הַבִּקּוּר קִנִּיתִי בְּטַמְבוּר, כְּנִרְאֶה שֶׁכָּךְ כָּבֵר הִיָּה כְּתוּב, עוֹד לְפָנֵי בְרִיאַת הָעוֹלָם, בְּדִיפְתָּרוֹת וּפְנִיָּקְסָאוֹת".

"בְּמָה?" שְׁאַלְתִּי בְּקוֹל. "מָה זֶה הַמְּלִים הָאֵלֶּוּ?" – "בְּדִיפְתָּרוֹת וּפְנִיָּקְסָאוֹת", הִשִּׁיב לִי ר' שוֹלֵם בְּמִתִּינּוֹת. "כָּל אֲדַרְיָכֵל שְׁבוּנָה בֵּית, כּוֹתֵב תְּכִנּוּיֹת שְׁלִמּוֹת עַל גְּלִיזְנוֹת נִיר עֲנֻקִיִּים. זֶהוּ מְשָׁל שְׁמוּבָא בְּמִדְרָשׁ עַל הַתּוֹרָה, שֶׁבָּהּ כָּתֵב הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא לְפָנֵי בְרִיאַת הָעוֹלָם אֶת הַתְּכִנּוּת – שֶׁעַל פִּיָּה הוּא בְּרָא אֶת הָעוֹלָם. כָּל דָּבָר שֶׁקּוֹרָה בְּעוֹלָם, מְקוּרוֹ הוּא בְּעֵצָם בַּתּוֹרָה".

"אִם הַכֵּל מִגִּיעַ מִהַתּוֹרָה, אֲזַי אֵיךְ זֶה יְכוּל לְהִיּוֹת שֶׁמִּישֶׁהוּ שֶׁבֵּר אֶת הַמְּנַעוּל וְאֵת דְּלַת הַזְּכוּכִית?" שְׁאַלְתִּי, מִבְּלָבֵל.

- "שאלה יפה", אמר ר' שולם, "והתשובה עליה קשורה גם היא לנושא שעלינו דברנו קודם. באמת התורה היא מאחדת לחלוטין עם הקדוש-ברוך-הוא באופן שנעלה מהבנתנו המגבלת. אבל לאחור שהתורה ירדה למטה בעולם הזה לא רואים בגלוי איך שהיא מאחדת עם הקדוש-ברוך-הוא. ומכיון שכל דבר בעולם מקורו בתורה..." "הבנתו!" נכנסתי לדבריו. "מכיון שבתורה לא רואים איך שהיא מאחדת עם הקדוש-ברוך-הוא, לכן גם בעולם לא רואים את זה".

"יפה, יפה", החמיא ר' שולם, ונכר עליו שהוא נהנה מכך שתפסתי את הענין. "אך כשיבוא משיח, תתגלה המציאות האמתית של התורה – כפי שהיא מאחדת עם הקדוש-ברוך-הוא. וכלשון המדרש: "תורה חדשה מאתי תצא". שים לב: מהי התורה החדשה, מהו החדוש שבתורה של משיח? זה ש"מאתי תצא". שנראה בגלוי את התאחדות התורה עם ה'. בגאולה, כשנלמד תורה נרגיש את הקדשה שגלה, נרגיש איך התורה היא דבר אחד ממש עם ה'. ולכן – אז נראה גם את מציאותו האמתית של העולם, שאין הוא מציאות נפרדת מה'. אך בינתיים..."

..."בינתיים אנחנו כאן בחוץ, תחת השמש הקופחת, ועוד מעט מגיעה לכאן המשאית עם התרומה של הפשר והדגים", השלים מוטי את המשפט מעם מקום מושבו, על גבי הספסל. "ואין לנו לאן להכניס אותם".

"שתי שניות ואנחנו אחרי זה", הפטיר שי, בעודו מפזר אבקה. – "מה אתה מפזר שם, שי?" הסתקרן ר' שולם. – "אבקה לגלוי טביעות אצבע. לדעתך, לא היה כאן שום פורץ", קבע. "אין כאן טביעות בולטות. נראה לי שמישו פשוט זרק אבן מרחוק והיא פגעה בדלת הזכוכית. יש לנו כאן בעיה של עלות התקון או החדוש של הדלת, וגם צריכים לנקות את שברי הזכוכית, אבל חוץ מזה הכל בסדר..." חיד שי מעם הדלת.

במימנות ששמורה למקצוענים כמותו הוא שלף את המנעול הישן ממקומו, והשחיל תחתיו את המנעול החדש – זה שקנה בפקר בטמבור. "אל תדאג שי היום אני מחזיר לך מהקפה של בית חב"ד את ההוצאה הזו", אמר לו ר' שולם. "אני מקנה שזו תהיה ההוצאה האחרונה לפני שהקדוש-ברוך-הוא פורץ את המנעול של הגלות. המנעול הגלוי ש'תקוע' ו'חסום', ומראה לנו שהשער לגאולה סגור ונעול בלי אפשרות לפתח..."

"בן" הסכים אתו שי, "הגיע הזמן למנועול חדש – המנועול עם המפתח לאוצרות הגאולה".

"אמן", ענינו כלנו, ופנינו לנקות את שברי ורסיסי הזכוכית. בעוד שעתים מתחילים להגיע אנשים. עד אז הכל חיב להיות מסדר ונקי כאלו לא קרה כן כלום...

מלך המשיח

"תגיד ר' שולם, שאלתי פתאום בלי קשר, "איך למען ה' תתגלה התורה החדשה מן השמים? יהיה מתן תורה שוב פעם?"

"מה פתאום?" הודעק ר' שולם. "מתן תורה היה פעם אחת, ולא יהיה שוב. התורה החדשה תתגלה מתוך התורה הקיימת. גם כיום התורה מאחדת עם הקדוש-ברוך-הוא, ובגאולה תתגלה בתוך התורה הרגילה שלנו – כיצד היא דבר אחד עם הקדוש-ברוך-הוא. בדיוק כמו שהגאולה נמצאת כבר בעולם כיום, כי גם היום המציאות האמתית של העולם זה אלקות – רק שבגאולה זה יתגלה".

"אז אפשר לגלות את התורה החדשה?" שאלתי. – "לא, מה פתאום", צחק ר' שולם. "ההסתר של התורה החדשה הוא לא הסתר שיכול להתגלות סתם כך, רק כשתבוא הגאולה הוא יתגלה".

הרבי אומר

נשיא הדור, כ"ק מו"ח אדמו"ר הוא ה"משיח שבדור", עם כל הפרושים שבדבר, כולל הפרוש של משיח מלשון משוח ונבחר ונשיא, ו"משיח" כפשוטו – היות שהנשיא שבכל דור הוא... היחידה כללית של כל הדור, שבחינת היחידה היא הדרגא של משיח צדקנו,

כמבאר בכתבי האריז"ל.

על פי שיחת שמחת תורה תשמ"ו.

”איך באמת תתגלה התורה החדשה אז?” שאלתי בסקרנות.

”שאלה יפה”, שבת ר’ שולם. ”לגלות בתורה ובעולם את התאחדותם עם הבורא, יכול רק אחד כזה שגם הוא מאחד עם הבורא... מלך המשיח! מלך המשיח הוא בן אדם כזה, שנשמתו מאחדת לגמרי עם הקדוש-ברוך-הוא, והוא מרגיש את זה. לכן הוא רואה גם בתורה ובעולם את התאחדותם המחלטת עם הקדוש-ברוך-הוא. התורה החדשה תתגלה למלך המשיח והוא ילמד אותה אתנו – וכך יגלה בתורה ובעולם את האמת, את האחדות המשלמת עם הקדוש-ברוך-הוא.”

...

בשעה היעודה, לאחר שסדרנו את הכל לחלקה, החלו להגיע עשרות אנשים ונשים, זקנים וילדים, קשישות ואחיות-סעוד פיליפיניות. כלם באו לקחת את הסל לשבת. כל המוצרים עמדו על מקומם בסדר מופתי, וכל אחד מעובדי בית התבשיל היה מפקד על שלחן מוצרים אחר.

איך שראיתי אותו, הוא לא היה נראה לי טוב בעיניו. משקפי שמש כהים, כובע טמפל משוף על חצי מפניו, בגדים מהוהים מדיפי ריח ניחוח, ובעקר מה שהפריע לי היה הצעיף על הצוואר. צעיף באמצע הקיץ?... זה לא נראה טוב!

כשהוא בא לשלחן עליו הייתי מפקד, הרגשתי שאני לא מסוגל להסתכל עליו. המראה שלו היה פשוט דוחה. אחותי היטב בשלחן עד שפרקי אצבעותי הלבינו. חכיתי לרגע שהוא יעבר לשלחן הבא או יסתלק לגמרי ממתחם בית התבשיל, אך דווקא בשלחן שלי – זה עם הביגלה והנשנושים, הוא התעפב לראות את כל הטעמים שיש לנשנושים. הוא קרא את כל הרכיבים והאלרגנים והטבילה, בעברית ובאנגלית, הפך שוב ושוב עד שנגע, ואז עבר לשקית המרשרשת הבאה...

עזבתי את השלחן ונגשתי ל'תמי-ארבע'. פשוט לא יכולתי.

ר' שולם ראה אותי בזוית העין וסמן לי עם היד: ”מה קרה?... סמנתי לו בחזרה שהכל בסדר, אבל כנראה שהוא ראה על הפנים שלי שהכל, איך אומרים? לא בסדר... הוא רמז לי שאגש לשלחן שלו, והוא יתחלף אתי. ”בוא להתרענן”, הוא טפח על שכמי ונגש לשלחן שלי.”

יחידה

לכל יהודי יש דרגא בנשמה הנקראת יחידה, כאשר מתגלה דרגא זו, מרגיש היהודי כיצד הוא דבר אחד עם הקדוש-ברוך-הוא. דרגא זו מתעוררת בדרך כלל כאשר רוצים להכריח יהודי לכפור חס ושלום בה, ומכיון שהיחידה מאחדת לחלוטין עם ה' הוא אינו מסגל לכפר.

זוהי הסבה שאנו רואים שגם יהודים אשר לא חיו כיהודים במשך ימי חייהם או לא ידעו מאומה על יהדותם, התעקשו למסר את נפשם על קדוש ה'. זאת מכיון שהיחידה אינה תלויה ברמת הבנתו של האדם, כמו שבן אדם לא צריך להבין איך הוא קיים בשביל לדעת שהוא קיים. התאחדותו של יהודי עם הקדוש-ברוך-הוא היא עצם מציאותו והוא אינו צריך להבין זאת כדי לחוש זאת, יהודי אינו רוצה ואינו יכול להפריד חס ושלום מאלקות.

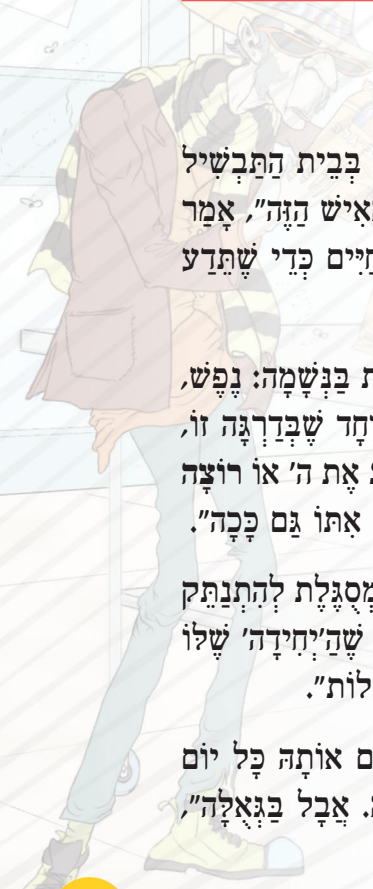
יחידה שבנפש

אחרי כמה דקות 'ההוא' יצא, ואני נשמתי לרוחה. זרם האנשים בבית התבסיל כבר התדלדל, ור' שולם נגש אלי. "ראיתי שהיה לך קשה עם האיש הזה", אמר לי גלויות. "רצייתי לספר לך על הקשיים שהוא עבר ועובר בתיים כדי שתדע עד כמה היחידה אצלו בגלוי".

"מה בגלוי?" לא הבנתי. – "היחידה". לכל יהודי יש חמש דרגות בנשמה: נפש, רוח, נשמה, תיה ויחידה. דרגת היחידה היא הגבוהה ביותר. המיחד שבדרגה זו, שהיא מאחדת עם הקדוש-ברוך-הוא לגמרי. היחידה לא אוהבת את ה' או רוצה להתחבר אליו – היא לא צריכה את זה, כי היא דבקה ומאחדת אתו גם ככה".

"ואם היא תתנתק מהשם?" שאלתי מיד. – "היא לא יכולה ולא מסגלת להתנתק מהשם. ולכן, גם יהודי שעובר את כל העברות שבעולם, ברגע שהיחידה שלו מתעוררת – הוא ימסר את הנפש שלו על קדוש השם בלי שאלות".

"בזמן הגלות – היחידה בדרך כלל מסתרת ונעלמת. לא רואים אותה כל יום ובכל רגע. צריך לעבד חזק כדי להסיר את מה שמסתיר עליה. אבל בגאולה",

הַרְבֵּי אוֹמֵר

זהו ענינו של נשיא – הנשיא הוא הכל – לפעל בכל הנבראים שמסביבו, שגם בהם ימשכו ענינו והנהגותיו... שבזה נכללים גם הענינים הכי נעלים של הנשיא... כתר המלך שזהו הענין הכי נעלה שבו... ומכיון שכן, הרי מובן שהכתר ישנו בשלמותו אצל כל אחד ואחד מישראל – להיותו חלק אלקה ממעל ממש (עם כל הפרושים והראשי תבות שבממש).

על פי שיחת הדבר מלכות שבת פרשת האזינו תשנ"ב. בלתי מנה.

הטעים ר' שולם, "תתגלה דרגת היחידה' שבכל אחד ואחת, ואז כלנו נרגיש את התאחדותנו המחלטת עם הקדוש-ברוך-הוא!".

"בעצם", סכם ר' שולם, "כל הנקדה של הגאולה היא התגלות היחידה' של כל דבר. זאת אומרת, לגלות איך כל דבר הוא מאחד עם הקדוש-ברוך-הוא. בעולם – יתגלה שהוא לא מציאות נפרדת ושמציאותו האמתית היא הקדוש-ברוך-הוא; בתורה – תתגלה ה'תורה תדשה' שהיא מאחדת עם הקדוש-ברוך-הוא; וביהודים – תתגלה היחידה' שבנשמתם שמאחדת לגמרי עם הקדוש-ברוך-הוא.

"וכל התהליך הזה נעשה על ידי בן אדם אחד, שנקרא 'יחידה הפללית' – מלך המשיח. הוא אמנם בשר ודם, אך אצלו מאירה המציאות האמתית – הוא מרגיש שכל מציאותו מאחדת עם הקדוש-ברוך-הוא, ושכל העולם מאחד עם הקדוש-ברוך-הוא.

"מזה נבין גם מהי העבודה הנדרשת מאתנו, בשביל להביא את התגלותו של משיח: על ידי זה שאנחנו נגלה את היחידה' שלנו בעת, בעולם הפרטי שלנו, עד כמה שביכולתנו – זאת אומרת, להרגיש ולחיות עד כמה שאפשר שהמציאות היחידה זה הקדוש-ברוך-הוא. וכשאנחנו נעשה מה שאנחנו יכולים לגלות את היחידה', נזכה להתגלותה המלאה בביאת משיח צדקנו!"

תפלת מנחה שהתפללתי באותו יום, היתה תפלה אחרת לגמרי ממה שהתפללתי עד היום... הרגשתי איך הקדוש-ברוך-הוא זה המציאות האמתית שלי, לכל מלה

פתאום נהייתה משמעות אחרת לגמרי. פתאום הבנתי מי אני באמת, 'יחידה',
דבר אחד ממש עם הקדוש-ברוך-הוא.

בלי לשים לב העינים שלי התמלאו בדמעות. "אני כבר לא יכול לחכות יותר,
אני מכרח להביא את הגאלה, שנראה כבר בכל העולם את המציאות האמתית
שלו – ה'. שהמציאות האמתית שלי תתגלה – שאני וה' זה דבר אחד ממש!"

למדנו היום

בגלות לא רואים. בזמן הגלות לא רואים את המציאות האמתית של
העולם, והוא נראה נפרד מהקדוש-ברוך-הוא. אבל בגאלה תתגלה
מציאותו האמתית של העולם ש"אין עוד מלבדו!"

התורה תכנית העולם. לעולם יש תכנית שעל פיה הוא מתנהג, והתכנית
הזאת היא התורה. מכיון שלא כל התורה התגלתה, לכן לא התגלה
מציאותו האמתי של העולם. אבל לעתיד לבוא בגאלה השלמה שתתגלה
התורה חדשה – תתגלה גם מציאותו האמתית של העולם ש"אין עוד
מלבדו".

מלך המשיח – יחידה הכללית. מי שיגלה את התורה חדשה – היחידה
שבתורה, הוא מלך המשיח שהוא היחידה הכללית מכיון שהוא מאחד
לגמרי עם הבורא, ובכחו לגלות בתורה ובעולם את התאחדותם עם
הקדוש-ברוך-הוא.

ה'יחידה' הפרטית. בכל אחד ואחד יש 'יחידה' שהיא מאחדת עם ה'.
אבל בזמן הגלות ה'יחידה' לא נמצאת בגלוי וצריך לעבד חזק בשביל
לגלות אותה. אבל בגאלה תתגלה דרגת היחידה שבכל אחד ואחד ואז
נרגיש שאנו מאחדים עם הקדוש-ברוך-הוא.

דפי עבודה

א השלם:

ב _____ אֲנִי עוֹבְדִים אֶת ה' עִם ה' _____, וְלֹכֵן אֲנִי
לְעִשׂוֹת גַּם דְּבָרִים שֶׁה' לֹא רוֹצֵה, וְזֶה לֹא נִקְרָא דִּירָה לֵה' בַּתְּחִינִים.

אָבֵל ב' _____ תִּתְגַּלֶּה בְּנוֹ דִּרְגָתָה ה' _____, וְלֹכֵן אֲנִי
לְעִשׂוֹת דְּבָרִים שֶׁה' לֹא רוֹצֵה, וְזֶה דִּירָה לֵה' בַּתְּחִינִים.

אוצר מילים: לפעמים יכולים, גלות, הכחות הרגילים,
לא יכולים בשום אופן, גאולה, היחידה.

ב כְּאִשֶּׁר שְׂמוּלִיק סִפֵּר לְמַפְקֵד שְׁלוֹ מֵהַקְּעֵמֶפּ שֶׁהוּא יוֹדֵעַ מַה זֶה הַתְּגִלוֹת
הַיְחִידָה, הוּא לֹא הָאֵמִין וְנָתַן לוֹ מִסְפֵּר מְקָרִים שְׂיֵאמַר הָאֵם זֶה נִקְרָא הַתְּגִלוֹת
הַיְחִידָה אוֹ לֹא. בְּכַדִּי לְרֵאוֹת הָאֵם שְׂמוּלִיק אָכֵן הִבִּין אֶת מַה שְׁלָמָד.

תוּכְלוּ לְעֹזֵר לְשְׂמוּלִיק וְלִסְמֵן v לִיד הַמְקָרִים בָּהֶם בְּאֵמֶת זֶה הַתְּגִלוֹת הַיְחִידָה?

אֲבָרִימִי וְשְׂמוּלִיק יֵשְׁבוּ בְּבֵית הַכְּנֶסֶת אַחֲרֵי מְעָרִיב וְלָמְדוֹ, וְגַם אַחֲרֵי שֶׁהַמְזֻגָן
נִכְבְּה וְהָיָה לָהֶם מְאוֹד קָשָׁה לְלַמֵּד, הֵם לֹא הִפְסִיקוּ וְלָמְדוּ בְּמֵרֵץ רַב.

בְּאֶחָד מֵהֵימִים שְׂיֵצֵא שְׂמוּלִיק עִם מִשְׁפַּחְתּוֹ לְשַׁחַק בַּפָּאָרְק, הוּא נִצֵּל אֶת
הַזְמַן, וְהִסְתַּוְּבַב לְזִכּוֹת יְהוּדִים בְּעִשְׂרֵת הַמְּבַצְעִים וּבַפָּרְסוּם בְּשׁוֹרֶת הַגְּאֻלָּה.

שניאור מותר בכל עת לאחיו הקטן, וגם כשהוא דורש דברים קצת מגנמים, שניאור מגיש לו אותם בחיוב ובאהבת ישראל גדולה.

בקבלת שבת התפלל יוסי כמו שמתאים לחיל בצבאות ה', וכל זה היה בזכות הממתקים והפרסים שחלקו המפקדים למי שיתפלל כראוי.

מאיר קבל 120 ש"ח לדמי חנכה, אבל הוא לא השאיר אותם לעצמו, אלא תרם את כל הכסף למטה גאולה ומשיח שב'חדר' להתחזקת שעורי דבר מלכות.

אמא בקשה משמוליק שילך למפלת לקנות חלות לכבוד שבת, ולמרות שנורא לא התחשק לשמוליק לעשות את זה, הוא התגבר על היצר הרע והלך לקנות את החלות.

1 סמן נכון או לא נכון:

בגאולה היחידה הפללית מתגלה, ואז היא תגלה את היחידה הפרטית שבי. נכון לא נכון

אני יכול לגלות את היחידה הפרטית שבי גם ללא היחידה הפללית. נכון לא נכון

כל הפעלות שאני עושה להביא את משיח זה רק בזכותי ולא בגלל אף אחד אחר. נכון לא נכון

בכל דור ודור יש יחידה פללית אבל היא לא בגלוי. נכון לא נכון

היום בגלות היחידה הפרטית מתגלית רק בשעה של מסירות נפש. נכון לא נכון

משה רבינו הוא שלח את השלוחים לעשות שלום עם מלך אדום ולא בני ישראל. נכון לא נכון

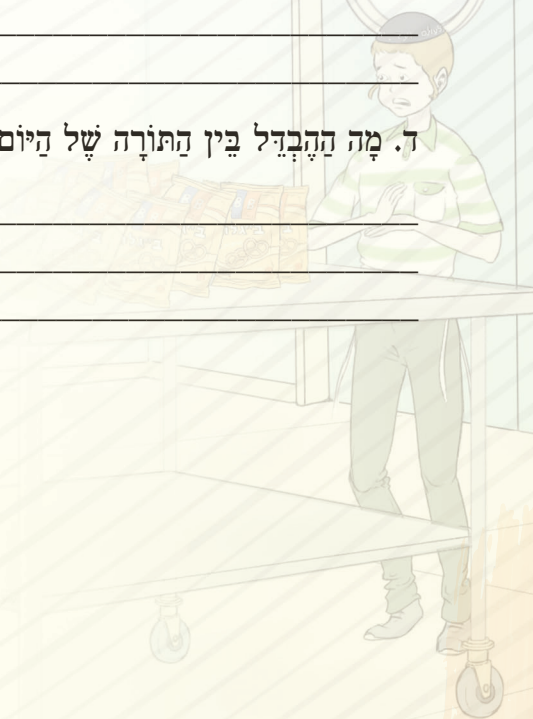
ד צנה על השאלות הבאות על-פי מה שלמדנו בשני השעורים האחרונים:

א. מהי המציאות האמתית של העולם?

ב. מדוע לא רואים היום בגלות את המציאות האמתית של העולם?

ג. מה הקשר בין התורה החדשה לתכניות של בניה?

ד. מה ההבדל בין התורה של היום לתורה החדשה?

ג

שְׁלֵשָׁה אֲשֵׁר יִשְׁלַח

פָּרָק ג

הַגִּיעַ זְמַן הַגְּאָלָה

בפֿרָק הַקּוּדֵם לַמִּדְתֵּי שֶׁבַּגְּאָלָה תַּתְּגַלֶּה דְרַגַּת ה'יְחִידָה' שֶׁבְּכָל דָּבָר, כִּיצַד הוּא מְאֻחָד לְגַמְרֵי עִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וּמֵה שְׁדוּרְשִׁים מֵאֲתַנּוּ הַיּוֹם הוּא לְגַלוֹת אֶת ה'יְחִידָה' שֶׁבָּנוּ, וְכִשְׁנַעֲשֶׂה אֶת זֶה נֹכַח לַהַתְּגַלוֹת הַמְּלָאָה שֶׁל ה'יְחִידָה' בְּבִיאַת מְשִׁיחַ צְדִקְנוּ.

"לא לנו ה', לא לנו, כי לשמך תנו כבוד, על חסדך על אמתך..." הנגנון על הפֿרָק שֶׁל הַרְבֵּי הַתְּנַגֵּן בַּחֲלָל הַחַנּוּת. הַמְּזֻגָן פֿלֶט גְּלִי קוֹר שֶׁהַעֲנִיקוּ אֲוִירָה נְעִימָה בֵּין פֿרִיטֵי הַיּוֹדְאִיקָה.

זוּ הַפַּעַם הָרֵאשׁוֹנָה בַּחַיִּים שְׁאֵנִי עוֹמֵד מֵאַחֲרֵי דוּכָן הַמוֹכֵר. שִׁי, הָאֲבָרָה הַחֲכִיב שְׁהִיָּה בְּעֶבֶר בְּלֶשׁ מְשֻׁטְרֵתִי, הִיָּה זְקוּק לְתַגְּבּוֹר לְכַמָּה שְׁעוֹת, וְר' שׁוֹלֵם בְּקֶשׁ מְמַנֵּי לְעֶזֶר בַּתְּחוּם הַזֶּה. "הַיּוֹם אֵין לָנוּ הַתְּאַרְגָּנוּת לְחֻלְקַת מְזוּן, אֲזוּ חֲשַׁבְתִּי שְׁאֵם אַתָּה רוֹצֶה לְעֶזֶר בַּפַּעִילוֹת – יֵשׁ לִי בְּשִׁבְלֶךָ מְשִׁהוּ מְצִיּוֹן", אָמַר. "וְגַם – לְהִיּוֹת עִם שִׁי בַּחַנּוּת זֶה תְּוִיָּה בַּפְּנֵי עֲצָמָה".

שִׁי עָמַד עַל הַסֵּלֶם, וְיִטְפֵּל' בְּמִצְלַמַּת הַיּוֹדְאִי הַנְּסֻתְרָת. "אֵי אֲפֹשֶׁר לְדַעַת מִי יִרְצֶה לְפָרֵץ לְחַנּוּת", פֿלֶט. "יֵשׁ כָּאֵן פֿרִיטֵי יוֹדְאִיקָה יְקָרִים מְאֻד. תַּפְּלִין, מְזוּזוֹת, מְגַלּוֹת אֶסְתֵּר, נְרִתִיקִים לְסִפְרֵי תוֹרָה וְנְרִתִיקִים לְמַגְלָה".

טְעִימָה מְתוֹרְתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ

"הָאֵמֶת הִיא", הַמְשִׁיחַ לֹמֵר מִמְרוֹמֵי הַסֵּלֶם, בְּעוֹד אֲנִי נֹשֵׁעַן עַל דֶּלֶפֶק הַמְכִירָה, "שָׂאֵם אַנְשִׁים הָיוּ יוֹדְעִים אֵיזָה אוֹצֵר יֵשׁ לָנוּ כָּאֵן, הֵם הָיוּ בָּאִים בְּהַמוֹנֵיהֶם וּמְשַׁלְּמִים כָּל מַחִיר שֶׁבְּעוֹלָם!".

"אוֹצֵר?" נִדְרַכְתִּי. אֶפּוֹא יֵשׁ כָּאֵן אוֹצֵר? אוּלַי מִתַּחַת לְבִלְטוֹת שְׂאֲנִי עוֹמֵד עֲלֵיהֶן?...

"אֵתָה לֹא צָרִיךְ לְהִסְתַּכֵּל מִתַּחַת לְבִלְטוֹת", הִגִּיב שִׁי. לֹא הִבְנַתִּי – הֲרִי הוּא עָסוּק בְּמַצְלֵמָה וְהַעֲיִנִים שָׁלוּ שָׁם – אֲזוֹ אֵיךְ הוּא רוֹאֶה לְאֵן הִסְתַּכַּלְתִּי? טוֹב, בִּלְשׁ נִשְׁאָר בִּלְשׁ לְכָל הַחַיִּים... כִּנְרָאָה שֶׁיֵּשׁ לוֹ שִׁטוֹת לְרֹאוֹת מָה אַנְשִׁים עוֹשִׂים בְּלִי שִׁירָאוֹ שֶׁהוּא מְסַתַּכֵּל עֲלֵיהֶם.

"הָאוֹצֵר נִמְצָא מִמֶּשׁ עַל מִדְּפֵי הַסְּפָרִים", הוּא סִדֵּר אֶת הַכֶּפֶה שֶׁעַל רֹאשׁוֹ, שֶׁלֹּא תִפֵּל חֲלִילָה.

"אֵיפֹה? אֵתָה מְשִׁאִיר אוֹצֵר כֶּכָּה עַל הַמִּדְּפִים וְלֹא חוֹשֵׁשׁ?" הִגְבַּתִּי בְּחֶרְדָּה. – "לֹא מְדַבֵּר עַל אוֹצֵר גְּשָׁמִי, אֶלָּא עַל אוֹצֵר רוֹחַנִי. יֵשׁ כָּאֵן בְּחִנּוֹת אֶפְשָׁרוֹת לְקַנּוֹת

אַלקוווּת! אַפֿשֶׁר לַקְנוֹת סִפְרִים, שְׁכַשְׁלוֹמְדִים בָּהֶם רוֹאִים שֶׁהַכֵּל זֶה אַלְקוּת:
הַתּוֹרָה, הַעוֹלָם, הַיְהוּדִים וְהַכֹּל-לִי!”, הַסֵּבִיר שִׁי בְחִיּוּד.

אַבֵּל רַגַע? הָאֵם לֹא אָמַר ר’ שׁוֹלֵם אֶתְמוֹל, שְׁדוֹקָא בִּימוֹת הַמְּשִׁיחַ נִרְאָה שֶׁהַכֵּל
זֶה אַלְקוּת?

אַה... כַּנִּרְאָה הַצְּלִיחַ שִׁי עִם הַקְּשָׁרִים שָׁלוּ לְסַחֵב מְאִיפָה שֶׁהוּא טְעִימָה מִתּוֹרָתוֹ
שֶׁל מְשִׁיחַ. מִי יוֹדֵעַ? אוֹלֵי מְצָא אֵיזָה כְּתָב יָד יִשָּׁן נוֹשֵׁן בְּאַפְגָּנִיסְטוֹן? בְּכָל אִפֿוֹן,
אַחֲרֵי כָּל מָה שֶׁאָמַר לִי ר’ שׁוֹלֵם אֶתְמוֹל – הֵייתִי לְהוֹט מְאוֹד לְרֹאוֹת אֶת הָאוֹצָר
הַיָּקָר. תִּאָּרוּ לְעֶצְמְכֶם, בְּעֶצְמוֹמָה שֶׁל הַגְּלוּת – לְלַמֵּד אֶת מָה שֶׁרַק מְשִׁיחַ יִגְלֶה!

בְּצַעֲדִים מְהִירִים פָּנִיתִי לְמַדְפֵּי הַסִּפְרִים. מִבְּטֵי רַפְרָף עַל פְּנֵי שְׁמוֹת הַסִּפְרִים,
מִחֲפַשׁ סִפֵּר בְּשֵׁם ”תּוֹרָה חֲדָשָׁה”. – ”אֵינִי!” אָמַרְתִּי בְּאַכְזָבָה. – ”מָה אֵינִי?” שָׁאַל
שִׁי, יוֹרֵד בְּשִׁלְבוֹת הַסֵּלֶם. – ”אֵינִי כָּאֵן סִפֵּר בְּשֵׁם תּוֹרָה חֲדָשָׁה!” עֲנִיתִי, ”סֵתֶם
מִתַּחַת אוֹתִי, אַה?”

”הֵי, אַל תִּפְגַּע... אַתָּה מַכִּיר אוֹתִי כְּשֶׁקָּרַן? הֲנִי אֲמַצָּא לָךְ אֶת זֶה... הוֹפֵ, הֲנִי,
כָּל זֶה כָּאֵן”, הֲצַבִּיעַ שִׁי עַל הַסִּפְרִים בַּמִּדְפֵּי שֶׁל סִפְרֵי הַחֲסִידוֹת. ”סֵתֶם חֲשֹׁדֶת בֵּי,
אַה?” אָמַר שִׁי כְּנֻעֵלָב.

אַנִּי הֵייתִי כְּלִי מְבֻלְבֵּל. ”רַגַע רַגַע, אֵיפֹה הִיא תּוֹרָתוֹ הַפְּלֵאִית שֶׁל מְשִׁיחַ?”
שָׁאַלְתִּי נְבוּד.

שִׁי חִיָּה. ”כְּתוּב בְּהַלְכָה שֶׁבְּעֶרְבַּ שְׁבַת צְרִיכִים לְטַעֵם מִהֶאֱכָל שֶׁל שְׁבַת. כֶּךָ גַּם
לְפָנָי בּוֹא הַגְּאָלָה: עוֹד בְּזִמְנֵי הַגְּלוּת ‘טוֹעֲמִים’ כְּכֹר מִהַתּוֹרָה חֲדָשָׁה שֶׁתִּתְגַּלֶּה
בְּגֵאָלָה. אֲנַחְנוּ כְּכֹר עוֹמְדִים בְּסִמִּיכוֹת מִמֶּשׁ לְגֵאָלָה, וְזָכִינוּ שִׁישׁ לָנוּ אֶת
הָאִפְשָׁרוֹת ‘לְטַעֵם’ מִהַתּוֹרָה הַחֲדָשָׁה שֶׁל לְעֵתִיד לְבוֹא – בְּתוֹרַת הַחֲסִידוֹת.”

”מָה, הַמְּאֲמָרִים שֶׁל אֲדָמוֹר הַזֶּקֶן הֵם הַתּוֹרָה הַחֲדָשָׁה שֶׁל לְעֵתִיד לְבוֹא?” הֵייתִי
הָמוּם. – ”בְּדִיוֹק כֶּךָ!” אָשֶׁר שִׁי בְּהִנְהוּן רֹאשׁ, וְשָׁלַף מִטְּלִית לְחָה לְנִקּוֹת אֶת
הַסִּפְרִים.

”מָה, אַתָּה לֹא יוֹדֵעַ? תּוֹרַת הַחֲסִידוֹת הִיא הַיְחִידָה שֶׁבְּתּוֹרָה! בְּנִגּוּד לְחֻלְקִים
אַחֲרֵים בְּתּוֹרָה, בָּהֶם לֹא רוֹאִים בְּגִלּוּי אֶת הַתְּאֲחָדוּתָם עִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא –
כְּשִׁלּוֹמְדִים חֲסִידוֹת, מְרַגִּישִׁים מִיָּד שֶׁהִיא אֶחָד עִם ה’.

"התסידות מלמדת אותנו שמציאותו האמתית של העולם היא הקדוש-ברוך-הוא. התסידות גם משנה את מבטנו על יהודי אחר, שנסתכל עליו לא מצד עניניו החיצוניים, אלא מצד מציאותו האמתית – ה'יחידה' שבו. כשאנו לומדים תסידות, ה'יחידה' שלנו מתגלה ומרגשת אצלנו האמת האמתית – שהקדוש-ברוך-הוא זה הכל. ממילא, כבר כיום יש לנו גלוי של התורה החדשה שתתגלה לעתיד לבוא!".

"זה אחד הדברים שהכי קרבו אותי לרבי", אמר שי, ופנה לנקות מאבק גם את התמונות של הרבי. "כשאטה לומד תסידות – אתה מרגיש איך גם בתים הגלותיים שלנו אפשר 'להכניס' את הגאולה".

"אבל רגע, ר' שולם אמר לי אתמול שהיחידה שבתורה מתגלה דוקא על ידי ה'יחידה הכללית' – משיח. איך אפשר לטעם מתורתו של משיח, בלי משיח עצמו?"

משיח שבדור

"או, ברוכים הבאים..." אמר שי בקול חביב לאיש שנכנס לתנו. אוי! זה האיש מאתמול, עם משקפי השמש, הצעיף והבגדים המהוהים... הלב שלי צנח, והדפק החל לפעם במהירות. נסיתי להרגיע את עצמי באמצעות תרגילי נשימה שאמא למדה אותי... מה, הוא רודף אחרי לכל מקום?...

אחרי דקה, נרגעתי. 'מה קרה לך, שמוליק? תרגע ותפסיק לדמיון! תפסיק להסתכל על יהודי איך שהוא נראה בחיצוניות! ר' שולם אמר שיש לו ספור תיים לא פשוט, וה'יחידה' אצלו בגלוי..."

נסיתי להקשיב לשיתתם של 'האיש' ושי. "אני מחפש דוקא את הספרים של הרבי מליובאוויטש, כי הוא זה שמאיר לי את החיים עכשו. קראתי כמה ספרים שלו ונשביתי בקסמם. הוא מגלה לנו עדן חדש, ומיצר אוירה בינלאומית טובה".

שי פנה לחפש ספר בשבילו, וקרץ לי בעינו. – "אתה רואה? הנה התשובה לשאלה שלך: את הספרים כתב מישוהו, והוא ה'יחידה הכללית' שבדורנו...".

יחידה הכללית שבדורנו? שאלתי את עצמי. כבר לפני הגאולה ישנה בכל דור יחידה הכללית? אברר את זה אחר כך עם שי...

"אױהממ... דױכרױם של טעם אַמרת. זױ כּתוב כּאן בּספּר?" שאל האיש את שי. – "כן, ועוד הרבה גלויים חדשים ונפלאים. אין כמו התורה של הרבי!". התלהבות נכרה בקולו של שי. הוא החווה בידו לעבר דוכן המוכר, "תשלום אצל העוזר שלי", והאיש פסע לכוונו עם הספר ביד.

הושטתי לו יד רועדת ולקחתי מידו את הספר כדי לראות מה המחיר. 'פי שמוליק, הצלחת!' עודדתי את עצמי בלי קול. הפחד ירד אט אט, בהדרגה. הקלדתי את המחיר והוצאתי לו חשבונת. – "אתה כבר מימן, אה?" אמר האיש, ואני הרגשתי בחם האנושי שנבע מהקול שלו, למרות הלבוש והמראה המוזר. התחלתי להרגיש שהוא כבר לא מרתיע אותי כמו בפגישה בבית התבשיל.

הוא שלף מכיסו שטר מקמט ומדיף ניחוח לא-נעים, והגיש לי כתשלום. פתחתי את המכונה והוצאתי משם עדה. תלשתי את הקבלה והחזרתי לו את העדה עם הקבלה. "להתראות", אמרתי לו. – "תודה ולהתראות. אתה ילד טוב", אמר, וראיתי על פניו המקמטות סוג של חיוך. הוא הסתובב, אמר תודה לשי, ויצא מהחנות.

"דוקא בגלל שאני חוזר בתשובה, אני יכול לומר לך משהו שהרגשתי על עצמי – שלמוד החסידות מגלה את ה'יחידה' הפרטית שלי. מאז שזכיתי להתקרב למאור הגדול, הרבי, וללכת בדרכי החסידות, התחלתי להרגיש שהקדוש-ברוך-הוא זה המציאות האמתית שלי!" אמר שי בקול נרגש.

הנגזן "לא לבו" הסתים, ונגן המוזיקה החל לנגן את השיר הבא ברשימה – "אימתי קאתי מר". שי תפס בידי והחל לרקד אתי בחיות ובהתלהבות. הצטרפתי אליו בשמחה, "אהה, היי, איי איי איי איי! איימתי? קאתי מר? לכשיפוצו מעינותיה חוצה! אהה, היי, איי איי איי!", פתאום נפל לי האסימון! מתי יבוא משיח? כשנפיץ את תורת הבעל שם טוב – תורת החסידות! הרי תורת החסידות היא טעימה מהגאָלע. ברגע שהיא תופץ בכל קצו תבל יבוא משיח!

אחרי כמה דקות של רקודים, הרגשתי שאני צריך כבר להרגע. גם שי כבר הזיע, למרות המזגן המשכלל. "אתה מבין, שמוליק?" אמר בקול קטוע מרב רקודים, "החסידות היא לא רק הכנה, פעלה שצריך לעשות כדי שהגאָלע תבוא. החסידות היא הגאָלע עצמה! מה שיתחדש כשיבוא משיח, הוא שנראה את החסידות בעינים, ולא נצטרך לחפש את זה בספרים... אבל כבר עכשו אפשר לפתח ספר ו'לטעם' מהסיר".

"שי", נזכרתי לשאל. "אתה יכול להרחיב קצת על מה ש'זרקת' קודם, על היחידה הכללית שבדורנו?"

"בשמחה", חייך שי. "בדיוק כמו שהגאלה עצמה קיימת כבר לפני בואה, וקוראים לה "חסידות" – כך גם מלך המשיח, היחידה הכללית, קיים כבר בזמן הגלות; וקוראים לו – נו, בוא נראה אותה שמוליק, איך קוראים למלך המשיח בזמן הגלות?"...

"אפשר רמז?" בקשתי.

- "בשמחה! מלך המשיח מביא את הגאלה, ומי מביא ומגלה את תורת החסידות?" "הרבי!" קראתי בשמחה. בבת אחת הכל התבהר לי. פתאום הבנתי למה הרבי הוא מלך המשיח..."

"נכון מאוד", אמר שי. "למלך המשיח, שמביא את הגאלה וגלוי היחידה בעולם, יש נשמה מיוחדת מאוד שמרגישה את האחדות עם ה'. הנשמה הזו נמצאת בכל דור אצל הרבי של אותו דור. ובדורנו - היחידה הכללית הוא הרבי שליט"א!"

וואו! פתאום התחלתי לעפל את כל ה'פצצות' שנפלו עלי בדקות האחרונות. כל מה שלמדתי על מלך המשיח – זה הרבי! זה לא רק שהרבי יגאל אותנו בגאלה. כל ענינו, גם עכשו, הוא משיח! כבר עכשו הוא מגלה לנו את היחידה' ופועל אצלנו את הגאלה.

רצתי מיד למדף הספרים של הרבי. שלפתי משם שיחות של

הרבי מעבדות לנער, ורצתי לחלק האחורי של החנות, להתחיל ללמד. אני חיב לטעם כמה שיותר מהגאָלָה...

דור השביעי

"מאז שדברתי עם ר' שולם ועם מוטי ושי, הצפיה שלי לגאָלָה היא לגמרי אחרת. הגאָלָה היא כבר לא איזה דבר מוזר ומגפך בשבילי, וגם משיח זה פתאום דמות מכרת..." מצאתי את עצמי אומר לאבא בגלוי לב.

זו היתה שעת בין ערבים. ישבנו במרפסת של הבית ושתינו ביחד כוס מיץ קר. אבא התיק את מבטו מקצה הרחוב והסתפל עלי בחיוך רחב, רווה נחת למשמע הדברים שאמרתי.

"דבר אחד לא הצלחתי להבין. הרי בכל הדורות נשיא החסידות הוא מלך המשיח. אז מה התחדש בדורנו? מדוע דוקא בדורנו קוראים לרבי שליט"א 'הרבי מלך המשיח'?" שאלתי.

"שאלה יפה", אמר אבא, ושקע בהרהורים. דומיה השתררה במרפסת למשך דקה ארבה. בסוף אמר אבא כממתיק סוד: "נחש איזו הפתעה מחכה לכם בעוד דקות ספורות..."

הפתעה? אמנם ראיתי את הורי מתלחשים יותר מדי ביומים האחרונים באפן מחשיד – אך תארתי לעצמי שמדבר בבעיות בבית הספר אותו אבא מנהל, או בפתה שאמא מלמדת. לא חשבתי שמדבר באיזו שהיא הפתעה שקשורה אלינו – הילדים.

"אתן לה רמז, ההפתעה מגיעה מ... ניו יורק!" פרגע שאבא אמר את זה, קפצתי מרב אשר. זה יכול להיות רק דבר אחד. "סבא וסבתא!" קראתי בקול, ובצהלתי השתתפו אחי ואחיותי ששהו בקרבת מקום ושמעו את קריאתי.

סבא וסבתא הם הוריו של אבי הגרים בניו יורק, ומדי פעם באים בהפתעה גמורה לבקר אותנו בארץ. בכל פעם שהם באים הם מביאים אתם מ-ל-א הפתעות... אבל אני הכי אוהב לשבת ולשמע את ספוריו של סבא. סבא מספר לא רק ספורים ששמע מזקני החסידים בדורות הקודמים, אלא גם ובעקבות ספורים שהוא עצמו היה עד להם.

עֲשָׂאלָאנֶען – יְצִיאַת רוּסְיָה תש"ו

לאַחֲרֵי מַלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה נִוְתְרוּ בְרוּסְיָה הַרְבֵּה פְּלִיטִים מְאֻזְרָחֵי פּוֹלִין. בְּצֶעֶד חֲרִיג אֲשֶׁרָה הַמְּשָׁלָה הַקוֹמוּנִיסְטִית לְכָל אֻזְרָחֵי פּוֹלִין לַעֲזֹב אֶת רוּסְיָה.

הַרְבֵּה חֲסִידִים בְּרוּסְיָה נִצְלוּ אֶת הַהֲזַדְמָנוֹת וְזִיפוּ נִירוֹת פּוֹלְנִיִּים בְּכַדִּי שְׂוִיטָאפֶּשֶׁר לָהֶם לַעֲזֹב אֶת רוּסְיָה. כִּךְ קָמָה לָהּ מַחְתָּרֶת שֶׁל זִיפִּים בֵּין הַחֲסִידִים, וּבְדֶרֶךְ זֶה הִצְלִיחוּ לְצִאת מְרוּסְיָה מְרַבִּית הַחֲסִידִים. רַב הַחֲסִידִים יָצְאוּ מִהָעִיר לְבוֹב (לְמִבְּרֵג) שֶׁעַל גְּבוּל רוּסְיָה-פּוֹלִין בְּ"עֲשָׂאלָאנֶען" [רַכְבוֹת מִשָּׂא] בְּשָׁנִים תש"ו-תש"ז.

בְּאִיזָה שֶׁהוּא שֶׁלֵּב נֹדֵעַ לְמַשְׁלָה הַרוּסִית עַל הַמַּחְתָּרֶת, וְהֵם הִתְחִילוּ בְּמֵאָסְרִים נִרְחָבִים. כִּמָּה חֲסִידִים הוֹרְדוּ מְרַכְבֶּת הַנוֹסֵעֶת לְפּוֹלִין וְנִעְצְרוּ, וְכֵן הַרְבֵּה מִהַחֲסִידִים שֶׁנִּשְׁאַרוּ בְּלוֹב נִעְצְרוּ. כִּךְ תָּמָה יְצִיאַת רַב הַחֲסִידִים מְרוּסְיָה בְּשָׁנִים הָהֵן, וְאֵלוּ שֶׁנִּשְׁאַרוּ בְּרוּסְיָה הִצְלִיחוּ לְצִאת רַק כַּעֲבֹר שָׁנִים רַבּוֹת.

סְבָא מְסַפֵּר עַל ה'תָּדֵר' הַמַּחְתָּרֶתִי בְּרוּסְיָה בּוֹ לְמַד בְּהִיוֹתוֹ יֶלֶד. עֵינָיו מִתְמַלְאוֹת דְּמָעוֹת כִּשְׁהוּא מְסַפֵּר עַל הַמְּלָמֵד שֶׁנִּעְצָר בְּפְנֵיהֶם, וְנִשְׁלַח לְמָקוֹם שֶׁמִּמֶּנּוּ לֹא שָׁב... מִמֶּנּוּ שֶׁמְעַתִּי לְרֵאשׁוֹנָה עַל ה'עֲשָׂאלָאנֶען", בְּהֵם בְּרַחוּ מְרוּסְיָה בְּתש"ו.

אָךְ בְּעֵקֶר, אוֹהֵב סְבָא לְדַבֵּר עַל הַשָּׁנִים הָרֵאשׁוֹנוֹת לְנִשְׂיאוֹתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי שְׂוִיטָא. סְבָא אָפְלוּ הָיָה בְּמַעֲמַד קְבֻלַּת הַנְּשִׂאוֹת בְּיו"ד שְׁבֵט, כִּשְׁנֵאֲמַר הַמְּאָמֵר הָרֵאשׁוֹן "בְּאֵתִי לְגַנִּי". בְּכָל הַיְדֻמָּנוֹת הוּא חוֹזֵר עַל פְּרִטֵי הַמְּאָרֶע הַגְּדוֹל. הַמְּאָמֵר "בְּאֵתִי לְגַנִּי" חֲקוּק אֲצִלוּ בְּרֵאשׁ, וְהוּא מְסַבֵּיר לִי אוֹתוֹ מֵאֵז שְׁהִיִּיתִי בֶּן אַרְבַּע...

"אָבֵל אִיךָ זֶה קָשׁוּר לְעַנְיָנִינוּ?" – שְׁאַלְתִּי.

אָבָא תִּיָּד. "מֵאֵז גְּלוֹי תוֹרַת הַחֲסִידוֹת הַתְּחִיל אוֹר הַגְּאָלָה לְהַתְּנוּצֵץ בְּעוֹלָם, כְּכָל שְׂוִיטֵר וְיוֹתֵר הַתְּקַרְבָּנוּ לְגְּאָלָה הַתְּגַלְתָּהּ תוֹרַת הַחֲסִידוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר.

"אָתָּה זוֹכֵר בְּוִדְאִי, שְׁמוּלִיק, אֶת מָה שֶׁסְּבָא תָּמִיד מְסַבֵּיר מִהַמְּאָמֵר הָרֵאשׁוֹן, עַל הָעֲבוּדָה הַמִּיחָדָת שֶׁל דוֹרְנוּ. בְּמֵאֲמֵר 'בְּאֵתִי לְגַנִּי' הִבְהִיר הַרְבֵּי שְׂוִיטָא שֶׁתְּפִקִּידוֹ שֶׁל דוֹרְנוּ הוּא – לְהִבְיֵא אֶת הַגְּאָלָה בְּפַעַל מִמֶּשׁ! כְּבָר לֹא לְקָרֵב אֶת

הַרְבֵּי אוֹמֵר

וְהִנֵּה זֶה תוֹבְעִים מְכַל אֶחָד וְאֶחָד מֵאַתְּנוּ דוֹר הַשְּׁבִיעִי, שְׁכַל הַשְּׁבִיעִין חֲבִיבִין, שְׁעַם הָיִוֹת שְׁזָה שְׁאַנְחֵנוּ בְּדוֹר הַשְּׁבִיעִי הוּא לֹא עַל פִּי בְּחִירְתֵּנוּ וְלֹא עַל יְדֵי עֲבוּדְתֵנוּ, וּבְכַמָּה עֲנִינִים אֶפְשָׁר שְׁלֹא כָּפִי רְצוֹנֵנוּ, מְכַל מְקוֹם הִנֵּה כָּל הַשְּׁבִיעִין חֲבִיבִין, שְׁנִמְצָאִים אֲנֵחֵנוּ בְּעִקְבָּתָא דְמַשִּׁיחָא, בְּסִיּוּמָא דְעִקְבָּתָא, וְהָעֲבוּדָה – לְגַמֵּר הַמְּשַׁכֵּת הַשְּׁכִינָה, וְלֹא רַק שְׁכִינָה כִּי אִם עֵקֶר שְׁכִינָה, וּבִתְחִלָּתוֹנִים דְּזָקָא.

על פי מאמר דבור המתחיל באתי לגני תשי"א.

הַגְּאֻלָּה, אֵלֶּא לְסִיּוּמֵי אֶת הַכֹּל: לְעֲשׂוֹת בְּפִעֵל דִּירָה בִּתְחִלָּתוֹנִים, וּלְגַלּוֹת בְּעוֹלָם אֶת מְצִיאוֹתוֹ הָאֱמֵתִית״.

שְׁקֵט הַשְּׁתַּרְר. עֲבַדְתִּי בְּמַחֵי אֶת הַדְּבָרִים שְׁשִׁמְעֵתִי זֶה עֲתָה.

עַד עַכְשָׁו הַבְּנֵיתִי שְׁכַל רַבִּי הוּא מְשִׁיחָא. עַכְשָׁו אֲנִי קוֹלֵט שְׁהַרְבֵּי שְׁלָנוּ הוּא הַמְּשִׁיחַ הָאֲחֵרוֹן – הוּא זֶה שְׁמִשְׁלֵים אֶת הַמְּשִׁיחָה. כִּי הָרִי זֶהוּ תְּפִקִּידוֹ שֶׁל דוֹרְנוּ – לְהַבִּיא מְשִׁיחַ בְּפִעֵל מְמַשׁ.

הַעוֹלָם מוֹכֵן לְגְאֻלָּה

צְפִירַת מְכוּנֵית נְשִׁמְעָה מְלֻמְטָה, קוֹטְעַת אֶת מַחְשְׁבוֹתֵי. סְבֵא וְסִבְתָּא הַגִּיעוּ!

נוֹפְפָנוּ לָהֶם בְּיַדֵּנוּ לְשִׁלוּם. אַחֵי הַצְּעִירִים כְּבָר עֲמָדוּ וְצַפּוּ זְמַן רַב לְמַטָּה, וְעֲזְרוּ לָהֶם עִם הַמְּזוּדוֹת.

אַחֲרֵי כַּמָּה דְקוֹת כְּבָר נִפְגְּשָׁנוּ פְּנִים אֶל פְּנִים בְּסֻלּוֹן הַבַּיִת. "שְׁמוּלִיק, קְנִינֵנוּ לָךְ מַתָּנָה!" הִכְרִיז סְבֵא, וּפְתַח אֶת טָקְס הַלְקַת הַמַּתָּנוֹת. "אַתָּה מְקַבֵּל תְּמוּנָה יְפָה שֶׁל הַרְבֵּי שְׁלִיט"א, תִּרְאֶה..."

הוא שלף מהמזוודה תמונת מרשימה עם כתוב מסגנון בתחיתתה. קראתי בקול: "לאחרי 'מעשינו ועבודתנו' דכל בני ישראל במשך כל הדורות... כבר נגמרו ונשלמו כל הענינים גם מצד (וב) העולם (שבת פרשת וישלח תשנ"ב)".

"איזו השגחה פרטית", מלמל אבא. "זה בדיוק קשור למה שדברנו קודם: הרבי שליט"א מסביר, שאחרי כל מה שנעשה במשך כל הדורות – אנחנו כבר מוכנים לגאולה. העולם מתחיל כבר להתנהג בהתאם למציאותו האמתית. כיום יש פחות מלקמות בעולם, והעולם מתפש יותר צדק וישר. כיום גם חסידות מופצת בכל קצוי תבל ובכל השפות, העולם ממש מוכן לגאולה!"

וואו! חשבת לי לעצמי. כעת אני הרבה יותר מתרגש מהדבור על הגאולה. זה נהיה אצלי ממש מוחשי! הרבי פשוט אומר, שהעולם מוכן לגאולה הרבה יותר מתמיד – וזה הולך לקרות בכל רגע!

מחשבותי נגדעו באחת כששמעתי את סבא מכריז: "וזה עוד הפתעה קטנה, לעמת ההפתעה הגדולה שעומדת להגיע לכאן עם חברת משלוחים מיוחדת, היום או מחר".

הַרְבֵּי אוֹמֵר

וְהַמַּעֲנֶה עַל זֶה הוּא: הָעוֹלָם כָּבֵר מוֹכֵן, מְשָׁלֵם! כְּאִשֶּׁר יְהוּדֵי יַעֲשֶׂה אֶת עֲבוֹדָתוֹ כְּדָבָעִי – בְּאִפְסֵן שְׁלִמְעָלָה מִמִּדְיָה וְהַגְבָּלָה, וּבִיחַד עִם זֶה כְּפִי שֶׁזֶה מְלַבֵּשׁ בְּכֵלִים שֶׁל לְבוּשֵׁי הַטֶּבַע – הוּא יֵרָאֶה אִיךָ שֶׁהָעוֹלָם, טֵבַע הָעוֹלָם וְאָמוֹת הָעוֹלָם מְסִיְעִים לוֹ בְּעֲבוֹדָתוֹ.

על פי דבר מלכות שבת פרשת קרח תנש"א

"מה?! צעקנו ביחד, כל הילדים במקלה. סבא וסבתא תיכו חיוך צנן, ולא הוציאו שום מלה מהפה. – 'שומרים על סודיות ועל אפקט ההפתעה!' אמר סבא.

לְמַדְנוּ הַיּוֹם

תורת החסידות. תורת החסידות התגלתה בדורות האחרונים כטעימה מהתורה החדשה שתתגלה לעתיד לבוא. החסידות היא היחידה שבתורה, והיא מלמדת אותנו מהי מציאותו האמתית של העולם, ומציאותו האמתית של היהודי איך שהם מאחדים לגמרי עם הקדוש-ברוך-הוא.

'יחידה הפללית'. מלך המשיח קים כבר בזמן הגלות והוא הרבי הנשיא שבדור, שנשמתו מאחדת לגמרי עם ה'. ובדורנו היחידה הפללית הוא הרבי שליט"א.

דור השביעי. הרבי שליט"א הודיע במאמר הראשון 'באתי לגני' שתפקיד דורנו הוא לא רק לקרב את הגאולה אלא להביא אותה בפעל ממש.

העולם מוכן לגאולה. אחרי כל מה שנעשה במשך כל הדורות העולם כבר מתחיל להתנהג בהתאם למציאותו האמתית, כיום יש פחות מלקחות בעולם העולם יותר מחפש צדק וישר. כיום גם החסידות מופצת בכל קצו תבל ובכל השפות, העולם מוכן לגאולה.

דפי עבודה

א לַפְּנֵי מִשְׁפָּטִים הַשִּׁיכִים לְהוֹרוֹת הַקּוֹדְמִים וְלְהוֹר הַשְּׁבִיעִי, מִתַּח קוֹ בֵּין כָּל מִשְׁפָּט לְבֵין הַדּוֹר אֵלָיו הוּא שִׁיב.

אמא אומרת
לכּנה: "אתה
יכול לעזור לי
לנקות את הבית?
תדע לה שזה
יקרב בהרבה את
הגאָלה.."

במבצעים:
סליחה, אתה רוצה
להניח תפלין,
ובכך לגרם עוד
קדשה בעולם,
ואולי בזכות זה
תבוא הגאָלה?"

המלמד לתלמידים:
"בשעור הקרוב נלמד
על גאָלה ומשיח,
דעו לכם, שאם נזכה
הקדוש-ברוך-הוא
ירחם עלינו ויביא את
המשיח בדור שלנו".

כל הדורות

דור השביעי

אמא אומרת
לכּנה: "אתה יכול
לעזור לי לנקות
את הבית? תדע
לה שבזכות זה
הגאָלה תבוא
היום.."

במבצעים:
"סליחה צדיק,
אתה רוצה
להניח תפלין,
ובכך תביא את
הגאָלה היום?"

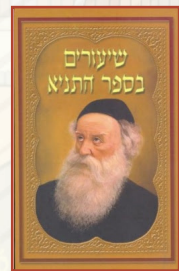
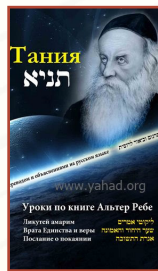
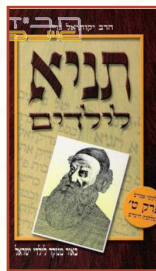
המלמד לתלמידים:
"בשעור הקרוב נלמד
על גאָלה ומשיח, דעו
לכם, שאנחנו תיבים
ללמד ולדעת על
הגאָלה, כי אנחנו הדור
שנזכה לקבל אותה".

ב בזמן שְׁכַל הַכֶּתֶה צָעְדוֹ בְּמַסְלוֹל הַלֵּיכָה בְּעֲצוּמוֹ שֶׁל הַטֵּיּוֹל בְּסוֹף שָׁנָה, הַסִּבִּיר מוֹיִשֵׁי לְמִדְרֵיךְ הַטֵּיּוֹלִים שֶׁלָּנָה אוֹתָם שֶׁבְּכָל דּוֹר יֵשׁ אֶת אֶת נְשִׂיא הַדּוֹר שֶׁהוּא הַמְּשִׁיחַ שֶׁבְּדוֹר, וְאִם נִזְכָּה הוּא יִהְיֶה הַמְּשִׁיחַ, וּבְדוֹרָנוּ זֶה הַרְבֵּי שְׁלִיטָ"א.

נִסּוּ לְהַסְבִּיר לְמוֹיִשֵׁי בְּקִצְרָה אֶת טְעוֹתוֹ:

ג הוֹפְצוּ כָּל הַמְּעִינּוֹת:

לְפָנֶיךָ 5 פְּרִיטִים הַמְּרַמְזִים עַל סִיּוּם הַפְּצַת הַמְּעִינּוֹת, כְּתֹב מִתַּחַת כָּל פְּרִיט עַל הַחֲדוּשׁ שֶׁלּוֹ בַּהֲפַצַת הַמְּעִינּוֹת.

ד מהו החידוש של תורת החסידות (לפי המבאר בחוברת שלנו בלבד):

- א. היא טְעִימָה (ולא רק טְעִימָה, אֶלֶּא חֶלֶק מִמֶּשׁ) מִתּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ.
- ב. בְּתוֹרַת הַחֲסִידוֹת מְסַבֵּר עַל הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא וְהַעוֹלָמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים בְּמִשְׁלֵים פְּשׁוּטִים הַמּוֹבְנִים לְכָל אָדָם.
- ג. עַל-יְדֵי שְׂאָדָם לּוֹמֵד אֶת תּוֹרַת הַחֲסִידוֹת הוּא נִהְיֶה חָסִיד וְנוֹהֵג לְפָנִים מְשׁוֹרֵת הַדִּין.
- ד. עַל-יְדֵי תּוֹרַת הַחֲסִידוֹת נִתֵּן לְהַבִּין יוֹתֵר אֶת סֵפֶר הַזֹּהַר, וּבְזִכּוֹת הַלְמוּד בְּסֵפֶר זֶה נִצָּא מֵהַגְּלוּת.

T

טַהֲרֵת טַאֲלֶאֶת וְנִלְתֵּךְ

צופי קיץ

פרק ד'

קרייזי אבאוט משיח

בפרק הקודם למדתי ש'הרבי שליט"א הוא המשיח האחרון, והרבי הוא משלים בפעל את המשימה של כל הדורות להביא בפעל את הגאולה. גם למדתי, שכיום, העולם כבר החל להתנהג כמו בגאולה, והתחלתי להתרגש ולצפות לגאולה הרבה יותר.

פרק א' צעירים

השערה כבר שתיים לפנות בקר, והסכויים שלי להרדם בזמן הקרוב נראים קלושים למדי...

המחשבות התרוצצו לי בראש כמו סוסים במרוץ מהיר, והמרגיז ביותר הוא שהן אפילו לא בקשו את רשותי מראש! נסיתי לדמין לעצמי כיצד יראה העולם בגאולה האמתית והשלמה.

"על מה אתה חושב?" שאל מענדי, אחי הקטן, וקטע את רצף מחשבותי. אוהףף! למה דוקא עכשו הוא חייב להפריע לי באמצע, הוא לא מצא זמן אחר? למה הוא ער בכלל? אבל מה לעשות, ככה זה כשיש אחים קטנים..

"אתה לא רואה שאני קצת עסוק?" שאלתי אותו. "אני חושב עכשו על הגאולה. בזמן האחרון אני לומד הרבה על הגאולה, ולמה היא כל כך חשובה – ובבקשה אל תפריע לי".

"אה, פשוט חשבתי שאתה גם מנסה לנחש מה ההפתעה שסבא וסבתא הכינו לנו", אמר מענדי בקול נעלב קצת.

ההפתעה! איך שכחתי
ממנה? בבת אחת פרחו
מראשי כל המחשבות
על הגאלה והתחלתי
ליגע את מחי לפצח את
החידה הגדולה – מהי
ההפתעה שמחכה לנו.

”סבא אמר שזה יבוא
עם חברת משלוחים,
אז אולי הוא קנה ספה
חדשה לסלון?” העליתי
השערה בקול, ומיד
הוספתי: ”לא, זה לא הגיוני. אם כן, הוא היה אומר לאבא ואמא, ולא לנו –
הילדים”.

גם מענדי נסה את כחו בנחישים: ”אולי הוא קנה טרמפולינה חדשה? אה, בטח
שלא... אין לנו בכלל מקום בבית לטרמפולינה”.

לישועתך קיניו כל היום

”אני רואה שמוליק, שאמה ממש מתרגז כשמפריעים לה לחשב על הגאלה”,
היה זה קולו של אבא שעלה מפתח החדר. ”אבל איך שהתחלתם לדבר על
הפתעה וטרמפולינה, מהר מאוד שכחת מהגאלה...”

הסמקתי. הבנתי שהתנהגותי קדם כלפי מענדי לא היתה הוגנת.

אבל מה שלא כל כך הבנתי, הם דבריו האחרונים של אבא. ”מה זאת אומרת?
שאלתי, ברור שהגאלה חשובה, והכל... אבל עכשו, לי אישית, הגאלה זה לא
הדבר הכי בוער. זאת אומרת – אשמח מאוד אם הגאלה תבוא, אבל מה שיותר
מעניין אותי כרגע זו ההפתעה של סבא”.

”למה באמת תשמח אם הגאלה תבוא כעת?” שאל אבא. התבלבלתי לגמרי. מה
זאת אומרת, אני לא אמור לשמח אם הגאלה תבוא!?

הַרְבֵּי אוֹמֵר

זֶה שְׂיִשְׂרָאֵל הֵם שְׁבוּרִים מִזֶּה שֶׁהֵם בְּגָלוּת (גַּם כְּשֵׁיטִי לָהֶם הִרְחָבָה בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת), הוּא, כִּי רְצוֹנוֹ הָאֲמִתִּי שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הוּא שְׂיִהְיֶה גְלוּי אֶלְקוֹת, וְעַד שִׁזְזָה נוֹגַע לְעַצָּם מְצִיאוֹתוֹ, וְלִכֵּן זֶה שְׁבֻזְמָן הַגְּלוּת אִין מְאִיר גְלוּי אֶלְקוֹת כְּמוֹ שְׂהִיָּה בְזֻמָּן הַבַּיִת, הִנֵּה מִזֶּה עֲצָמוֹ אִיז עַר אֵינְגָאנָן צוּטְרִיִּסְלֵט [= הוּא כְּלוֹ מְזַעְזַע לְגַמְרִין].

על-פי מאמר דבור המתחיל ואתה תצוה. קנטרס פורים קטן תשנ"ב.

"אַתָּה מִסְתַּכֵּל עַל הַגְּאֻלָּה, שְׂמוּלִיק, כְּמוֹ עַל דְּבַר טוֹב שֶׁהוֹלֵךְ לְהִיּוֹת לָנוּ בְּעֵתִיד. גַּם בְּגִשְׁמִיּוֹת – שְׂיִהְיֶה מְעַדְנִים מְצוּיִים כְּעַפְרָה, וְגַם בְּרוּחָנִיּוֹת – שְׁנִרְאָה אֶת הָאֶלְקוֹת שְׁבֻכָל דְּבַר". אָמַר אַבָּא, וְהִתְיַשֵּׁב עַל מִטְתִּי.

"אַבְל הַגְּאֻלָּה אֵינָה 'דְּבַר טוֹב', שְׂמוּלִיק! הַגְּאֻלָּה הִיא כָּל תַּיִבוֹ. בְּלִי הַגְּאֻלָּה הַחַיִּים שְׁלָנוּ הֵם לֹא תַיִים! מִמֶּשׁ כֶּךָ". סִיִּם אַבָּא וְשֵׁם אֶת יָדוֹ הַגְּדוּלָּה עָלָי.

"וְאִם נִסְתַּכֵּל עַל זֶה כֶּכָּה", הַמְשִׁיךְ לֹמַר, "שׁוּם טְרַמְפוּלִינָה לֹא תִסִּיחַ אֶת דַּעְתְּךָ מִהַגְּאֻלָּה. וְגַם אַחֲרֵי שְׁתַּסִּים, לְמַשָּׁל, לְאָכַל אַרוּחָה שְׂאֵתָה מְאֹד מְאֹד אוֹהֵב, אַתָּה תִרְגִּישׁ שְׁנִשְׂאֲרַת 'רַעֲב' עַדִּין לְסַעוּדַת שׁוֹר הַבָּר וְהַלְוִיָּתָן שְׂתִהְיֶה בְּגְאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה".

"אַבְל אַבָּא", הַתְעַרַב מְעַנְדִּי, "אֲנִי לֹא מְרַגֵּישׁ שֶׁהַגְּאֻלָּה זֶה הַחַיִּים שְׁלָנוּ. הִנֵּה, הַהִפְתָּעָה שֶׁל סַבָּא חֲשׁוּבָה לִי הַרְבֵּה יוֹתֵר מִהַגְּאֻלָּה!"

"אַה, זֶה – זֶה רַק כִּי שְׂכַחְתָּם. נִסּוּ לְהִזְכֵּר... " אָמַר אַבָּא בְחִינָה צוֹפֵן סוּד וְהַשְּׂאִיר אוֹתָנוּ נְבוֹכִים.

"מָה שְׂכַחְנוּ?" שְׂאֵלְתִי.

"שְׂכַחְתָּם מִי אַתָּם בְּאֲמַת! " אָמַר אַבָּא. "חֲסִידוֹת מְלַמְּדַת אוֹתָנוּ שֶׁהַמְצִיאוֹת הָאֲמִתִּית שֶׁל יְהוּדִי, הִיא שֶׁהוּא מְאָחַד עִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. לְפַעְמִים אֲנַחְנוּ שׁוֹכְחִים מִי אֲנַחְנוּ, וְחוֹשְׁבִים שְׂאֲנַחְנוּ בְּכָלֵל מִשֶּׁהוּ אַחֵר... זֶה כְּמוֹ שְׂמִישֶׁהוּ יִשְׂכַּח שֶׁהוּא בֶן אָדָם, וְיִחְשַׁב שֶׁהוּא קוֹף – וְאִז הוּא יִרְצֶה רַק לְאָכַל בְּנִנּוֹת וְלִטְפֵּס עַל

העצים... אבל פשהוא יזכר מי הוא באמת, כבר לא יענינו אותו כל השטיות של הקופים".

"וְכָךְ בְּדִיוֹק אֲנַחְנוּ. לְפַעֲמִים אֲנַחְנוּ שׁוֹכְחִים שְׁאֲנַחְנוּ מְאַחֲדִים עִם הַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, וְאֵז מְעַנֵּינִים אוֹתָנוּ כֹּל מִיַּי טְרַמְפוּלִינּוֹת. בְּרוּר שֶׁהַגְּאֵלָה גַם חֲשׂוּבָה לָנוּ, וְנִשְׁמַח מְאוֹד אִם הִיא תָּבוֹא – אֲבָל יֵשׁ לָנוּ עֲסוּקִים אַחֲרֵים חֲשׂוּבִים יוֹתֵר..."

"אבל אם נזכר את האמת – אז הגאולה תהיה לא רק 'עוד משהו' שחשוב לנו. זה יהיה הדבר הכי חשוב ו'בוער', הדבר היחיד שאכפת לנו ממנו! אנחנו נהיה שבורים ומזועזעים ממש, כל רגע שהגאולה לא מגיעה: איך זה שאין גלוי אלקות בעולם? איך זה שלא רואים שהקדוש-ברוך-הוא הוא המציאות היחידה בעולם?...!"

כן, אתה יכול!

"אתם מכירים בודאי את מה שמספר על אדמו"ר הנזקן – שהוא היה אומר לעתים תכופות: "אינני רוצה מאומה! אינני רוצה לא את הגן-עדן שלך, ולא את העולם-הבא שלך! אני רוצה רק אותך בעצמך!" כשכונתו היא פמובן כלפי הקדוש-ברוך-הוא. אנחנו צריכים גם לחיות באפן כזה שהרצון היחיד שלנו יהיה שהקדוש-ברוך-הוא יתגלה בעולם", סיים אבא את ההסבר המרתק.

לקח לי דקה ארפה לעכל את מה ששמעתי. בסוף, שברתי את השתיקה: "אבל... אדמו"ר הנזקן זה אדמו"ר הנזקן. אני... אני רק ילד קטן. מה, אני יכול לחיות באפן כזה – שארצה רק שה' יתגלה?"

"נכון, אף אחד לא מצפה ממך להגיע לדרגה של אדמו"ר הנזקן", השיב אבא. "אבל בגלל שגם אתה באמת מאחד לגמרי עם ה', לכן זה לא משהו שאתה צריך להגיע אליו. זה משהו שכבר נמצא אצלך – אתה צריך רק לגלות את זה! ובמיוחד לאחר שרבותינו נשיאינו ספרו לנו את הספור הזה על אדמו"ר הנזקן – ובקה, בעצם, נתנו לנו פת מיוחד לחיות ככה".

"וגם אם לא נוכל לחיות ככה ממש כמו אדמו"ר הנזקן", הוסיף אבא, "לפחות נשתדל לשאור הרצונות של הנפש הבהמית שלנו לא יעסיקו אותנו כל כך, והרצון האמתי שלנו יהיה שה' יתגלה בעולם".

"וּכְאֲשֶׁר יְהוּדֵי מְרָגִישׁ בְּאֵמֶת שֶׁהַגְּלוּת אֵינָהּ הַמְּקוֹם שְׁלוֹ, וּמִשְׁתַּוְּקֵק לְגֵאֲלָהּ הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה – אִזּוֹ הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְמַלֵּא אֶת תְּשׁוּבָתוֹ וּמְבִיא אֶת הַגְּאֻלָּה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה", סִיִּים אָבָא.

לְמַחֲרַת בְּבִקְרָה, כְּשֶׁהִתְעוֹרְרָתִי – עוֹד לְפָנַי שֶׁהִסְפַּקְתִּי לומר 'מוֹדֶה אֲנִי' – צָפוּ בּוֹכְרוֹנֵי דְבָרָיו שֶׁל אָבָא מֵהִלְלָהּ.

'הַמְּצִיאוֹת הָאֲמִתִּית שֶׁל יְהוּדֵי הַיָּמָּה זֶה שֶׁהוּא מְאֻחָד עִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא... 'הַרְצוֹן הַיְחִידִי שֶׁלָּנוּ הוּא שֶׁהַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא יִתְגַּלֶּה בְּעוֹלָם... 'צָרִיכִים לְהוֹדֵעַ מֵהַגְּלוּת כָּל רֵגַע מִחֲדָשׁ... הַבְּנֵי שֶׁהַגְּאֻלָּה זֶה לֹא רַק תְּכַלִּית הָעוֹלָם וְקָשׁוּר לְכָל דָּבָר, הַגְּאֻלָּה זֶה עֲנִין אִישִׁי שְׁלִי! אֲנִי צָרִיךְ לְהוֹדֵעַ מִזֶּה שֶׁהַגְּאֻלָּה לֹא בָּאָה, וְלַעֲשׂוֹת כָּל מְאֻמָּץ לְהַבִּיא אוֹתָהּ.

"בִּקְרָה טוֹב חֲסִידִים שֶׁל הַרְבֵּי", הִיָּה זֶה סָבָא שֶׁבָּא לְהַעִיר אוֹתָנוּ. "שְׁמַעְתִּי שֶׁלְאַחֲרוֹנָה הִתְחַלַּתְּם קֶצֶת לְהַשְׁתַּגֵּעַ."

"מָה פְּתָאוּס!" מָחָה מְעַנְדִי, "אַתָּה יָכוֹל אֶפְלוּ לְשַׁאֵל אֶת אָבָא וְאָמַר כִּמְּהָ אֲנִי מִשְׁתַּדֵּל לְאַחֲרוֹנָה לְהִיּוֹת יָלֵד טוֹב, רַק שְׁמוּלִיק הַמְּעַצְבֵּן הַזֶּה..."

"הֵי, מָה אַתָּה נִלְחָץ?" מֵהָר סָבָא לְהַרְגִיעַ. "וְאוּלַי לְהַשְׁתַּגֵּעַ זֶה בְּכֻלָּל דְּבָר טוֹב?" לְהַשְׁתַּגֵּעַ? דְּבָר טוֹב? הַתְּבַלְבְּלָנוּ לְגַמְרִי.

"מְשַׁגֵּעַ עַל מְשִׁיחַ"

"לְהַשְׁתַּגֵּעַ – זֶה לֹא רַק לְעַמֵּד עַל הַגָּג עַל רֶגֶל אַחַת, וְלַצַּעֵק 'קוֹקוֹרִיקוּ' שְׁבַע פְּעָמִים בְּקוֹל רֶם... "צַחֵק סָבָא. "מְשַׁגֵּעַ – זֶה אֶחָד שֶׁעוֹשֶׂה דְבָרִים לֹא רְגִילִים, שָׂרֵב הָאֲנָשִׁים בְּעוֹלָם אֵינָם עוֹשִׂים. עַל אֲנָשִׁים עֲשִׂירִים, לְמִשְׁלַל, אוֹמְרִים שֶׁהֵם 'מְשַׁגְּעִים' עַל כֶּסֶף – זֹאת אוֹמֶרֶת שְׁכַל הַיּוֹם הֵם חוֹשְׁבִים רַק עַל כֶּסֶף. יִשְׁנֹם אֲנָשִׁים שֶׁ'מְשַׁגְּעִים' עַל רִכְבִּים, אוֹ עַל צִיּוּרִים...

"גַּם הַרְבֵּי שְׁלִיטָה" אֵת הַתְּבַטָּא פְּעַם עַל עֲצָמוֹ שֶׁהוּא 'מְשַׁגֵּעַ' עַל עֲנִין אַחַד. אַתֶּם יְכוּלִים לְנַחֵשׁ עַל מָה?"

טוב, זה ממש לא היה קשה... אחרי כל ההסברים ששמענו אתמול, עד כמה חשוב לרצות ולהשתוקק לגאָלָה, זה יכול להיות רק דבר אחד – "משיח?" ספק שאלתי ספק קבעתי.

"נכון מאוד", אמר סבא, מעניק לי צביטת לחי הגונה. "הרבי התבטא פעם לאחד מחסידי פולין: 'אומרים עלי שאני 'קרייזי אבאויט משיח'".

"מה?" שאלנו אני ומענדי במקלה.

"קרייזי אבאויט משיח" – בתרגום מאנגלית זה: 'משגע על משיח', ענה סבא.

"תשמעו משהו ששמעתי בעצמי מהרבי", אמר סבא באותה נימה נוסטלגית מפרת. "זה היה בהתועדות י"ב תמוז תשד"מ. הרבי דבר אז עד כמה מזעזע כל רגע בגלות..."

אני ומענדי החלפנו מבטים מפתעים. הרי בדיוק אתמול שמענו על זה מאבא...

"כן", אמר מענדי, "החסידות מסבירה שהגאָלָה צריכה להיות כל חיינו. לא רק לחכות למשיח, אלא להיות מזעזעים כל רגע שהגאָלָה אינה מגיעה".

"מה פתאום חסידות?" אמר סבא. "בהתועדות ההיא הרבי דבר גם לפי ההלכה היבשה" – עד כמה צריך להזדעזע מהגלות כל רגע מחדש..."

הלכה? מוזר, מימי לא שמעתי על הלכה כזאת – להיות מזעזעים מהגלות. תמהתי והייתי און להמשך תאורו של סבא:

'אינגאנאןן צוטרייסלט'

"כתוב בתלמוד ירושלמי, שכל מי שלא נבנה בית המקדש בימיו – זה ממש כאלו נחרב בית המקדש בימיו. זאת אומרת, שחרבן בית המקדש והיציאה לגלות – זה לא משהו שארע לפני שנים רבות, אלא זה משהו שקורה כל יום מחדש.

"עכשו, תארו לעצמכם שאתם עומדים ורואים כיצד בית המקדש נשרף, כיצד הייתם מגיבים?"

"הייתי... הייתי משתגע... הייתי הופך את העולם!" אמר מענדי. היה נפר עליו שהוא לא מצליח לבטא במלים את הרגשותו.

הַרְבֵּי אוֹמֵר

וכיון שאתמול צעקו בני ישראל עד מתי, ושלשום צעקו עד מתי וכל הימים שלפני זה צעקו עד מתי, ואחר כך רחמנא לצלן חרב בית המקדש היום בבקר או היום בצעהרים, הרי מזה מובן כיצד צריכה להיות הצעקה עד מתי עכשו.

וזה לא ענין של פשט'ל אלא הלכה בתורה. שבתורה כתוב, שמי שלא נבנה בית המקדש בימיו הרי זה כאלו נחרב בימיו. תארו לעצמכם שבית המקדש נשרף, ובשעת מעשה עומד שם יהודי שהוא יהודי קשה – יהודי של אבן עם לב האבן, ורואה כיצד בית המקדש נחרב בימיו, הוא היה הופך את העולם.

אומרת תורת אמת ותורת חיים הוראה בחיים – קער א וועלט היינט" [=הפך את העולם היום].

על פי שיחת י"ב תמוז תשד"מ

"אוקי, נביח", אמר סבא. "אתה הרי ג'ינג'י מלא אנרגיה שמתרגש מכל דבר. אבל בוא נקח, למשל, את הרר קופפער היקה' שמתפלל כאן בבית חב"ד. הוא יהודי קר שאומרים עליו שהמים שהוא שותה נהפכים אצלו לקרח אחרי שהוא שותה אותם... איך נראה לכם שהוא היה מגיב אם הוא היה רואה את בית המקדש נשרף?"

"אני בטוח", אמרתי לאחר מחשבה קצרה, "שגם היהודי הכי קר בעולם עם לב עשוי מאבן – כשהיה רואה את בית המקדש נשרף, הוא לא היה יכול להבליג. הוא היה הופך את העולם!"

"נו, אז בעצמך אמרת את זה", אמר סבא. "כל זמן שלא נבנה בית המקדש, אנחנו צריכים להרגיש כאלו הוא נחרב ממש עכשו. ואיך היינו מרגישים אם בית המקדש היה נחרב עכשו? ברור שהיינו מזדעזעים לגמרי והופכים את העולם".

"ובמלים אחרות", סיים סבא, "היינו משגעים על משיח – וכמו שאמר הרבי: 'קרייזי אבאָוט משיח!'"

...

הגענו לבית הכנסת
כמה דקות לפני
התפלה. ראיתי את
יצחק ושלמה, שנים
מבאי הבית חב"ד,
מתוכחים בלהט. ממה
שהבנתי – יצחק
הזמין משלמה הצורך
לפני פחדשים גביע
מהדר לקדוש. זמן רב

ארוך לשלמה להכין את הגביע, ובסוף לפני פשוט וחצי הודיע שלמה חגיגית
ליצחק שהגביע מוכן, ומחר יביא את זה לבית הכנסת.

למחרת הודיע שלמה ליצחק שהוא שכח את הגביע בבית, ויביא את זה אתו
מחר. אך ביום שאחרי חזר הספור על עצמו. כבר שבוע וחצי שלשלמה דוחה
את יצחק מיום ליום. נראה שהיום התעצבן יצחק במיוחד, והוא החל 'להצליף'
בשלמה:

"מה זה צריך להיות? חדשים שלמים אני מחכה בסבלנות שתגמר עם הגביע,
ועד שהודעת לי שכבר סימת – אתה דוחה אותי כבר שבוע וחצי. פשוט אין לך
מלה! אני אומר לך – אם מחר הגביע לא אצלי, לא תקבל ממני אפילו אגורה
שחוקה. וזאת בנוסף לצרות שתסבל כאן בבית הכנסת..." צעק יצחק בזעם
בלתי נשלט.

"תרגע" נסה שלמה להצטדק, לשוא. "אתה תקבל את הגביע בסוף, מה קרה?
חדשים חכית, שבועים אתה לא יכול לחכות?"

"אל תתמם", צעק יצחק. "כשחכיתי חדשים, ידעתי שהעבודה בעצומה, ואין
בררה – צריך לחכות. אבל עכשו הגביע כבר מוכן, אז למה אני לא יכול לקבל
אותו? אה, למה?! אין שום הצדקה למריחה הזאת, אתה שומע, שום הצדקה!
נראה לי שהמשיח כבר יבוא לפני הגביע."

הַרְבֵּי אוֹמֵר

על-פי האָמור לעיל מתחזקת יותר הפליאה והתמיהה, ביחד עם גדל הצער וההבהלה – היתכן שבני ישראל נמצאים עדין בגלות?...! עד מתי?...!

היתכן שלאחרי כל הסימנים על בוא הגאולה האמתית והשלמה תכף ומיד ממש, עד להמאָרע דערב שבת זה שאַפלו אמות העולם מכריזים שהגיע הזמן ד"וכתתו חרבותם לאתים" – נמצאים אנו ביום זה בחוץ לארץ, במקום להמצא, יחד עם כל בני ישראל מכל קצוֹי תבל, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקדש ובבית המקדש, מסבים ל"שִׁלְחַן הַעֲרוּךְ וּמוֹכֵן לֶאֱכֹל לִפְנֵי הָאָדָם", שְׁעָלְיו עֲרוּכִים הַלְוִיָּתָן וְשׁוֹר הֶבֶר וַיִּין הַמְּשֻׁמֵּר!

על פי דבר מלכות שבת פֶּרֶשֶׁת מִשְׁפָּטִים תשנ"ב.

"קדם כל, המשיח באמת יבוא לפני הגביע..." נשמע קול מִכַּר מֵאַחֲרֵיהֶם. הִיא זֶה ר' נוחם, המְשַׁפֵּיעַ שֶׁל קִהְלֵתְנוּ וְדַמוֹת אַהוּבָה עַל כָּלָם. אַבָּא שְׁלֵי אוֹמֵר שֶׁר' נוחם הוא הַדְּגָמָא לְחִסִּיד אַמְתִּי.

"הרי אֲנַחְנוּ מֵאַמִּינִים שֶׁהַגְּאֻלָּה תָּבוֹא מִמֶּשׁ כָּל רֵגַע. וְהַגְּבִיעַ שְׁלָךְ, יְכוּל לְהַגִּיעַ הַכִּי מֵהָרַק עוֹד שְׁלוֹשׁ דְּקוֹת – שְׁזֶה הַזְּמַן שֶׁלּוֹקַח לְהַבִּיא אֶת זֶה מֵהַבֵּית שֶׁל שְׁלֹמֹה..." כְּשֶׁר' נוחם אוֹמֵר אֶת זֶה, זֶה נִשְׁמָע כָּל כֶּךָ אַמְתִּי. שׁוֹמְעִים שֶׁהוּא מִמֶּשׁ מֵאַמִּין שֶׁהַגְּאֻלָּה תָּבוֹא מִמֶּשׁ בְּדַקָּה הַזֹּאת!

"עֲכָשׁוּ שְׁלֹמֹה, רוּץ הַבֵּיתָה לְהַבִּיא אֶת הַגְּבִיעַ", צָוָה ר' נוחם – וְשְׁלֹמֹה צִיַּת לֵלֵא עוֹרְרִין.

"וַיִּצְחַק", הַמְּשִׁיחַ ר' נוחם, "מֵה שְׁאַמְרַתְּ עֲכָשׁוּ מְעַנִּין מְאֹד. אֲפָשֶׁר לְלַמֵּד מִזֶּה הַרְבֵּה בְּנוֹגַע לְצַפְיָה לְגֻאֻלָּה.

הגאָלה בעולם

הרבי שליט"א הצביע על מארעות רבים שארעו בעולם כסימנים המורים על כך שהעולם כבר מוכן לגאָלה, ושמישים התחיל כבר לפעל בעולם.

למשל, רואים בעולם איך שמדינות כיום מענינות פחות להלחם, ועד שראשי המעצמות המובילות בעולם חתמו על הצהרה שהם יצמצמו את יצור כלי הנשק. הרבי שליט"א אף הצביע על העיר בה נפגשו ראשי המעצמות – ניו יורק, עירו של מלך המשיח – כסימן לזה שזוהי התחלת פעלתו של מלך המשיח לבטול המלחמות בעולם.

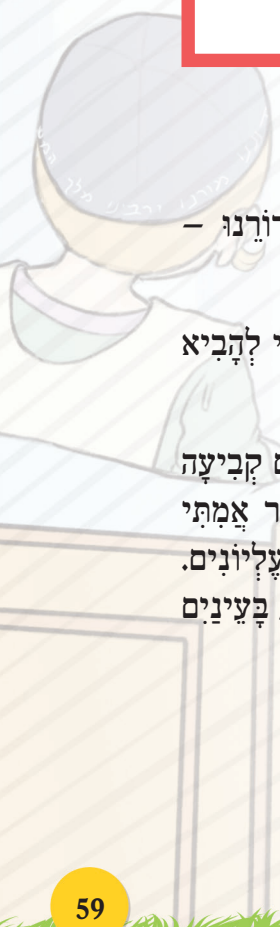
נפילת מסך הברזל ברוסיה. במשך שנים רבות התנגדה ממשלת רוסיה לכל עניני דת, ויהודים נורו למות רחמנא לצלן או שלחו לסיביר ב'עוון' הפצת היהדות ברוסיה, ואלו כיום ממשלת רוסיה לא רק שאינה מתנגדת, אלא אף מסייעת לקיום והפצת התורה ומצוות!

הצפיה לגאָלה

"במשך כל הדורות, צפו לגאָלה בקצור רוח ובכליון עינים. אבל בדורנו – הצפיה צריכה להיות אחרת לגמרי!

"הרבי אומר שבדורנו העולם כבר מוכן לגמרי לגאָלה. כל העבודה כדי להביא את הגאָלה – הסתיימה והושלמה!

"יותר מזה: הרבי אמר שזוהי שהגאָלה עומדת להגיע כל רגע, זו לא סתם קביעה – אלא נבואה! אם צדיק אומר משהו לא כנבואה – אפלו שזוהי דבר אמת – יכול להיות שזוהי לא יתרחש בגשמיות, אלא ברוחניות, בעולמות העליונים. אבל כאשר זה כבר נאמר כנבואה – זה חייב ומכרח להיות כאן בעולם, בעינים הגשמיות שלנו."

"וּבְאֵמַת, רואים שְׁנִבּוֹאָת הַגָּאֲלָה שֶׁל הַרְבֵּי שְׁלִיט"א כְּבָר הִתְחִילָה לְחַדֵּר בְּגִשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם. 'עֲבוֹדַת הַבְּרוּרִים' – שְׁנוּעֵדָה לְהַכִּין אֶת הָעוֹלָם לְהִיּוֹת דִּירָה לְקְדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא – הַסְתִּימָה כְּבָר, וְהָעוֹלָם נִהְיָ מְזֻכָּר.

"מְדִינֹת כְּמוֹ רוֹסְיָה, לְמִשָּׁל – בְּעֶבֶר הַתְּנַגְדוֹ לַיְהוּדוֹת, אָסְרוּ יְהוּדִים בְּ'עֲוֹן' שְׁמִירַת גְּחַלַּת הַיְהוּדוֹת וְשָׁלְחוּ אוֹתָם לְאָרֶץ גְּזֵרָה אוֹ יְרוּ בָהֶם לְמוֹת... וְהַיּוֹם, הַמְּדִינֹת הָאֵלוּ לֹא רַק שְׁלֹא מִפְּרִיעוֹת לְקִיּוֹם הַתּוֹרָה וְהַמְצָאוֹת – הֵן עוֹזְרוֹת וּמְסִיעוֹת לָזֶה!

"בְּכָל הַדּוֹרוֹת, כְּשֶׁחָכְנוּ לְמִשִּׁיחַ, חָכְנוּ שֶׁתְּסַתִּימֵם הָעֲבוּדָה וְהַכֵּל יִהְיֶה מוּכָן; אֲבָל בְּדוֹר שְׁלֵנוּ – הַכֵּל מוּכָן כְּבָר, וְאַנְחֵנוּ מְצַפִּים וְלֹא מְבִינִים: לְמָה זֶה עֲדִין לֹא קוֹרָה, לְמָה הַגָּאֲלָה מִתְעַכְּבֶת? בְּדִיוֹק כְּמוֹ יִצְחָק, שְׁדוּקָא עֲכָשׁוּ, לְאַחַר שֶׁהָיָא יוֹדֵעַ שֶׁהַגְּבִיעַ כְּבָר מוּכָן לְגַמְרֵי – הוּא נִהְיָ חָסֵר סְבֻלָּנוֹת וְאִינּוּ מְסַגֵּל לַחֲכוֹת..."

ר' נוֹחֵם סִיִּים אֶת הַהֶסְפֵּר הַמְּרַתֵּק, וְאֵינִי סִכְּמָתִי לְעֲצָמִי אֶת מַה שֶׁלְּמַדְתִּי בְּיוֹמִים הָאֲחֵרוֹנִים: הַגָּאֲלָה זֶה לֹא סֵתֵם 'עוֹד מִשְׁהוּ' חָשׁוּב, זֶה הַדְּבָר שֶׁהַכִּי חָשׁוּב לִי! אֵינִי צָרִיךְ 'לְהַשְׁתַּגֵּעַ' עַל מִשִּׁיחַ וְלַצְּפוֹת אֵלָיו – עַד שֶׁבְּלִי זֶה חַיִּי אֵינָם חַיִּים.

לְמַדְנוּ הַיּוֹם

לִישׁוּעַתְךָ קִינּוּ כָּל הַיּוֹם. הַגָּאֲלָה הִיא כָּל חַיִּינוּ. וְלָכֵן, בְּכָל רֶגַע וְרֶגַע, אִפְלוּ שְׁעִסוּקִים בְּדְבָרִים אֲחֵרִים, צְרִיכָה לְהִיּוֹת הַזְּעָקָה "עַד מָתִי".

הַכֵּל הַצָּהָה. הַמְּצִיאוֹת הָאֲמִתִּית שֶׁלֵּנוּ הִיא שְׁאֲנַחְנוּ מְאֻחָדִים לְגַמְרֵי עִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. וְלֵנוּ נִשְׁאָר רַק לְגַלוֹת אֶת זֶה בְּעֲצָמֵנוּ, וּבִפְרָט שִׁישׁ לָנוּ נִתְיַנֵּת כִּחַ לָזֶה מִרְבוּתֵינוּ נְשִׂיאֵינוּ.

חֲשֹׁנֵנוּ עַל מִשִּׁיחַ. כְּתוּב בַּגְּמָרָא שְׁמִי שְׁלֹא נִבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ בְּיָמָיו כְּאֵלוּ נְחָרַב בְּיָמָיו. וּמִזֶּה מוּבָן עַד כְּמָה אֲנַחְנוּ צְרִיכִים לְהִיּוֹת מְזֻעָזְעִים מִכָּךְ שֶׁהַגָּאֲלָה עֲדִין לֹא בָּאָה, וְלְהַשְׁתַּגֵּעַ בְּשִׁבִּיל לְהַבִּיא אוֹתָהּ.

דְּרִישַׁת הַגָּאֲלָה. מִפְּיוֹן שְׁבִדּוֹרְנוּ כְּבָר הַסְתִּימָה כָּל הָעֲבוּדָה הַדְּרוּשָׁה לְהַבְּאֵת הַגָּאֲלָה, וְיוֹתֵר מִכֵּה, עֲנִינֵי הַגָּאֲלָה כְּבָר הַחֲלוּ לְחַדֵּר בְּעוֹלָם, צְרִיכָה לְהִיּוֹת הַזְּעָקָה עַד מָתִי הַרְבֵּה יוֹתֵר מְאֻשֶׁר בְּדוֹרוֹת קוֹדְמִים.

דפי עבודה

א השלם מתוך הפרק:

"אבל אם נזכר שאנחנו _____
 אז לא רק שהגאלה תהיה _____, אלא גם נהיה
 כל רגע שהגאלה _____
 גם היהודי הכי _____ עם לב עשוי מ _____, כשהיה רואה את
 הוא לא היה יכול להבליג והוא היה _____
 !!"

ב צבע רק את המשבצות שבהן נכתבו המקרים שבהם צריכה להיות הצפיה למשיח:

בניית צדקה	זרובבל	מפתח	הגבלה עצמית	דוד נחשון	ז'יטומיר	בפעילות	בלילה	בטלפון	מכונת צילום	באוטובוס	בבית	באכילה
בהפסקה	לוח שנה	ליקוטי שיחות	ממ"ש	מנעול	דלת	גדוד	נבוכדנצר	בקייקים	עציץ	סירת	האדיטש	בחדר שלי
בברכה	במלחמת ופרצת	בהנחת תפילין	בישיבת ערב	התקופה והגאולה	מדפסת	מלך המשיח	ענינו של משיח	בקיוסק	ספר השיחות	בטיול	דוד נחשון	במיטה
בבוקר	מקושר בכל	מכונת כביסה	אברהם אבינו	יחי המלך	בתכנית ערב	בחידון	קה"ת	במסדר	ר' ראובן דונין	בהפסקה	הרבי שלי	מירסים
בשבת בקהילה	לחיות משיח	אברהם פריז	הנחת עצמותו	ג'ינגי	מזגן	בשחרית	אוסטרליה	להביא משיח	חייל	בלימודים	קופת צדקה	מתרגלים

הרכב מהמשבצות הצבועות מלה הקשורה לנלמד בפרק היום:

ג סמנו נכון או לא נכון:

צריכים לסמוך על הקדוש-ברוך-הוא שהוא יביא את הגאולה בזמן שהוא רוצה, ואסור לדחוק אותו.

נכון לא נכון

אם בית המקדש לא נבנה עדין, זה נחשב כאלו הוא נחרב בימינו.

נכון לא נכון

אפלו יהודי עם לב אבן, מזעזע שבית המקדש נחרב מולו.

נכון לא נכון

מכיון שישנה מעלה גדולה גם בגלות, ממילא צריך להיות רצון שתגאלה תבוא מאחר יותר.

נכון לא נכון

חכים להיות "אינגאנצן צוטרייסלט" [= מזעזעים לגמרי] מכה שמשיח עדין לא בא.

נכון לא נכון

העבודה שלנו היום הוא לחשב כמה שיותר קצים של הגאולה.

נכון לא נכון

ד מדוע שנוכל להיות 'משגעים על משיח', הרי זה מדרגה נשגבה וגדולה מהכחות שלנו?

א. בשביל זה צריך ללמד הרבה ענייני גאולה ומשיח, ובפרט מספר הזתר הקדוש.

ב. מכיון שאנו מדור השביעי, יש לנו כחות מיוחדים שלא היו לשום דור אחר.

ג. באמת אנחנו לא יכולים להגיע למדרגה הזאת, אבל אנחנו עושים ב'כאלו' ו"מחשבה טובה הקדוש-ברוך-הוא מצרפה למעשה".

ד. מכיון שזו המציאות האמתית שלנו ונשאר רק לגלות את זה, וגם רבותינו נשיאינו נותנים לנו נתינת כח.

ה

וּתְקַנֵּן

פֶּרֶק ה'

עֵקֶשׁוֹן

בפֶּרֶק הַקּוֹדֵם לַמְדַתִּי שֶׁהִגָּאֵלָה זֶה לֹא עוֹד מִשְׁהוּ שְׁצָרִיךְ לַקְרוֹת, אֲלָא זֶה מִשְׁהוּ שְׁחָשׁוּב לִי בְּאִפְּן אִישִׁי, וְאֲנִי צָרִיךְ לִהְשַׁתַּנֵּעַ בְּשִׁבִּיל לִהְבִּיא אֶת הַגָּאֵלָה. וּבְמִיחַד אַחֲרֵי שֶׁהֵרְבִי שְׁלִיט"א אָמַר בְּנִבּוּאָה בְּרוּרָה שֶׁהִגָּאֵלָה כָּבֵר צָרִיכָה לְבֹא.

פרק
ג'
צעדים

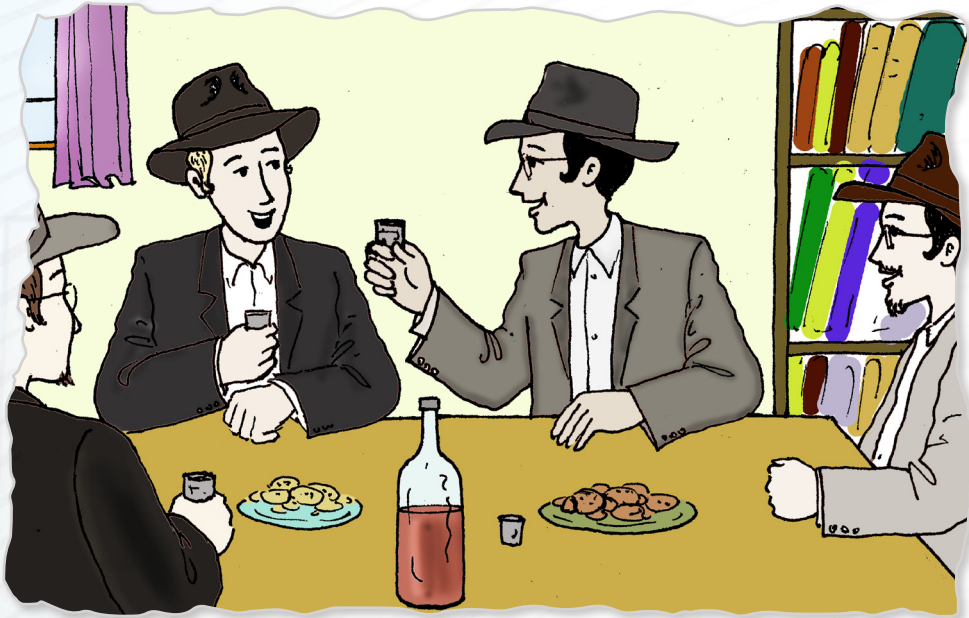
"בְּרוּרָה הִבָּא, אִי, בְּרוּרָה הִבָּא, אִי, מְ-לֶךְ הַ-מְ-שִׁיחַ!"

הַצְּלִילִים הַמְּכַרִּים נִשְׁמָעוּ גַם מֵעֵבֶר לַחֲלוֹנוֹת הַמוֹגָפִים כְּדֵי שֶׁהַמְזַגֵּן 'לֹא יִבְרַח' הַחוּצָה. אֲנִי וּמַעֲנָדֵי אַחֵי הַצֵּעִיר שְׁעֵטְנוּ לַמְרַפֶּסֶת, מְזַהִים "טַנְק מְבַצְעִים" בְּגֹדֶל טַבְעֵי מְנִסָּה לְהַכְנִס לְרַחוּב הַצַּר שֶׁלָנוּ, וְעִשְׂרוֹת פְּרָצוּפִים סִקְרָנִים שְׁמַבִּיטִים עַל הָרֶכֶב הַעֵנָק וְהַצְּבָעוֹנֵי שֶׁל הַחֵב"דְּנִיקִים.

"הִנֵּה חֲבֵרַת הַמְּשֻׁלּוּחִים הַמִּיחַדֵּת!" הַתְּנַגֵּן קוֹלוֹ שֶׁל סַבָּא מֵאַחוּרֵינוּ. "לֹא סֵתָם חֲבֵרַת מְשֻׁלּוּחִים – אֲלָא חֲבֵרָה שֶׁל שְׁלוֹחִים!"

"וְזוֹ הַהִפְתָּעָה", אָמַר סַבָּא. "אֲרַבְעָתָנוּ – אֲנִי, אַבָּא, שְׁמוּלִיק וּמַעֲנָדֵי – עוֹלִים עַל טַנְק הַמְּבַצְעִים לְיוֹם שָׁלֵם שֶׁל פְּעִילוֹת 'מְבַצְעִים' בְּרַחֲבֵי הָעִיר. אֲנַחְנוּ הַמְּבַגְרִים נִפְעַל בְּעֵקֶר עִם הָאֲכֻלוּסְיָה הַמְּבַגְרָת, וְאַתֶּם הַצֵּעִירִים – עִם הַיְלָדִים, בְּכַנּוּסֵי 'הַקְהֵל' וְהַמְּבַצְעִים' שֶׁשִּׁיכִים לִילְדִים!"

"יֵשׁ! אֵיזָה כִּיף! תָּמִיד חֲלַמְתִּי לִהְיוֹת טַנְקִיסְט!" הַתְּחַלְתִּי לְרַקֵּד עַל מְקוּמִי, מִשְׁמִיעַ קוֹלוֹת צְהֵלָה.

הטנק עצר ליד הבנין שלנו, והנהג נופף לשלום ממקומו ליד ההגה. מדלת הטנק ירדו בזה אחר זה ששה 'טנקיסטים' ברקודים, ונכנסו בששון ובשמחה לבנין... עוד דקה הם יכנסו לבית שלנו!...

אַחֲרֵיּוֹת אִישִׁית

הדלת נפתחה באחת, וששת הטנקיסטים פצחו ברקוד חסידי, 'סוחבים' את אבא וסבא לרקד יחד אתם. צמדנו בצד, נבוכים ומתרגשים בערבוביה, ושנים מהטנקיסטים באו והניפו אותנו על הכתפיים... הרגשנו ממש במרכז ה'חגיגה'...

אחרי כמה דקות של רקודי שמחה, אבא נגש למטבח והוציא בקבוק 'משקה'. אמא הכינה בורירות צלחת עם כמה עוגיות. סבא חלק לכלם קצת 'משקה' בכוסות, וטנקיסט נחמד – שהזדהה בשם פולע – החל לדבר:

"הגענו היום להכין את העיר הזו לקבלת פני משיח צדקנו בעזרת חסידים תושבי העיר. הרבי מסביר ש'שלוחו של אדם' הוא 'כמותו ממש' – זאת אומרת ש'שלאנחנו יוצאים בשליחות הרבי 'לכבש' את העיר, זה ממש כאלו הרבי שליט"א יוצא! הרבי פועל דרכנו, ויש לנו כחות עצומים – הכחות של הרבי! ובכח זה, נפעל ונביא את הגאולה בפעל ממש".

"לחיים, שהרבי שליט"א יתגלה עכשו!", השיב שניאור הטנקיסט, וכך ענו "לחיים ולברכה!".

"רגע", שאלתי, "אם הבאת הגאולה היא ממילא בכחו של הרבי, אז מי צריך אותנו בכלל? למה שהרבי לא יביא את הגאולה בעצמו?"

"שאלה יפה", אמר פולע. "בעצם אפשר לשאל את אותה השאלה על הקדוש-ברוך-הוא – מדוע הוא לא ברא את העולם מלכתחלה במצב של גאולה, ומדוע הוא לא מביא את הגאולה לבד?"

"אחד ההסברים הוא, שהקדוש-ברוך-הוא לא רוצה שאנחנו נקבל את הגאולה – הוא רוצה שאנחנו ניצור את הגאולה!"

"לאף אחד לא נעים לבקש צדקה. כלם מעדיפים לקבל מה שהם עצמם עמלו עליה, ולא לבקש ממישהו אחר. גם הקדוש-ברוך-הוא לא רוצה לתת לנו את הגאולה 'מהשמים', בלי שעבדנו ועמלנו – אז היינו מרגישים מקבלי נדבות..."

"הקדוש-ברוך-הוא החליט לתת לנו, הנבראים למטה, את הזכות הכי גדולה: להיות לא רק 'מקבלים' ממנו – אלא 'שותפים' שלו, כפיכול! אנחנו בעצמנו נעבד ונקח חלק במלוי הרצון הכי גדול שלו – להביא את העולם לשלמותו, לעשות את הדיקה בתחוננים".

"ספר להם על כ"ח ניסן", לחש שניאור הטנקיסט לפולע. – "כן, רגע", החזיר לו פולע, וסקרנותי גברה.

"האמת היא, שלא מספיק שאנחנו עובדים בעצמנו להביא את הגאולה, הסביר פולע. "אנחנו יכולים לעשות את העבודה כמו פועל שרק ממלא הוראות. ואנחנו יכולים לעבוד כמו שותף פעיל, שאכפת לו מהעסק והוא מרגיש שזו האחריות האישית שלו! לא רק לבצע את מה ש'מבקשים' מאתנו, אלא להרגיש אכפתיות גדולה – שיהיה נוגע לנו להביא משיח".

"בטח שמעתם על השיחה של כ"ח ניסן תנש"א", המשיך פולע. "בשיחה הזו הרבי פנה בתביעה לחסידים, איך זה שלא אכפת לנו שמשית עוד לא הגיע?! זה לא שלא פועלים; אנחנו אמנם עובדים כדי להביא את משיח, אבל זה בגלל הצווי של הרבי. אנחנו מבצעים את ההוראות שלו. אבל לנו בעצמנו, לא אכפת מזה שמשית לא בא..."

הַרְבֵּי אוֹמֵר

הֵיטָכֵן שְׁמַבְלֵי הַבֵּט עַל כָּל הָעֲנִינִים – עֵדִין לֹא פִעֵלוּ
בִּיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ בְּפִעַל מִמֶּשׁ?!... גַּם כְּשִׁצְוֹעֵקִים
"עַד מֵתִי" – הַרְיִזָּה מִפְּנֵי הַצּוּי כו', וְאֵלוּ הָיוּ מִתְּכֻנִים
וּמִבְּקָשִׁים וְצוֹעֵקִים בְּאַמֶּת, בּוֹדָאֵי וּבּוֹדָאֵי שְׁמִשִּׁיחַ כְּבָר
הָיָה בָּא!! הַדְּבָר הַיְחִידִי שֶׁיִּכְוֹלֵנִי לַעֲשׂוֹת – לְמַסֵּר הָעֲנִין
אַלִּיכֶם: עֲשׂוּ כָל אֲשֶׁר בִּיכְלֻתְכֶם לְהַבִּיא בְּפִעַל אֶת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ תַּכְף
וּמִיד מִמֶּשׁ!

על פי דבר מלכות – כ"ח ניסן תנש"א

"הַרְבֵּי הוֹדִיעַ, שְׁמֵהוּם וְהִלָּאָה – עֲנִין הַגְּאָלָה הוּא בְּאַחֲרֵיּוֹתוֹ שֶׁל כָּל יְהוּדִי. זֶה
הוֹפֵךְ לְהִיּוֹת הַ'עֶסֶק' הָאִישִׁי שְׁלֵנוּ, וְצָרִיךְ לְהִיּוֹת בּוֹגֵעַ לָנוּ אִישִׁית. אֲנַחְנוּ צְרִיכִים
לְקַחַת אַחֲרֵיּוֹת לְהַבִּיא אֶת מְשִׁיחַ!"

עֲשָׂרָה עֶקְשָׁנִים

הוּא נֶעְצָר לְכַמֶּה רְגָעִים, וְאַחַר הַמְשִׁיךְ בְּטוֹן דְּרָמָטִי: "הַרְבֵּי אוֹמֵר שְׂאֵם יְהוּ
עֲשָׂרָה יְהוּדִים שֶׁיִּתְעַקְשׂוּ שֶׁהֵם מְכַרְחִים לְפִעַל אֶת בִּיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ, וְדַאי
שֶׁיִּפְעֲלוּ אֶת זֶה.

"הַיּוֹם – אֲנַחְנוּ נִהְיָה עֲשָׂרָה עֶקְשָׁנִים! אֲנַחְנוּ שֹׁשֶׁה טַנְקִיסְטִים, וּבְיַחַד עִם
אַרְבַּעַתְכֶם אֲנַחְנוּ מִנִּין שֶׁל עֶקְשָׁנִים! נִסְתַּוֵּב יוֹם שֶׁלֵּם בְּרַחוּבוֹת הָרָאשִׁיִּים שֶׁל
הָעִיר, בְּגִנִּים הַצְּבוּרִים, בְּמַרְכְּזֵי הַקְּנִיּוֹת וְעוֹד, כְּדֵי לְפִעַל אֶת בִּיאַת מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ
בְּפִעַל מִמֶּשׁ!"

צְמַרְמַרְתָּ עֲבָרָה בְּגוֹפִי. הָיָה בְּרוּר לִי שְׁזֶה לֹא מִהַמְזֻזָּן אֶלָּא מִהַתְּרַגְּשׁוֹת הָעֲזוּזָה
שֶׁתְּקַפֶּה אוֹתִי. זֶה בְּאַמֶּת הַפְּתָעָה מִיַּחַדְתָּ, הַפְּתָעָה חֲסִידִית, הַפְּתָעָה שֶׁל זְמַן
הַגְּאָלָה... לְהִיּוֹת עֶקְשׁוֹן, חֶלֶק מִתְּבוּרָה שֶׁל עֶקְשָׁנִים – 'מְשַׁגְּעִים' חַיּוּבִיִּים,
מִהַטְּנָקִיסְטִים הַמִּיַּחַדִּים הָאֵלוּ מְלֵאֵי הַשְּׂמָחָה וְהַחִיּוֹת – זֶה זְכוּת עֲצוּמָה, וְאַחֲרֵיּוֹת
גְּדוּלָה... בְּרוּךְ הַשֵּׁם, זְכִיתִי לְהִיּוֹת בְּחֻבְרָה טוֹבָה! אֲנַחְנוּ נִבְיָא אֶת הַהַתְּגַלּוֹת שֶׁל
הַרְבֵּי שְׁלִיט"א כָּאֵן לְמַטָּה, לְעוֹלָם הַזֶּה הַגְּשָׁמִי!

ירדנו למטה, לטנק, כשאמא מלנה אותנו מהפתח בחינה גדולה. פולע פתח את הדלת לרוחה, וטפסנו במדרגות המרפדות אל תוך הטנק. אני ומענדי בחרנו להתישב בספה הנצבת מיד בפניסה, ואלו אבא וסבא פנו לשבת ליד השלחן הביתי שנצב באמצע הטנק, מול הכיור וברז גטילת הידים. הכל יש בטנק...

הטנקיסטים התמקמו אף הם – בספה, על יד השלחן או בספות האחוריות. פולע התישב במקומו ליד ההגה, העביר הלוח ו... יצאנו לדור!

המוזיקה החסידית נשמעה עכשו בכל עצמתה. הטנק החל עובר ברחוב הראשי של העיר, ואנשים רבים הביטו לעברנו. ילדים נופפו לשלום, והיו כאלו שצולמו את הטנק כשעצרנו ברמזור אדם.

הכל חדור במשיח

שניאור הטנקיסט נצל את הזמן בינתיים להתועדות על רגל אחת עם סבא ואבא על יד השלחן. "הרבי שליט"א אומר במפרש שכל הפעולות שלנו עכשו בכל המבצעים – צריכים להיות חדורות בכונה אחת ויחידה: כיצד זה מוביל לקבלת פני משיח צדקנו", אמר בלהט.

"אני זוכר כמעט את כל השנים בנשיאותו של הרבי שליט"א", שתף סבא בזכרונות. "לארץ השנים הרבי התבטא כל הזמן אודות משיח, ושעלינו לעשות מעשים טובים רבים ככל האפשר כדי לזרז את הגאולה. אבל לשיא מיחד הגיעו הבטויים הללו בשנים תנש"א-תשנ"ב. בכנוס השלוחים תשנ"ב, הרבי הורה לחשב בכל פעלה ופעלה – כיצד היא חדורה בתכן הגאולה. איך הדבר הזה שאני עושה – מוליך למטרה הסופית, קבלת פני משיח צדקנו בגאולה האמתית והשלמה".

"וואו", הרשיתי לעצמי להתערב בשיחת הגדולים. "זה ממש לא קל – ממש בכל דבר שאני עושה, לחשב על משיח? ואם אני שקוע בדברים שלא קשורים למשיח?"

"מה זאת אומרת?" קפץ שניאור הטנקיסט. "אין דבר שלא קשור למשיח!"

"כן, כן", הוסיף גם אבא, והחל לספר את זכרונותיו שלו: "אני זוכר שכאשר הייתי בחור ב-770, בשבת פרשת מקץ תנש"א, הרבי דבר על כך שכאשר יהודי שומע את המלה "מקץ" – מיד הוא נזכר ב"קץ הימים", קץ הגאולה!...

הַרְבֵּי אוֹמֵר

ועל דרך זה מובן גם בנוגע לפרשה שקוראים בשבת חנכה: מיד כשיהודי שומע בקריאת התורה את המלה "מקץ" – מתעורר הוא: אהא! זה מרמז על קץ הגלות, וקץ הימים וקץ הימיו, קץ הגאולה!

על פי שיחת שבת פרשת מקץ תנש"א

"זה אמנם רק רמז, הפסוק לא מדבר על זה במפורש. אבל כאשר מישהו שקוע לגמרי בענין מסוים, בכל דבר הוא מוצא את הקשר למה שמענין אותו; ומי שעקשן על משיח, מגלה בכל דבר קשר למשיח".

סבא הוציא בקבוקון משקה מכיס המעיל. "את הבקבוק הזה זכיתי לקבל מידי הקדושות של הרבי שליט"א, ואני ממלא בו תמיד משקה משלי", אמר בהתרגשות. שניאור הביא כוסיות קטנות מהמטבח של הטנק, וחלק לכלם משקה לאמירת 'לחיים'.

פרק
ד'
צעירים

הטנק עצר ליד הפארק החדש שהעירייה בנתה אף לאחרונה, בהשקעה של תקציב אדיר. מרחבי ענק, משטחי דשא מוריקים, עשרות מתקנים מסוגים שונים, ולכל הגילאים. "כאן אנחנו נארגן עשרה כנוסי הקהל – כל זוג טנקיסטים מפעיל שני כנוסים!" הכריז פולע מעם מקום מושבו. "יש בספות מאחורה תבילות ממתקים, ובמדפים מעל – ספרי קדש להגרה. כל אחד לוקח ששה ספרים – שלושה לכל כנוס!

"תזכרו, המטרה העקרית בכנוסי הקהל היא – כלשון הפסוק – 'ויראו את ה' אלקיכם'. להוסיף בעניני תורה ומצוות. ולכן, צריכים לדאג שכל אחד מהילדים יקבל על עצמו החלטה טובה על מנת לקיימה בפעל". הוא המשיך לזרק הוראות שונות לחלל הטנק, למשל – שכל אחד יזכר כמה היו בכל 'הקהל' בשביל הו"ח לרבי שליט"א, וכדומה.

אני ומענדי הבטנו זה על זה בחיוך גדול. הנה, אנחנו כמו הגדולים! – "יש כאן המון ילדים וזה מספיק לארגן עשרים כנוסי הקהל", לחש לי מענדי באזן.

– "נכון מאוד, אבל העקר
הוא שכלנו כבר גזקה
להתכנס ב'הקהל' עם כל
עם ישראל, בבית המקדש
השלישי..."

"ולפני שאנחנו מסתערים
על הפארק וכובשים אותו
בהמון קדושה", אמר פולע,

"כל אחד זוכר בשליחות מי אנחנו הולכים – בשליחותו של הרבי שליט"א מלך
המשית! לכן, לזכר לספר לילדים עד כמה הרבי אוהב כל אחד ואחד מאתם.
צריכים להסביר להם את חשיבות הענין של התקשרות עם הרבי, וללמד אותם
את הכרזת הקדש "יחי אדוננו", שאתה מתקשרים ומקבלים את מלכותו של
הרבי. קדימה, יוצאים למשימה! משיח נאו!"

...

חזרתי לטנק עם שניאור הטנקיסט מלא שמחה וספוק. הנה, אני פועל בשליחותו
של הרבי שליט"א! בכנס שעשיתי היו עשרים ושמונה ילדים! שניאור ספר להם
על מעמד 'הקהל' שהיה בזמן שבית המקדש היה קיים, ועל כך שגם היום עלינו
להתקהל ולהתאחד כדי לראות את השם. אני הכרזתי אתם את שנים עשר
הפסוקים ו"יחי", וחלקנו לכלם ממתקים.

הספרים היו גלת הכותרת. שניאור ערך את ההגדרה בדרמטיות ולפני כל פתק
שהוציא – אמר פרק תהלים עם הילדים... פשוט ראיתי שהילדים צמאים לזכות
בספר קדש! לא מדבר פאן על רחפן או על פרטיס טיסה בשמי הארץ – אלא
בחת"ת, סדור או תהלים! ישבו שם ילדים בלי כפה, וכמעט בכו כשהם לא זכו
בסדור שהם כל כך רצו...

אין מלך בלא עם

בדרך חזור שאלתי את שניאור: "למה צריכים לקשר את כל הילדים לרבי
שליט"א, ולהכריז 'יחי' עם כל אחד? בקשי הם יודעים לומר פסוקים, וברכות
לפני האכילה..."

שניאור הדק את הכובע לראשו, שלא יעוף ברוח, והסביר:
"הרבי, בתור מלך המשיח, כולל את הנשמות של כלנו – כל אנשי הדור. לכן
קוראים לרבי: ה'יחידה הכ'..."

..."יחידה הפלגית, אני יודע!" התפרצתי. "הרבי הוא זה שמגלה בנו את היחידה,
את החלק הכי עמוק בנשמה שלנו!"

"יפה מאוד", שניאור היה קצת מפתע מדיעותי, אך מייד המשיך: "אבל לא רק
שאנחנו צריכים את הרבי, המלך, שיגלה בנו את היחידה – הרבי גם הוא צריך
אותנו!"

"מוזר מאוד", שאלתי מייד. "למה רבי כל כך גדול צריך אותנו, אפילו ילדים
קטנים?"

"בטח שמעת פעם את המשפט 'אין מלך בלא עם'. הקשר בין המלך והעם,
הוא דו-צדדי: בדיוק כמו שהמלך מנהיג את העם ומשפיע להם חיות, גם העם
משפיע למלך – הם אלו שממליכים אותו עליהם. דווקא כאשר העם, האנשים
הפשוטים, מתמסרים ומתבטלים למלך – הוא יכול למלוך.

"ומכיון שהרבי הוא לא סתם מלך, אלא מלך המשיח – מי שמגלה את היחידה
בשלמות בכל העולם – אצלו הקשר בין העם למלך חזק עוד יותר.

"היחידה של כל יהודי היא בעצם 'ניצויץ' מנשמתו של משיח, והתפקיד שלו הוא
לגלות אותה וכך להביא את הגאולה; וכאשר יהודי מתקשר אל המלך ומקבל את
מלכותו, הוא מגלה בצורה הכי חזקה את היחידה שלו. כאשר עוד ועוד יהודים
יקבלו את המלכות של הרבי ויגלו את היחידה – זה יתן לו כח חזק מאוד
למלוך, ולהתגלות בשלמות בתור משיח, בגאולה השלמה".

לפקח את העיניים

"אז בעצם, הכרזת יחי היא 'משפט קסם' שאומרים לזרוז הגאולה?" התלהבתי.

"בוודאי שכאשר אומרים את המשפט מזרזים את הגאולה. אבל זו לא רק האמירה
– תחשב שניה, מה בעצם אנחנו אומרים במשפט הזה... אנחנו מקבלים את

המלכות! אנחנו מבטלים את כל הרצונות שלנו, ומוסרים את כל חיינו לרבי. חיים של יהודי שמכריז 'יחי' הם אחרים לגמרי, הם חיים של גלוי היחידה!

"זה אומר שאתה מרגיש שכל המציאות שלך היא אלקות! אתה לא מתפעל בכלל מהיצר הרע ומהנפש הבהמית. אתה רואה את החבר שלך ויודע שמציאותו האמתית היא רק אלקות, ואז האהבת ישראל שלך היא באופן שונה לגמרי. זה גורם גם שהצפיה שלך לגאולה תהיה בכל התקף, ו..." שניאור המשיך ו'שלה' רשימה ארפה של כמה דקות. כבר לא 'אחזתי' ראש, אבל הבנתי את הכוון...

"אתה בטוח שאנחנו יכולים כבר עכשו, לפני הגאולה, לחיות ככה?" עצרתי אותו.

"הרבי אומר", המשיך שניאור, "שבזמננו משיח כבר קבל את השליחות מהקדוש-ברוך-הוא להביא את הגאולה. הרבי כבר התגלה בתור משיח והתחיל לפעול!"

"יכול להיות שאנחנו לא כל כך מרגישים את זה, פי הגוף והנפש הבהמית מסתירים לנו. נולדנו בגלות ואנחנו אנשי גלות, כפי שהרבי שליט"א אומר, ולכן קל לנו הרבה יותר להקשיב לגוף ולנפש הבהמית..."

"אבל מכיון שהרבי כבר התחיל להתגלות – יש לנו כח להתגבר על כל זה, ולא להתפעל! הרבי מבקש 'לפקח את העינים'. זאת אומרת: לעשות מאמץ ולגלות את היחידה שלנו, ולא להתחשב בהעלם והסתר של הגוף והנפש הבהמית. ואז,

הרבי אומר

"ובאותיות פשוטות: לאחרי שיטנה השלמות ד'חיים" שנה לנשיאותו (פעלתו ועבודתו) דנשיא דורנו - צריכה להיות הוספה עקרית בענין החיים (גם) על-ידי פעלת העם שמכריזים "יחי המלך", שתכנה של הכרזה זו - שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שכני עפר - כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד שהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא!"

על פי שיחת ב' ניסן תשמ"ח

הַכְרִזַת יְחִי בַפַּעַם הָרִאשׁוֹנָה

בְּעָרְב שַׁבַּת פְּרֻשֶׁת תְּזָרִיעַ מְצָרַע ו' אִיר ה'תַּנְש"א הַכְּנִיס הָרַב דָּוִד נְחֻשׁוֹן לַמְזָכִירוֹת שֶׁל הָרַבִּי בִּקְבוּק מִשְׁקָה בְּקֶשֶׁר עִם קְבֻלַּת הַמְּלָכוֹת שֶׁל הָרַבִּי, עַל מְנַת לְקַבְּלוֹ לְמַחְרַת בְּעַת הַהִתְוַעְדוֹת וּלְהַכְרִיז עַל כֶּךָ בַּפַּעַמִּי, אָבֵל הַמְזָכִיר מִיַּד הוֹדִיעַ לוֹ כִּי כָּלֵל לֹא בְּטוּחַ שֶׁהוּא יְכַנִּיס אֶת הַבְּקָבוֹק הַזֶּה...

בְּסִיוֵם הַהִתְוַעְדוֹת בְּעַת חִלְקַת ה'מִשְׁקָה', הָרַב נְחֻשׁוֹן חָפָה עֲדִין וְלֹא עָלָה, כִּי הַמְזָכִיר הוֹדִיעַ לוֹ שֶׁלֹּא יִקְרָא לוֹ לַפְּנֵי שִׁישְׁאֵל עַל כֶּךָ אֶת הָרַבִּי, וְהִנֵּה לִפְתָע מִסְמָן לוֹ הַמְזָכִיר לְהִגִּיעַ בְּמַהֲרָה לְקַבֵּל אֶת ה'מִשְׁקָה'. כְּשֶׁעָלָה מִזַּג לוֹ הָרַבִּי מֵה'מִשְׁקָה' וְהָרַב נְחֻשׁוֹן הַכְרִיז בְּעָרֶךְ כֶּךָ:

"כִּיּוֹן שֶׁלְאַחֲרוֹנָה הָיוּ פְּסָקֵי דִינִים עַל-יְדֵי רַבָּנִים וּבְתֵי דִין בְּיִשְׂרָאֵל שֶׁהִגִּיעַ עַת הַגְּאָלָה, וְלֹאֲחֲרוֹנָה מִמֶּשׁ יִשְׁנֵם פְּסָקֵי דִינִים שֶׁהָרַבִּי הוּא מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ וְהוּא צָרִיךְ לְהַתְגַּלּוֹת וּלְגַאֵל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל, לְכֵן אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים עָלֵינוּ בְּזֵאת אֶת מְלָכוּתוֹ שֶׁל הָרַבִּי מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ, לַעֲשׂוֹת כָּל מָה שְׁיִבְקֶשׁ מֵאַתָּנוּ בְּמַסִּירוֹת נֶפֶשׁ, וְאַנְחָנוּ כָּלְנוּ מְכַרְזִים: יְחִי אֲדוֹנֵנוּ מוֹרֵנוּ וּרְבִינוּ מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ לְעוֹלָם וָעֶד!"

נִסְתַּכַּל עַל הָעוֹלָם כְּלוֹ אַחֲרַת. נִצְלִיחַ לְהַתְּדִיר מְשִׁיחַ בְּכָל צַעַד בְּחַיִּים, וְנַחֲמֶיהָ מִמֶּשׁ כְּמוֹ בְּגֵאָלָה".

שְׁנִיאֹר וְאֵנִי הַתְּחַלְנוּ לְצַעֵד לְכוּוֹן הַטְּנֶק, וְאֵז עֲבַרְנוּ לְיַד מְקוֹם הַכְּנוּס שֶׁל אָבֵא וּמַעֲנָדִי. הֵם צִעְקוּ בְּקוֹל רֵם "יְחִי", וְהִילְדִים אַחֲרֵיהֶם.

- "בְּהַכְרִזַת 'יְחִי' אֲנַחְנוּ מְבִיעִים אֶת הַהִתְבַּטְּלוֹת הַמְּחַלְטֵת שֶׁלְנוּ לְרַבִּי", הַסְּבִיר אָבֵא בְּנַעַם לְיִלְדִים. "הוּא 'אֲדוֹנֵנוּ' וְאַנְחָנוּ עוֹשִׂים אֶת הוֹרְאוֹתָיו, כְּמוֹ עֲבָדִים נְאֻמָּנִים לְאֲדוֹנָם. הוּא 'מוֹרֵנוּ', מוֹרֵה הַדֶּרֶךְ שֶׁלְנוּ. 'וּרְבִינוּ', וְאַנְחָנוּ תַלְמִידִים טוֹבִים וְלוֹמְדִים אֶת תּוֹרָתוֹ שֶׁל הָרַב. 'מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ' – הוּא הוּא זֶה שְׁיָבוֹא וְיִגְאֵל אוֹתָנוּ וְאֶת מְלָכוּתוֹ אֲנַחְנוּ מְקַבְּלִים עָלֵינוּ, וְרוֹצִים שֶׁהוּא 'יְחִי' – לְעוֹלָם וָעֶד, שֶׁנֶּרְאָה וְנַחוּשׁ אֶת מְלָכוּתוֹ בְּקֶרֶב מִמֶּשׁ, לְעַד וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים!"

"אֵז בְּעַצְמִי, כָּל הִילְדִים הָאֵלוּ שֶׁהַכְרִיזוּ עִכְשָׁו יְחִי – גָּלוּ אֶת הַיְחִידָה, קִבְּלוּ אֶת הַמְּלָכוּת שֶׁל הָרַבִּי וְהַתְּקַשְׁרוּ אֵלָיו?" שְׁאַלְתִּי אֶת שְׁנִיאֹר בְּסָפוֹק.

"בדיוק", הנהגן שניאור. "וזה אחד החדושים הגדולים בתקופתנו. פעם, רק החסידים דברו ביניהם על מלכותו של הרבי, ועל כן שהוא המשיח. אבל מאז שהרבי התגלה בתור מלך המשיח – הוא אשר וגם עודד לפרסם לכלם את הכרזת היחיי. היום העולם מוכן, וכל היהודים יכולים וצריכים לקבל את מלכותו של הרבי, ולהתכונן להתגלותו השלמה תכף ומיד".

...

חזרנו לטנק, ושניאור החל לחלק את זוגות התפלין בינינו. "עכשו כלנו נצא שוב עם זוגות התפלין לשטחי הפארק", הכריז בשמחה. "שלב ב' של המבצעים בפארק הזה. נהיה כאן שעה נוספת, נזמין יהודים להכנס לטנק ולראות וידאו של הרבי, ונקשר עוד 'יחידות פרטיות' ליחידה הכללית..."

בינתיים, סכמתי לעצמי את הדברים החדשים שלמדתי היום:

להביא את הגאולה זו אחריות אישית שלי! אני צריך לגלות את היחידה הפרטית שלי, לקבל את המלכות של הרבי בהכרזת היחיי ולהתמסר אליו לגמרי.

למדנו היום

לישועתך קיינו כל היום. הגאולה היא כל חייו. ולכן, בכל רגע ורגע, אפלו שעסוקים בדברים אחרים, צריכה להיות הזעקה "עד מתי".

הכל הצגה. המציאות האמתית שלנו היא שאנחנו מאחדים לגמרי עם הקדוש-ברוך-הוא. ולנו נשאר רק לגלות את זה בעצמנו, ובפרט שיש לנו נתינת כח לזה מרבותינו נשיאינו.

משגע על משיח. כתוב בגמרא שמי שלא נבנה בית המקדש בימיו כאלו נחרב בימיו. ומזה מובן עד כמה אנחנו צריכים להיות מזעזעים מכך שהגאולה עדין לא באה, ולהשתגע בשביל להביא אותה.

דרישת הגאולה. מפיון שבדורנו כבר הסתיימה כל העבודה הדרושה להבאת הגאולה, ויותר מכה, ענייני הגאולה כבר החלו לחדר בעולם, צריכה להיות הזעקה עד מתי הרבה יותר מאשר בדורות קודמים.

דפי עבודה

א לפניך רשימת הצעות לפעולות של עקשנות להבאת הגאלה. בחר מבין הרשימות הבאות את הרשימה הכי מתאימה – על פי מה שלמדנו היום בפרק:

150 כדורים פורחים עם דגל משיח לפרסום בארץ, פתיחת תחנת רדיו בערבית לשדורי משיח, ועוד 10 מטוסי משיח לפרסום בכל העולם.

250 פרטיסי משיח לחלקה. הקראת קטע בענייני גאלה ומשיח לאחר התפלה. דגל משיח לתליה על הבית.

תקציב מיחד לבניית בנין משרדים ענק ומפאר לעשרה עקשנים במרכז העיר, שיכלל ספריות, מועדונים, בית כנסת, בית תבשיל וכתות למוד.

הדפסה של המון דפים של פרקי תהלים לחלקה בין יהודים שיאמרו תהלים, ומבצע למוד גמרא בתברותות בבית הכנסת השכונתי.

ב שניאור הטנקיסט אמר: "וכאשר שקועים לגמרי בענין מסים, בכל דבר הוא מגלה את הקשר למה שמענין אותו. מי שעקשן על משיח, מגלה בכל דבר קשר למשיח".

נסה למצא את הקשר של כל אחד מהארועים הבאים למשיח:

יום הורים _____

בר מצוה _____

טיול לים _____

מלחמת ופרצת _____

ראש השנה _____

ג למה הרבי דורש מאתנו להביא את הגאָלָה, ולא מביא אותה בעצמו?

- א. כי הרבי רואה שכל מה שהוא עשה עד עכשיו לא הצליח להביא את הגאָלָה.
- ב. כי בשיחות הרבי נותן לנו כחות אינסופיים להביא את הגאָלָה.
- ג. כי הגאָלָה צריכה לבוא דוֹקא מהמקום התחתון ביותר, ומאנשים מגבליים.
- ד. שאלה לא נכונה – הרבי כן מביא את הגאָלָה בעצמו, ואנחנו רק עוזרים לו קצת.

ד סמון מבין העבודות הבאות, רק את אלו שקשורות לעבודה של קבלת המלכות:

כ אני מאוד אוהב להקשיב למלמד בשעור, כי אני מבין וקולט מיד את החומר הנלמד.

י בכל הזדמנות אפשרית ובפרט לאחר כל תפילה אני מכריז את הכרזות הקדש 'יחי אדוֹננו'.

י אני לומד בכל יום את שעורי החת"ת וספר המצוות לרמב"ם.

ך כל היום אני שומע ומנגן רק נגוני חב"ד, כי הם הנגונים הכי יפים ועצמתיים.

ט למדתי המון פרקים של תנ"א בעל פה, כי רציתי להגיע למקום הראשון בתלמוד תורה.

ח יש לי כפת יחי ובאמצעותה אני מפרסם שהרבי הוא מלך המשיח.

אסף את האותיות מבין העבודות שסמנת, ותקבל מלה הקשורה עם קבלת המלכות:

הסבר, מה מביע במשפט זה על פי מה שלמדנו היום בפרק:

1

הַלְאָה מֵאֲחַיִּים, מְבַאֲרִים גְּלוּלָה

פרק ו

תכל'ס, מביאים גאָלע

בפרק הקודם למדתי שהגאָלע היא באמריקאות שלי ואני צריך לדאג באפון אישי להתעקש ולראות כיצד אני מביא אותה, איך אני מגלה את היחידה הפרטית שלי ומקבל את מלכותו של הרבי בהכרזת יחי ומתמסר אליו לגמרי.

פרק
ה'
צעירים

שניאור ואני נשאָרנו לאיש את הטנק. לידינו עברו בממצע חמש אנשים לדקה, וידינו היו מלאות עבודה. להציע לאנשים, להניח להם תפלין, לתת להם מטבע לצדקה, להראות מאיפה עד איפה אומרים, לחלץ את התפלין, לדבר עם המניח כמה מלים על משיח, ו... לבא בתור. ואנחנו רק שתיים...

"בשביל מה אתם בעצם עושים את זה?" שאל אחד, כשסים לחלץ את התפלין, תוך כדי שהוא עונד בחזרה את שעון היד שלו.

"משיח מגיע בקרוב ממש", ענה שניאור, תוך כדי שהוא מניח תפלין ליהודי שני – "ואנחנו עושים כמה שיותר מצוות ומעשים טובים כדי לזרז את ביאתו. בכל הדורות עם ישראל קימו מצוות, וידעו שהם עושים זאת כדי להגיע לגאָלע; אבל עכשו, כשהרבי מליובאוויטש אמר שמשיח כבר מחכה להגיע והעולם מוכן לגאָלע – אנחנו שמים דגש מיוחד על הוספה גדולה מאוד במצוות, מתוך כוונה להביא כבר את הגאָלע".

"זאת אומרת שעד שמשיח לא בא – אתם ממשיכים בעשייה", הנהן היהודי בראשו, מתוך.

הַרְבֵּי אוֹמֵר

ועוד והוא העקר – הקשר והשייכות של כל הנ"ל להנקדה העקרית שבחיי כל-אחד-ואחד מִישראל וכללות ישראל במשך כל הדורות: "כל ימי חייך להביא לימות המשיח", ובהדגשה יתרה בדורנו זה ובתקופתנו זו, כמדבר כמה פעמים בתקופה האחרונה (שכבר נשלמו כל העניינים וצריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפעל ממש).

על פי שיחת הדבר מלכות תולדות שיחה ב' תשנ"ב

"אנחנו מאמינים שמשיח צריך לבוא ברגע זה, ואכן, כל עוד הוא לא בא – לא רק שאנחנו ממשיכים, אלא שאנחנו מחפשים כל הזמן להשתדרג, להוסיף עוד ועוד", ענה שניאור, גם הוא בחינה. הם לחצו ידים, ונפרדו בידידות. היהודי השני סיים במהירות, נראה היה שהוא לחוץ וממהר. "כל טוב, משיח עכשיו", הפטיר שניאור כלפיו בחביבות. הוא מלמל משהו והלך לדרך.

לפתע, היו לנו כמה דקות 'ריקות'. – "תגיד, שניאור" אמרתי לו לפתע, "מה דעתך, יש לי רעיון ע-נ-ק שייכול להביא את משיח... אני חולם לעשות משהו גדול מאוד שיהפוך את העולם ויביא את הגאולה. חשבת לי לארגן מטוס, כמו צ'רטר כזה – שאנחנו משלמים לחברת התעופה והם מביאים לנו מטוס שהוא רק שלנו, ולהטיס את כל התלמוד תורה לרבי שליט"א! אני אמצא תורמים, וגם חלק מההוצאות ההורים ישלמו ו...".

"עצר, עצר!" אמר לי שניאור ברצינות גמורה. "אף אחד לא מבקש ממך לארגן צ'רטרים! זאת לא העבודה שלך...".

"אז מה העבודה שלי?" אמרתי, נעלב. – "אתה לא צריך להעלב ממה

שאמרתי לה, אלא בדיוק להפך. כל אחד צריך לדעת מה העבודה שהרבי שליט"א מבקש ממנו, במקום שהוא נמצא בו. ממני – כטנקיסט – הרבי מבקש להוסיף בעשייה של מבצעים בלי הרף, בלי להתעצל ובלי להתיאש. ממך, כתלמיד, הרבי שליט"א מבקש שתגיע בזמן לשעורים, תקשיב למורה ותחזור על התורה שאתה לומד בשמחה. כל אחד צריך להתמקד בחלק שלו!"

"אבל זה לא נקרא להפך את העולם!" טענתי בלהט. – "אז מה נקרא להפך את העולם? לקחת את כדור הארץ בידיים ולהפך אותו? העולם מתחיל אצלך..." ענה שניאור בצניניות.

בדיוק הגיע לדוכן התפליון יהודי נוסף, ושיתנו נעצרה כאן.

אני הרגשתי שעלי לחשב על מה שהוא אמר לי עכשו. נכון, הרבי לא מתפונש שכפשוטו אטום לחלל, אצא מהחללית ואהפך את העולם בידיים. להפך את העולם מתחיל אצלי, להפך את העולם הפרטי שלי.

אבל מה זאת אומרת להפך את העולם הפרטי שלי? ככל הנראה צריך פשוט לא להקשיב ליצר הרע והנפש הבהמית, ולעשות משהו מעל ההתגבלות של העולם הפרטי שלי. צריך באמת לחשב, במה זה מתבטא.

פתיחת העיניים

עליתי לטנק, לשבת קצת ולחשב. הוצאתי בקבוק שתיה מהמקרר הקטן שממקם בטנק, ומזגתי לעצמי. לא יודע כמה דקות ישבתי כה, משאיר את שניאור הטנקיסט בחוץ להניח תפליון, לחלץ ולדבר על משיח, כשקפתע היה נדמה לי שאני שומע קול מבר.

"תשמע, א... אני הייתי רוצה להתנדות בפניך..." אמר הקול לשניאור. לא יצאתי החוצה מהטנק, אבל התקרבותי לפתח הטנק בצורה כזו שאוכל לשמע טוב יותר. "עשיתי מעשה שלא יעשה, ואני רוצה לבדוק איך אני יכול לחזור בתשובה".

"כל יהודי יכול לחזור בתשובה", ענה לו שניאור בתשובה כוללנית. "במיוחד בתקופה הזו, לפני הגאלה, יש לכל יהודי כחות עצומים להתנהג בעולם בצורה כזו שהוא מרגיש בעקר את חיי הנשמה".

טֶנֶק הַמְצוּוֹת

בְּזִמְנ מַלְחַמַת הָעוֹלָם הַשְּׁנִיָּה, רָאוּ כָחוֹת בְּנוֹת הַבְּרִית שִׁישְׁנָם מְכַשּׁוּלִים אוֹתָם חִילִים שֶׁהוֹלְכִים רְגִלִית אוֹ נוֹסְעִים בְּרֶכֶב רְגִיל אֵינָם יְכוּלִים לַעֲבֹר. כְּדִי לַגְבֹּר עַל הַמְכַשּׁוּלִים הָאֵלֶּה הַמְצִיאוּ רֶכֶב מִיַּחַד בְּשֵׁם 'טֶנֶק' שֶׁבִיכְלָתוֹ לַעֲבֹר אֶת כָּל הַמְכַשּׁוּלִים הָאֵלֶּה.

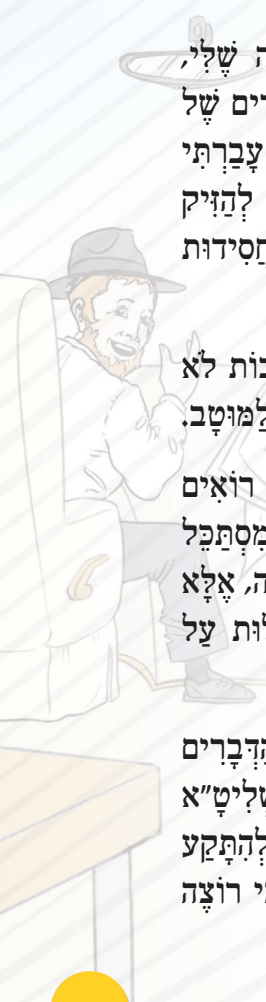
בְּשָׁנַת תשל"ד כָּאֲשֶׁר מְסַפֵּר תַּמִּימִים הַחֲלוּ לַצֵּאת ל'מִבְּצָעִים' עַל מְשֻׁאִיּוֹת מְעֻטָּרוֹת בְּשִׁלְטִים עִם תֶּכֶן ה'מִבְּצָעִים', כִּנֵּה הַרְבֵּי שְׁלִיט"א מְשֻׁאִיּוֹת אֵלּוּ בְּשֵׁם 'טֶנֶק', לֹוֹמֵר, כְּשֵׁם ש'טֶנֶק' מְסַגֵּל לַעֲבֹר אֶף מְכַשּׁוּלִים שֶׁרֶכֶב רְגִיל אֵינּוּ מְסַגֵּל לַעֲבֹר, כִּךְ מְשֻׁאִיּוֹת אֵלּוּ יִגִּיעוּ אֶף לַיהוּדִים שְׁלוּלָא זֹאת אֵי אֶפְשָׁר לַהֲגִיעַ אֲלֵיהֶם, שְׁכֵן רַק בְּרֵאוֹתָם אֶת ה'טֶנֶק' זֶה כָּבֵר פּוֹעֵל עֲלֵיהֶם.

"כֵּן, בְּדַרְךְ כָּלָל אֲנִי מַצְלִיחַ", עָנָה הָאִישׁ. "אֲנִי קָשׁוּר לְחַב"ד בְּשִׁכּוּנָה שְׁלִי, וְהַחַב"דְּנִיק מְכִיר טוֹב אֶת סִפּוּר הַחַיִּים שְׁלִי... רַק בְּיוֹם שְׁאֲנִי קוֹרָא בְּסִפָּרִים שֶׁל חַב"ד, אֲנִי מַצְלִיחַ לְהַתְגַּבֵּר עַל הַתְּכוּנוֹת הַלֵּא-טוֹבוֹת שְׁלִי... אַתָּה מִבִּין, עֲבַרְתִּי חַיִּים לֹא-קָלִים, וַיֵּשׁ לִי בְּעֵינָי, כְּשֶׁאֲנִי רוֹאֶה רְכוּשׁ שֶׁל אַחֲרִים אֲנִי מְסַגֵּל לְהַזִּיק לּוֹ בְּלִי לְחֶשֶׁב פְּעֻמִּים... אֲבָל אִם אֲנִי לּוֹמֵד, אֵיךְ קוֹרְאִים לְזֶה... אָה, כֵּן, חֲסִידוֹת – פֶּתְאוּם הַכֹּל נִעְלָם לִי, וְאֲנִי מַתְנַהֵג כְּמוֹ אָדָם נוֹרְמָלִי מֵהֵיָּשׁוּב."

שְׁנִיאֹר צַחַק. "כְּלָנוּ כְּאֵלֶּה. הַרְבֵּה פְּעֻמִּים אֲנַחְנוּ חוֹשְׁבִים כָּל מִינֵי מַחְשְׁבוֹת לֹא רְצוּיוֹת אוֹ מַתְנַהֲגִים בְּאֶפֶן לֹא רְאוּי, וְלִמּוּד תּוֹרַת הַחֲסִידוֹת מַחְזִיר אוֹתָנוּ לְמוֹטָב.

"כְּשֶׁאַתָּה לּוֹמֵד עַל כֵּךְ שֶׁכָּל הָעוֹלָם הוּא בְּעֵצָם אֵלְקוֹת, וְלִמְרוֹת שְׁאֲנַחְנוּ רוֹאִים הַרְבֵּה דְבָרִים אַחֲרִים, בְּאַמַּת "אֵין עוֹד מְלַבְדוּ" – הָעֵינַיִם נִפְתָּחוּ! אַתָּה מְסַתְּכָל עַל הָעוֹלָם אַחֲרַת לְגַמְרִי, וּמִבִּין שֶׁהָעוֹלָם הוּא לֹא בְּסִתְרָה לְאֵלְקוֹת וּקְדוּשָׁה, אֲלָא בְּדִיוּק לְהַפְּךְ: כָּל הָעוֹלָם קָשׁוּר וְדְבוּק בְּה' אַחַד! וּמִמִּילָא, גַּם הַהֶסְתַּכְלוֹת עַל עֲצֻמָּה מִשְׁתַּנְּיִת לְטוֹבָה..."

הִרְהַרְתִּי בְּדַבְּרָיו שֶׁל שְׁנִיאֹר. כֵּן, אֲמַנָּם לֹא מְסַפֵּיק רַק לְשִׁמְעַע אֶת כָּל הַדְּבָרִים שֶׁלְמַדְנוּ בַּיָּמִים הָאֲחֻרָוִנִים שֶׁהָעוֹלָם הוּא אֵלְקוֹת וּכְבֹד מוֹכֵן לְגֵאָלֶּה. הַרְבֵּי שְׁלִיט"א דוֹרֵשׁ מֵאַתָּנוּ לְפַתַח אֶת הָעֵינַיִם וְלִרְאוֹת, לְקַלֵּט שְׁזָה פְּשוּט כִּכְהָ! לֹא לְהַתְּקַע בְּגִלוֹת, שְׁגוֹרְמַת לָנוּ לְהֶסְתַּכְל עַל הָעוֹלָם כְּאֵלּוּ הוּא רַע וּמִנְגִּיד לָהּ. הַרְבֵּי רוֹצֶה

הַרְבֵּי אוֹמֵר

כַּעַת צְרִיךְ רַק לְהִיּוֹת שְׂיִנְצָלוּ אֶת כָּל רַמ"ח הָאֵיבָרִים וְשֵׁ"ה הַגִּידִים הַגִּשְׁמִיִּים, לְלַמֵּד פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה כְּפִי שְׂנַתְגַלְתָּה בְּתוֹרַת הַחֲסִידוֹת וְקִיּוֹם הוֹרָאוֹת רְבוּתֵינוּ נְשִׂיאֵינוּ, כּוֹלֵל - לְלַמֵּד בְּעֵינֵי הַגָּאֹלָה, בְּאִפְסָן שְׂזָה יִפְתַּח אֶת הַלֵּב וְהַעֵינַיִם וְהַאָזְנַיִם - שְׂיִבִּינוּ, יִרְאוּ וְיִשְׁמְעוּ בְּפִשְׁטוֹת מִמֶּשׁ בְּגִשְׁמִיּוֹת הָעוֹלָם - אֶת הַגָּאֹלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלֵמָה בְּפִעַל מִמֶּשׁ, וְלַלְמַד תּוֹרָתוֹ שֶׁל מְשִׁיחַ (פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה) בְּאִפְסָן שֶׁל רְאִיָּה, שְׁכַל זֶה כִּבְרֵי יִשְׁנֵנו מִן הַמוֹכֵן, צְרִיךְ רַק לְפַתַּח אֶת הַעֵינַיִם וְאִז יִרְאוּ זֹאת!

על פי שיחת הדבר מלכות שבת פרשת ויצא תשנ"ב

שְׂנִרְאָה אֶת הָאֲמִת, נִרְאָה בְּאִיזוֹ תְּקוּפָה מִיְחַדְת וְגָאֹלָתִית אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים: הַכֵּל מוֹכֵן לְגָאֹלָה, וְהֵנָּה הֵנָּה הוּא בָּא!

"אִז תִּשְׁמַע", שְׁמַעְתִּי אֶת הָאִישׁ מִמְּשִׁיחַ, "בְּדַיּוֹק בְּאוֹתוֹ יוֹם לֹא מִצָּאִיתִי אֶת הַסֵּפֶר שֶׁל הַחֲסִידוֹת, וְקִמְתִּי בְּבִקּוֹר 'עַל צַד שְׂמָאֵל'. הִלְכְּתִי בְּרַחוּב, וּפְתָאוּם נִכְנָסָה בִּי רוּחַ שְׁטוֹת: הִרְמַתִּי אֶבֶן, וְנִפְצְתִי דָלֶת זְכוּכִית יְקָרָה מְאֹד..."

"הַדָּלֶת לֹא הִיְתָה שֶׁל בֵּית פְּרֻטִי אוֹ שֶׁל חֲנוּת, אֲלֵא שֶׁל בֵּית תְּבַשִּׁיל שֶׁל חֶב"ד! רְסִיסֵי הַזְכוּכִית כְּמַעַט וּפְגַעוּ בִּי וּפְצְעוּ אוֹתִי... כָּל כֵּן הַתְּרַגְּזָתִי עַל עֲצָמִי, וּמִרְבַּ עֲצָבִים עֲשִׂיתִי עוֹד מַעֲשֶׂה לֹא... לֹא תִקְוִן, נִקְרָא לָזֶה - הִלְכְּתִי לְמַנְעוּל שֶׁל בֵּית הַתְּבַשִּׁיל וְשִׁבְרָתִי בְּפָנִים מִפְתַּח... יֵשׁ אִיךָ לְתַקֵּן אֶת זֶה? אֲנִי מִתְחַנֵּן בְּפָנֶיךָ..."

הִיְתִי בְּהֵלֶם. אֲנִי תִיב לְרְאוֹת מִי זֶה!... מִי שִׁבַּר אֶת הַדָּלֶת? מִי שִׁבַּר אֶת הַמִּפְתָּח בְּתוֹךְ הַמַּנְעוּל? ר' שוֹלֵם מְנַהֵל בֵּית הַתְּבַשִּׁיל לֹא יֵאֱמִין לִּי.

"אֲנִי מִבִּין שְׂאִין לָךְ אֲמִצְעִים לְשִׁלֵּם", אָמַר שְׂנִיאֹוֹר בְּקוֹל מִבִּין וְאֲכַפְתִּי. - "כֵּן, תִּרְאָה אִיךָ אֲנִי לְבוּשׁ", עָנָה הַקּוֹל. "אִין לִי אִיפָה לִישָׁן, אִין לִי אִיפָה לְכַבֵּס בְּגָדִים. אֲנִי נוֹדֵד מִמְּקוֹם לְמְקוֹם בְּעִזְרוֹת אֲנָשִׁים רַחֲמָנִים כְּמוֹ הַחֶב"דְּנִיק מִהַשְּׂכוּנָה שְׁלִי, קוֹרְאִים לוֹ... נו, שְׂכַחְתִּי... אַה, ר' שוֹלֵם".

כָּל גּוֹפֵי רַעַד. רַק בְּקִשֵׁי עֲצָרְתִי אֶת עֲצָמִי לְהַתְּפַרֵץ הַחוּצָה וְלְרְאוֹת מִי זֶה, אַחַת וְלִתְמִיד. הַחֲנוּךְ שֶׁקִּבַּלְתִּי מֵאָבָא וְאֵמָא שְׂלֵא לְבִישׁ אֲנָשִׁים אַחֲרִים, עָבַד עֲכָשׁוּ.

פשוט ברחתי לחלק האחורי של הטנק, לספות. העקור להיות כמה שיותר רחוק משם. שסיימו כבר לדבר, שילך כבר, ואז אוכל לראות כבר מי זה...

או, הנה, הם סימו. אני לא יודע מה הפתרון ששניאור הטנקיסט נתן לו, אבל חפיתי דקה או שתים כדי שהוא יתרחק, ואז הסתכלתי מהחלון של הטנק.

זה היה האיש המוזר שהגיע לבית התבשיל שממש סלדתי ממנו - - -

כן, אותם משקפי השמש, הצעיף על הצוואר ביום חם, הבגדים המהוהים...

לא לחנם היה לי קנשה לראות אותו ביום שהוא של החלקה בבית התבשיל... היתה לי תחושה מוזרה כלפיו...

אבל עכשו, אחרי ששמעתי את דבוריו, אכן נגלה מעל לבי. הבנתי את מה שר' שולם אמר לי על ההתמודדות של האיש הזה, על מסירות הנפש שלו לגלות את ה'יחידה' ביום יום, על המאבק שהוא מנהל עם היצר הרע ונפש הבהמית. התחלתי להעריך את גלוי ה'יחידה' שיש להוא.

כן, הבנתי, גלוי היחידה לא צריך להיות דוקא בדברים גדולים, להפך את העולם. גם בהתמודדות היום-יומית שלנו אפשר לגלות את היחידה. בלבי הודיתי להוא שאת שמו לא ידעתי, וכנראה לא אדע לעולם - אבל מה זה משנה? העקר שלמדתי והפנמתי שדוקא בדברים הקטנים, ובהתמודדות היום-יומיות שלנו, אפשר לגלות את היחידה.

'ואיפה אתה תגלה את היחידה שלך, שמוליק? שמעתי כאלו קול פנימי שמדבר מתוכי. 'הגיע הזמן! להתחיל להסתפל אחת על עצמה, להבין שיש לה כחות מיחדים ונעלים! יש לה נשמה, יש לה 'יחידה'! הרבי שליט"א מצפה ממך להיות עקשן אמתי ולהביא את הגאולה. תתחיל לחיות ככה!'

'קח למשל את אחיה מענדי. כשתקלט שאתה מאחד עם אלקות, וגם הוא מאחד עם אלקות, אתה תקלט שבפעם אתה והוא זה דבר אחד. בדיוק כמו שאתה לא מתחיל לריב עם עצמה כאשר נדמה שהפרעת לעצמה באמצע משהו, או כששאלת איזה שאלה טפשית, כך גם לא תריב אתו...'

עוד מעשה קטן

אט אט החלו הטנקיסטים לחזור מרחבי הפארק לכוון הטנק. הפעילות פאן היתה נפלאה, אבל יש עוד יהודים שמחכים לנו – עוד חצי יום של פעילות לפנינו ברחבי העיר. הנחות תפלין, כנוסי ילדים, אות בספר תורה ועוד.

כלם עלו לטנק, מחליפים תויות ורשמים. פולע התניע את הרכב הגדול, והפעיל את המוזיקה השמחה ברמקולים. "שישו ושמחו בשמחת הגאלה, הנה הנה משיח בא", הכריז ברמקול המיוחד שמתקן ליד מושב הנהג.

שאלתי אותו אם אני יכול לשבת במושב שלי, עד שנגיע ליעד הבא. "בשמחה, רק תחגר היטב בחגורת הבטיחות", השיב.

התישבותי בששון ובשמחה. זו הרגשה נחמדה להיות כמו הגדולים... כשהטנק כבר פנה לכוון היציאה מהפארק, החלטתי שהגיע הזמן לשאלות... – "תגיד לי פולע, זה מה שאתה עושה כל יום?" התעניינתי. "לא נמאס לך אולי?"

"זה מה שאני עשה כל יום בשמחה ובכרצון, כי זה התפקיד שלי, ענה, תוך שהוא מנופף בידו לשלום לשוטר העירוני שעמד ביציאה מהפארק.

"הרמב"ם אומר שיהודי צריך לראות את העולם כמו מאזנים ששתי הכפות בגובה שווה, ועליו להכריע את הפך כדי להביא את הגאלה. בשביל זה מספיק שהוא יעשה אפילו מעשה אחד קטן וקל – וכבר הפך תכרע לטובה. אז אנחנו מרבים במעשים טובים, כי מי יודע איזו מצוה תכריע את הפך ותביא את הגאלה לעולם. אז איך אפשר שימאס?"

"מה זאת אומרת מעשה אחד קטן וקל? איך יכול להיות שמעשה אחד קטן, יביא גאלה כזו גדולה?" שאלתי.

"מעשה קטן?! תמה פולע. האמת היא, שמעשה של יהודי הוא בכלל לא קטן. גם מעשה שנראה לנו קטן, הוא לא בהכרח מעשה קטן באמת. תאר לעצמך שייבוא איזה ילד קטן וילחץ לחיצה קטנה על כפתור קטן. מעשה קטן, לא? אלא שזהכפתור הקטן הזה – שולח פצצה רבת עצמה לעבר מדינה מסיימת בעולם... במעשה הקטן שלו, יכול הילד לגרום להרס וחרבן גדול בעולם!

הַרְבֵּי אוֹמֵר

לפְעָמִים יְכוּל אֶחָד לַחֲשֹׁב . . כִּיצַד תּוֹבְעִים מִמֶּנּוּ שְׂיָבִיא אֶת הַגָּאֲלָה – גָּאֲלָה כְּלִלִית לְכָל הָעוֹלָם – כַּאֲשֶׁר עֲבוּדְתוֹ הִיא רַק בְּחֶלֶק קָטָן בְּעוֹלָם! אֹמְרִים לְכָל יְהוּדֵי, שְׂיִישׁ לָךְ הוֹרָאָה מִנְשִׂיא דוֹרְנוּ – “עֲשֵׂה כְּאֵן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל” . . לְהַתְּמַסֵּר לְגַמְרֵי לַעֲשׂוֹת “כְּאֵן אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל” – בְּמִקוּמָךְ הַפְּרָטִי . . וְדוּקָא עַל יְדֵי זֶה תִּפְעַל בְּכָל הָעוֹלָם – כִּיּוֹן שְׂבַחְלֶקְךָ בְּעוֹלָם נִכְלָלוּ כָּל הַחֻלְקִים בְּעוֹלָם . . וְעַל פִּי זֶה גַם מוּבָן, כִּיצַד יֵשׁ לְכָל יְהוּדֵי אֶת הָאַחֲרִיּוֹת לְהַבִּיא אֶת הַגָּאֲלָה לְכָל הָעוֹלָם כְּלוּ – כִּיּוֹן שְׂעַל יְדֵי זֶה שְׂהוּא עוֹשֶׂה אֶת עֲבוּדְתוֹ הַפְּרָטִית בְּשִׁלְמוֹת, אִפְלוּ בַּפְּרָט שְׂבַפְּרָט – בְּרַגַע אֶחָד וּמְקוּם אֶחָד, יֵשׁ בְּכַחוֹ לַעֲשׂוֹת מְזָה “אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל”, וְעַל יְדֵי זֶה לַפְּעַל וּלְהַבִּיא אֶת הַגָּאֲלָה הַשְּׁלֵמָה בְּכָל הָעוֹלָם.

על פי שיחת הדבר מלכות שבת פְּרָשַׁת פִּינְחָס תשנ"ב.

“כִּךָ זֶה גַם בְּכָל מַעֲשֵׂה טוֹב שֶׁל יְהוּדֵי. בְּכָל מַעֲשֵׂה טוֹב שְׂיִהוּדֵי עוֹשֶׂה, הוּא מְגַלֶּה אֶת מְצִיאָוֹתוֹ הָאֲמִתִּית, הַקָּשֶׁר שֶׁלּוֹ לְקַדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא – הִיְחִידָה. הוּא מְגַלֶּה אֶת הַקָּשֶׁר שֶׁלּוֹ לְמִשִּׁיחַ צְדֻקְנוּ. אִם כֵּן, מָה הַפְּלֵא שְׂזֶה פּוֹעֵל עַל כָּל הָעוֹלָם – שְׂגַם בּוֹ תִּתְגַּלֶּה הִיְחִידָה, הַגְּלוּי הָאֱלֹקִי שֶׁל הַגָּאֲלָה?”

הַטְּנֵק הַמְּשִׁיחַ בְּנִסְיָעָתוֹ עַל הַכְּבִישׁ, וְגַם מַחֲשָׁבוֹתֵי ‘נִסְעוּ’ בְּתוֹךְ מַחֵי... וְהִנֵּה – רְמִזוֹר אָדָם לְפָנֵינוּ.

פּוֹלַע לַחֵץ עַל הַמַּעֲצוֹר, וְהַמְּשִׁיחַ לְהַסְבִּיר: “בְּעֵצָם, הַשְּׂאֲלָה אֲמוּרָה לְהִיּוֹת הַפּוֹכָה: הַרִי גְלוּי הִיְחִידָה שְׂנַעֲשֶׂה אֲצֵל יְהוּדֵי – אִפְלוּ לְרַגַע אֶחָד – זֶה מִשְׁהוֹ שְׂלְמַעֲלָה מִהַגְּבֻלוֹת לְגַמְרֵי! וְלָכוֹ, בְּרַגַע שְׂהַאִירָה אֲצֵל יְהוּדֵי לְרַגַע אֶחָד הִיְחִידָה – זֶה אֲמוּר לְגִלוֹת מִיָּד אֶת הִיְחִידָה הַכְּלִלִית, מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ.

“וַיִּמָּה שְׂלֵא מוּבָן זֶה – שְׂאַחֲרֵי כָּל “הַמַּעֲשִׂים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁךְ כָּל הַדּוֹרוֹת, שְׂכָּל אֶחָד מֵהֶם גָּלָה אֶת הִיְחִידָה וּפְעַל פְּעֵלָה אֱלֹקִית נִפְלְאָה, וּבִינְתֵימֵם הֵם הַצְּטֻרְפוֹ לְמַמְדִּים עֲצוּמִים – כִּיצַד עֲדוֹן לֹא הִגִּיעַ מְשִׁיחַ צְדֻקְנוּ!?”

“אֲבָל גַּם אִם אֲנַחְנוּ לֹא מְבִינִים, כָּל עוֹד בְּפַעַל לֹא רוֹאִים אֶת הַגָּאֲלָה – מְכַרְחִים לְהוֹסִיף עוֹד מַעֲשֶׂה! וּמִי יוֹדֵעַ? אוֹלֵי דוּקָא הַמַּעֲשֶׂה הַקָּטָן שֶׁלָּךְ כְּרַגַע, הוּא זֶה שְׂיִכְרִיעַ אֶת הַכֶּף וְיָבִיא אֶת הַגָּאֲלָה.”

הַדָּרָה הַיְשָׁרָה

"כּמוֹבֵן שְׂכַל מַעֲשֵׂה שֶׁל יְהוּדֵי הוּא מְשַׁמְעוֹתִי", הִתְעַרַב שְׁנֵיאוֹר הַטְּנָקִיסְט, שֵׁיִשֵּׁב בְּסִפְּהָ הַסְּמוּכָה לְמָקוֹם הַנֶּהֱגָה. "אֵךְ יֵשׁ דְּבָר אֶחָד שְׂאוֹתוֹ הַרְבֵּי שְׁלִיט"א הַגְּדִיר כְּהַדָּרָה הַכִּי קָלָה וְהַכִּי מְהִירָה לְפַעַל אֶת בֵּיאת מְשִׁיחַ צְדָקְנוֹ!"

"וַיֵּמָה הוּא?" הִסְתַּקְנָתִי.

"לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּעֵינַי מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ וְעֵינַי הַגְּאֻלָּה", הִשִּׁיב שְׁנֵיאוֹר. "עַל יְדֵי שְׁנִלְמַד מִהֵי הַגְּאֻלָּה, מִדּוּעַ צָרִיכִים אוֹתָהּ, וּמָה הוֹלֵךְ לְקִרְוֹת בְּגֻלָּה, זֶה יַעֲוֹר בְּנוֹ רָגַשׁ לְרָצוֹת אֶת הַגְּאֻלָּה. כְּמוֹ שְׂאֵתָה לֹא יְכוּל לְרָצוֹת לְנִסְעַ לְטֵיִוִל, לְמָקוֹם שְׂאֵתָה לֹא יוֹדַע מַה בְּדִיּוּק עוֹשִׂים שָׁם – כִּךְ גַּם לֹא תוּכַל לְרָצוֹת אֶת הַגְּאֻלָּה אִם לֹא תִדַע מַה יְהִיָּה שָׁם..."

"גַּם בְּשִׁבִיל מַה שְׁדַּבְּרָנוּ קִדְּם – אוֹדוֹת קִשׁוֹר יְהוּדִים לְרַבֵּי שְׁלִיט"א, וְגִלּוֹי הַיְחִידָה הַפְּרָטִית אֲצֻלָּם – צָרִיךְ לְלַמַּד עֵינַי גְּאֻלָּה וּמְשִׁיחַ", הוֹסִיף שְׁנֵיאוֹר. "בְּנוֹסָף לְכֹךְ שְׂצָרִיךְ לְפָרְסַם לְכֻלָּם שֶׁהַרְבֵּי הוּא הַמְּשִׁיחַ, צָרִיךְ גַּם לְהַסְבִּיר לָהֶם, מַהוּ 'מְשִׁיחַ'. כְּשֶׁהַיְהוּדֵי יִבִּין שֶׁהַרְבֵּי הוּא זֶה שְׁמַגְלָה בּוֹ אֶת הַיְחִידָה – הַקִּשְׁר לְקִדּוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא עוֹמֵד לְגַלּוֹת זֹאת בְּעוֹלָם כְּלוֹ, בְּגֻלָּה תְּכַף וּמִיד – הוּא יִבִּין שְׁעָלָיו לְגַלּוֹת אֶת הַיְחִידָה הַפְּרָטִית שְׁלוֹ, וַיִּתְכַּוֵּן לְקַבֵּל פְּנֵי מְשִׁיחַ."

הַזְעַנּוּ לְמַתַּחַם מְרַכְזוֹ הַקְּנִיּוֹת הַזְעַנְק. פּוֹלַע אֶחָז הַיִּטֵּב, בְּשִׁתֵּי יְדִיו, בַּהֲגָה הַזְעַנְק, וְהַתְּקַדְּם אִט אִט בְּטוֹר הַמְּכּוֹנִיּוֹת. הוּא הַנְּמִיךְ מַעֲט אֶת הוֹלְיוֹם, מִשׁוּם שֶׁהַיְיִנוּ כְּבָר מְקַפִּים בְּקִירוֹת הַמַּתַּחַם שְׁסֻגְרוּ אֶת הַצְּלִילִים וְהַגְּבִירוּ אֶת עֲצַמַת הַשְּׁמַע.

"צְהַרִים טוֹבִים לְכֻלָּם מִחַב"דו!" רַעַם קוֹלוֹ שֶׁל פּוֹלַע בְּמַעַרְכַת הַפְּרִיזָה, "יֵשׁ עֲדִין כַּמָּה שְׁעוֹת לְהַנִּיחַ תְּפִלִּין, וְאַתֶּם מְזַמְנִים לַעֲשׂוֹת זֹאת כְּאֵן. נְבוֹאָתוֹ שֶׁל הַרְבֵּי מְלִיּוּבְאוּיִטְשׁ מְלֶךְ הַמְּשִׁיחַ: הַנָּה זֶה מְשִׁיחַ בָּא!"

הַסְּתַכְּלַתִּי עָלָיו מִהַצַּד בְּהַעֲרָצָה. 'כֹּל הַיּוֹם הוּא עָסוּק רַק בְּזֶה, חֲשַׁבְתִּי, וְרָגְשׁוֹת שֶׁל קִנְאָה הַצִּיפּוֹ אוֹתִי. הַלּוֹאֵי גַם אֲנִי

יכלתי לעסק כל היום ב'מבצעים' ולהפך את העולם... אך מיד נזכרתי שגם אני יכול להפך את העולם – על ידי המעשים הקטנים שלי!

...

החלטתי! אין מצב שעובר עוד יום בגלות. אתעקש כל רגע, לא אתן ליצר הרע לנצח אותי! גם אם היצר הרע ינסה לשכנע אותי שמענדי ממש מעצבן אותי – לא אתעלם מההפרעות של מענדי, פשוט כשאני אקלט מי אני באמת – לא אתעצבן ממנו!

מהיום גם כשאני אומר 'יחי' אחרי התפלה, אדע מה המשמעות של המלים, ואשתדל לגלות בכל פרט בתי את ה'יחידה'. גם כשאמר בתפלת שמונה עשרה את ברכת 'גואל ישראל' או 'את צמח דוד עבדך', אתפונ הרבה יותר למלים שאני אומר.

רבי! אני מבטיח להתעקש ולעשות כל מה שביכולתי עד שתגיע ההתגלות בפעל ממש!

למדנו היום

להביא לימות המשיח. היום, אחרי שהרבי מלך המשיח אמר שהעולם מוכן לגאולה, אנחנו מקימים כל מצוה ומצוה עם כוונה מיחדת לזרו את הגאולה.

שליחות אישית. לכל אחד יש סוג עבודה המתאים לו שדורשים ממנו, ובזה עליו להתמקד וכך הוא הופך את העולם.

לפקח את העיניים. על ידי למוד תורת החסידות נראה את הגאולה בעולם, נגלה שהעולם הוא לא בסתירה לאלקות וקדושה, אלא בדיוק להפך: כל העולם קשור ודבוק בה' אחד!

להכריע את הכף. כל פעלה ואפילו הקטנה ביותר בכחה להביא את הגאולה. ולכן לא 'נמאס' אף פעם להוסיף בעוד פעלה, כי אולי דוקא היא תביא את הגאולה.

הדרך הישרה. הלמוד בענייני גאולה ומשיח היא הדרך הישרה הקלה והמהירה להביא את הגאולה. כי על ידי הלמוד נדע מהי הגאולה וממילא נרצה שהיא תגיע.

דפי עבודה

א אַברִימי לָמַד שִׁיחָה שֶׁל הַרְבֵּי לְשָׁלוּחִים, שָׁם תּוֹבֵעַ מֵהֶם הַרְבֵּי לְהוֹסִיף עוֹד וְעוֹד מוֹסְדוֹת לְבֵית חַב"ד, וְאַבְרִימי הַחַל לְחַשֵּׁב כִּיצַד גַּם הוּא בּוֹנֵה מוֹסֵד כְּלָשָׁהוּ לְמַלֵּא אֶת רִצּוֹן הַרְבֵּי.

כָּתַב בְּשׁוֹרֹת הַבָּאוֹת מְדוּעַ אַבְרִימי אֵינּוּ צוֹדֵק.

ב לְמַדְנּוּ הַיּוֹם שְׁעַל יְדֵי לְמוּד הַתְּחִסִּידוֹת אֶפְשָׁר לְפַקֵּחַ אֶת הָעֵינַיִם וְלִרְאוֹת שֶׁהַכַּל מוֹכֵן לְגֵאָלָה.

נִסֵּה לְחַשֵּׁב כִּיצַד נִרְאוֹת הַפְּעֻלוֹת הַבָּאוֹת כְּלִי לְמוּד הַתְּחִסִּידוֹת וְעַם לְמוּד הַתְּחִסִּידוֹת:

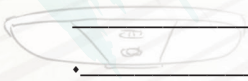
אַרוּחוֹת:

כְּלִי לְמוּד הַתְּחִסִּידוֹת:

עַם לְמוּד הַתְּחִסִּידוֹת:

תפילות:

בְּלִי לַמּוֹד הַחֲסִידוֹת:

עִם לַמּוֹד הַחֲסִידוֹת:

פעילות:

בְּלִי לַמּוֹד הַחֲסִידוֹת:

עִם לַמּוֹד הַחֲסִידוֹת:

1 מִתַּחַס קוֹ בֵּין הַמְקָרִים הַבָּאִים – הֵאָם הֵם מִתְאִיִּמִים לְחִיל רָגִיל אוֹ לְחִיל עֶקֶשׁוֹן.

חִיל עֶקֶשׁוֹן

חִיל רָגִיל

שְׁמוּלִיק יֵשֵׁב
וְתַכְנֵן כִּיצַד הוּא
מִפְרָסֵם לְכָל
הַיְהוּדִים בְּאֶרֶץ
שְׁהַרְבִּי הוּא
מֶלֶךְ הַמְּשִׁיחַ.

כְּשֶׁאָבָא שְׁלִי שְׁכַנְע
אוֹתִי לְלַמֵּד תַּנְיָא בְּעַל
פֶּה, פִּתְחֵתִי אֶת הַסֵּפֶר
וְרֵאִיתִי מְלִים קְשׁוֹת. אֲזוֹ
הֶעֱדַפְתִּי לְלַמֵּד דְּבָרִים
אַחֲרִים קָלִים יוֹתֵר.

בְּכָל פַּעַם שְׁאֵמָא מִבְּקִשְׁתָּ
מִמְנֵי אֶפְלוּ עֲזָרָה קְטַנָּה,
אֲנִי מִבְּצַע אוֹתָהּ בְּזִרְיוֹת
וּבְשִׁמְחָה בְּבִטְחוֹן גָּמוֹר
שְׁזוֹ הַפְּעָלָה שְׁתַּבִּיא אֶת
הַתְּהַלְּלוֹת.

T למדנו היום שהלמוד בעניני גאֵלה ומשיח הוא הדרך הישרה להביא את הגאֵלה.

כתב חמשה ספרים שאַתה מכיר בעניני גאֵלה ומשיח:

- א. _____
- ב. _____
- ג. _____
- ד. _____
- ה. _____

הסבר במלים שלך מדוע באַמת הלמוד על הגאֵלה הוא הדרך הישרה?

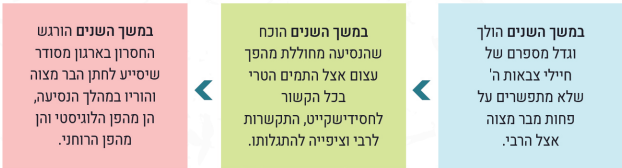

בר מצוה

אצל הרבי

הכי חסידי • הכי משפיע • מהיום - גם הכי פשוט

ס' עירובא

ארגון 'בר מצוה אצל הרבי' מרים את הכפפה!

בעידודם של משפיעים ואנשי חינוך, ובארגונם של תמימים אחראים מ-770, הוקם ארגון 'בר מצוה אצל הרבי'. הארגון מלווה את חתן הבר מצוה והוריו בכל שלבי הנסיעה: ארגון ההתוודעויות, עליה לתורה במנין כ"ק אד"ש מה"מ, לימוד בחברותות, דירה להשכרה, כרטיס SIM, ועוד.

ליצירת קשר ולהרשמה: WWW.BM770.COM • 770BM770@GMAIL.COM • טלפון: *072-2243221

*נא להשאיר הודעה קולית ונחזור אליכם בהקדם

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

לעילוי נשמת
ר' מאיר בן יעקב ושרה
ר' אברהם חיים בן מאיר ווילמה
ר' יעקב בן שלמה
ר' אשר ארמין בן שלמה
ר' יצחק בן שלמה
מרת ציטה בת דוד
לאה בת מאיר ווילמה

הקיצו ורננו שוכני עפר והם בתוכם
בהתגלות הרבי מלך המשיח, תיכף ומיד ממש
ללידה קלה וזחון"ק בבריאות טובה בגשמיות וברוחניות
לסימה בת מזל ומאיר

לזכות
החייל בצבאות
השם
צבי יחיאל שי'
בן דרייזל

שיגדל להיות חסיד
ירא שמים ולמדן
לנח"ר הרבי מלך
המשיח

לזכרון
החייל בצבאות ה'
אברהם דוד בן יבלח"ט ר'
שניאור זלמן שיחי'
ליבעראוו

הקיצו ורננו שוכני עפר
והוא בתוכם בהתגלות
כ"ק אדמו"ר מלך המשיח
שליט"א
תומ"י ממש

לזכות
חתן הבר מצווה
הת' **שניאור זלמן**
שיחי' **ווגעל**

לרגל הגיעו למצוות
ו' אלול ה'תשע"ו
שיגדל להיות חסיד ירא
שמים ולמדן לנח"ר הרבי
מלך המשיח

לזכות
חתן הבר מצווה
הת' **מנחם מנדל** שיחי'
בן חנה בקרמן

לרגל הגיעו למצוות
ר"ח אלול ה'תשע"ו
שיגדל להיות חסיד ירא
שמים ולמדן לנח"ר הרבי
מלך המשיח

לזכות
חתן הבר מצווה
הת' **שמעון** שיחי'
בן ירדנה
לרגל הגיעו למצוות
ט"ז מנחם אב ה'תשע"ו
שיגדל להיות חסיד ירא
שמים ולמדן לנח"ר הרבי מלך
המשיח

ולזכות התמים
מנחם מענדל בן ירדנה
לרגל יום הולדתו בכ"ט תמוז,
לשנת הצלחה בגשמיות
וברוחניות

לזכות
חתן הבר מצווה
הת' **מנחם מענדל** שיחי'
בן ר' לוי יצחק סגל

לרגל הגיעו למצוות
ד' מנחם אב ה'תשע"ו
שיגדל להיות חסיד ירא
שמים ולמדן לנח"ר הרבי
מלך המשיח

מקורות לחוברת מתעקשים

הוא משיחת ש"פ' נשא הנ"ל שמבאר שע"י גילוי בחינת יחידה מתגלה ה"תורה חדשה", וראה סעיף יא בשיחה " . . בחי' היחידה – בחינתו של משיח שעל ידו נעשה החידוש דתורה ודשמים וארץ".

וזאת למודעי: בסיבת דקות הענינים הענינים לא נכנסנו בחוברת זו לבאר החילוק בין עצם הנשמה ובחינת היחידה שבנפש מפני שבכללות הוא אותו הענין אלא שהשתדלנו שכאשר מדובר אודות בחינת עצם הנשמה לא יוזכר השם יחידה בפירוש (החילוק ביניהם בכללות, שדרגת היחידה פירושה יציאה ממצייאות האדם להתאחד עם הקדוש-ברוך-הוא, ואילו עצם הנשמה פירושו שכמו שהוא במציאותו הוא אחד הוא עם הקב"ה. – ראה בכל זה שיחת ש"פ תולדות (הב') תשנ"ב. ולכאורה הוא ע"ד ב' האופנים בעצם הנשמה המבוארים בד"ה ואתה תצוה תשמ"א סעיף יו"ד. לשלימות הענין ראה גם ד"ה פדה בשלום והמשכו ד"ה להבין ענין נרות חנוכה תשכ"ו).

ענין ביאת המשיח הוא התגלות היחידה. – קונטרס 'ענינה של תורת החסידות'. שיחת ש"פ תולדות תשנ"ב. וראה הדרך על הרמב"ם תשמ"ו סי"ב (נדפס בלקו"ש חכ"ז ע' 236) ובהערות שם. ועוד.

העבודה שמביאה גילוי התורה חדשה היא גילוי היחידה. – שיחת ש"פ נשא הנ"ל. (ביאור אופן העבודה דגילוי היחידה ראה ד"ה פדה בשלום הנ"ל סעיף יב " . . ע"י שכחות הטבעיים שלו נעשים כחות אלקיים (דיש לומר, שזה נעשה ע"י שנגרש אצלו (בהעלם עכ"פ) שאמיתת המצאו ית' היא היא המציאות שלו) הוא המשכת הגילוי דפנימיות עתיק". וראה גם ד"ה להבין ענין נרות חנוכה הנ"ל בנוגע לאופן המס"נ דמתיהו ובניו).

פרק ג

חסידות היא טעימה מתורתו של משיח, אלא שבימות המשיח יהיה זה באופן של ראייה. – ראה בארוכה קונטרס 'ענינה של תורת החסידות' (חסידות היא יחידה שבתורה). לקוטי שיחות חלק ל שיחה ל"ט כסלו (ושם מודגש יותר שהוא הכנה לתורתו של משיח). שיחת כ"ח סיון תשנ"א "וואס גילוי תורת החסידות איז די התחלה – באופן של "טעימה" עכ"פ, אָבער דאָס גיט אַ טעם אין דעם גאַנצן ענין (כפשטות ענין של טעימה) – פון גילוי פנימיות התורה דלע"ל". וראה גם לקו"ש חט"ז ע' 199 הע' 56 בשוה"ג " . . גילוי תורת החסידות ב"ט כסלו

מכיון שבחוברת זו הרבה נושאים מאוד דקים ועדינים לובנו והוגשו בצורה פשוטה וברורה לילדים בלול כמקשה אחת, מוכן הצורך הגדול במראי מקומות מפורטים לכל פרט ופרט. מצד שני, מפאת קוצר ודוחק הזמן לא התאפשר לעשות זאת בצורה מושלמת, כך שלא הספקנו לכתוב ולפרט את המראי מקומות להכל, וגם אלה שנכתבו, הנה חלקם נכתבו בארוכה ובפרטיות וחלקם בקצרה, ולא דוקא בסגנון אחיד – כפי מידת הפנאי.

פרק א

תכלית בריאת העולם שיהיה דירה בתחתונים וזה יהיה בגאולה – תניא פל"ו.

דירה בתחתונים הוא רצון ה' ואין שייך להקשות ע"ז. – פתגם אדה"ו הידוע "איף א תאזה איז קיין קשיא נישט" הובא בהמשך תרס"ו סוף ע' ז.

דירה בתחתונים ע"י עבודת הבידורים, כל המסייעים למצוה מתבררים. – תניא פל"ו.

דירה ע"י התחתונים. – לקו"ש ח"ב שיחה ב לפ' תזריע ס"ה. ועוד.

איך ייעשה העולם דירה אם כל מציאותו הוא העלם על אלוקות? – לכאורה זהו הפשט בדברי אד"ש בלקו"ש ח"ב שיחה ב לפ' תזריע בתחילת ס"ו.

דירה בתחתונים ע"י גילוי מציאותו האמיתית של העולם שהיש הנברא הוא חד עם יש האמיתי. – לקו"ש שם הערה 30. וראה שיחת ש"פ חקת תשמ"ח הערה 42. ועוד.

פרק ב

זה שלא רואים מציאותו האמיתית של העולם זה מכיון שלא רואים את מציאותה האמיתית של התורה, כשתתגלה מציאותה האמיתית של התורה (שהיא מאוחדת עם הקב"ה) יתגלה גם מציאותו האמיתית של העולם (כח העצמות שבו, וראה לעיל במקורות לפ"א בענין מציאותו האמיתית של העולם). – שיחת ש"פ נשא תנש"א.

התורה חדשה דלעתיד היא העלם שאינו שייך לגילוי ויתגלה רק ע"י משיח צדקנו. – שיחת יום ב' דהג השבועות "בענין תורה חדשה מאיתי תצא", אולם שם הביאור הוא ע"פ נגלה יותר, שמה שיתגלה דוקא ע"י משיח צדקנו הוא כי הוא נביא ויתגלה אליו מן השמים, והמבואר בפנים שהוא מכיון שתורה חדשה היא בחינת יחידה שבתורה ומשיח הוא בחינת יחידה

פרק ה

בפרק זה הרבה מהמקורות מצויינים בגוף הפרק ולכן לא ראינו צורך לצייןם כאן שוב.

המשלה הוא הפועל השליחות וממילא יש לשליח הכחות והמשלה. – שיחת שמח"ת תשכ"ו. מכתב כ"ב אלול תשי"ב. ובריבוי מקומות.

הקב"ה רוצה שהגאולה תבוא דוקא ע"י עבודה כדי שנהיה לא רק מקבלים אלא שותפים. – ע"פ שיחות י"א ניסן תשל"ב.

חילוק בין פועל לבעה"ב. – לקו"ש חכ"ג שיחה ליב-יג תמוז ס"ו ואילך. ועוד.

כל אחד צריך לקחת אחריות שיהיה נוגע לו אישית. – שיחות כ"ח ניסן ושי"פ שמיני תנש"א.

מקורות בענין 'הקהל' נלקטו בספר 'קהל גדול' (הוצאת ממ"ש תשע"ו).

ענין הכרות 'יחי'. – שיחת ב' ניסן תשמ"ה. שיחת ש"פ תולדות תשנ"ב.

ביאת משיח ע"י התגלות היחידה שבכאו"א. – שיחת ש"פ תז"מ תנש"א הערה 74. ועוד.

פרק ו

להפוך את עולמו הפרטי. – שיחת ש"פ פינחס תנש"א. ועוד.

פתיחת העיניים ע"י לימוד החסידות. – שיחת ש"פ ויצא תשנ"ב.

אהבת ישראל שמצד גילוי היחידה. – שיחת ש"פ מטו"מ תנש"א. לשלימות הענין ראה גם תניא פל"ב. לקו"ש חל"א שיחה א לפ' בשלח. ד"ה ואתה תצוה תשמ"א ס"א.

מעשה של יהודי אינו מעשה 'קטן' וצריך להביא את ההתגלות. – ראה שיחת עשרה בטבת תשמ"ז הערה 123. שיחת יו"ד שבט תשמ"ז. וראה שיחת ש"פ פינחס תנש"א סעיף יג. לשלימות הענין ראה ד"ה בלע המות לנצח תשכ"ה סעיף ד. ועוד. וראה גם ד"ה ואתה תצוה תשמ"א סעיף ט.

לימוד עניני גאולה ומשיח הדרך הישרה. – שיחת ש"פ תז"מ תנש"א.

הסברת ענינו של משיח. – שיחת ש"פ חיי שרה תשנ"ב.

הוא לא רק באופן של "הבל" (כרשב"י כו'). כ"א שכבר "ניתן" ונמשך למטה ע"י אדמו"ר הזקן (אף שגם תורת החסידות שבתורתו של משיח תהי' באופן נעלה מאשר עתה – שה"ז לימוד ע"ד ראי").

נשיא הדור הוא בחינת 'יחידה הכללית'. – שיחת ש"פ האזינו תנש"א ס"ט. ומצד זה הוא משיח שבדור – ראה קונטרס 'ואהי להם מקדש מעט'. זה בית רבינו שבבבל' הערה 53. שיחת ליל שמח"ת תשמ"ז ס"ג (נדפס בלקו"ש חכ"ט ע' 360). ולכאורה הנ"ל הוא בהדרגה יתירה בנשיאי תורת החסידות – ראה קונטרס הנ"ל הערה 53. לכללות הענין ראה גם לקו"ש חל"א שיחה א לפ' בשלח. ח"ב הוספות ליו"ד שבט סמ"א. שיחת ש"פ שמות תשנ"ב.

עבודת דור השביעי לעשות דירה בתחתונים בפועל ממש. – ד"ה באתי לגני תשי"א. וראה גם שיחת ש"פ וארא תשנ"ב. לשלימות הענין ראה קונטרס 'בך יברך ישראל' (נדפס בספר השיחות תשנ"ב ע' 344 ואילך). תחילת פעולתו של מלך המשיח בעולם. – ראה שיחת ש"פ וישב תשנ"ב. ש"פ משפטים תשנ"ב. וראה גם שיחת ש"פ אחו"ק תנש"א ס"ב-י"ג.

פרק ד

מצד עצם הנשמה הוא מזועזע מזה שאין גילוי אלוקות. – ד"ה ואתה תצוה תשמ"א ס"ט ואילך (ואף ששם מבואר שע"י שהוא מזועזע מתגלה עצם הנשמה ואילו כאן מבואר שהזועזוע הוא ע"י שמגלה את עצם הנשמה, לכאורה היינו הך דזועזוע זה הוא גילוי עצם הנשמה, וכמו שכ"ש לענין גילוי הנשמה שע"י מס"נ אף שמס"נ הוא ע"י גילוי עצם הנשמה (אלא שמתגלה ע"י החושך), ולכאורה עד"ז הוא בענינו. וראה גם לקו"ש חכ"ג מטות-מסעי – מנ"א).

הנ"ל הוא גם מצד הלכה. – שיחת י"ב תמוז תשד"מ. נסתיימה עבודת הבידורים. – שיחת ש"פ וישלח תשנ"ב ס"א.

'הנה זה משיח בא' כנבואה, והחילוק בין נבואה לסתם קביעה. – שיחת ש"פ שופטים תנש"א והערה 116 שם. לקו"ש חל"ד שיחה ג לפ' שופטים ס"ו. ח"ט שיחה ג' לפ' שופטים ס"ט.

מכיון שרואים שהגאולה מתחילה לפעול בעולם מתחזקת הציפיה. – שיחת ש"פ משפטים תנש"א ס"ט.

ע"י הגעגועים מביאים הגאולה. – לקו"ש חכ"ח שיחה לפ' מטות-מסעי.

"ויה"ר שסוכ"ס ימצאו
עשרה מישראל
ש"יתעקשו" שהם
מוכרחים לפעול אצל
הקב"ה, ובודאי יפעלו
אצל הקב"ה . . להביא
בפועל את הגאולה
האמיתית והשלימה תיכף
ומיד ממש"

(כ"ח ניסן תנש"א)

